

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

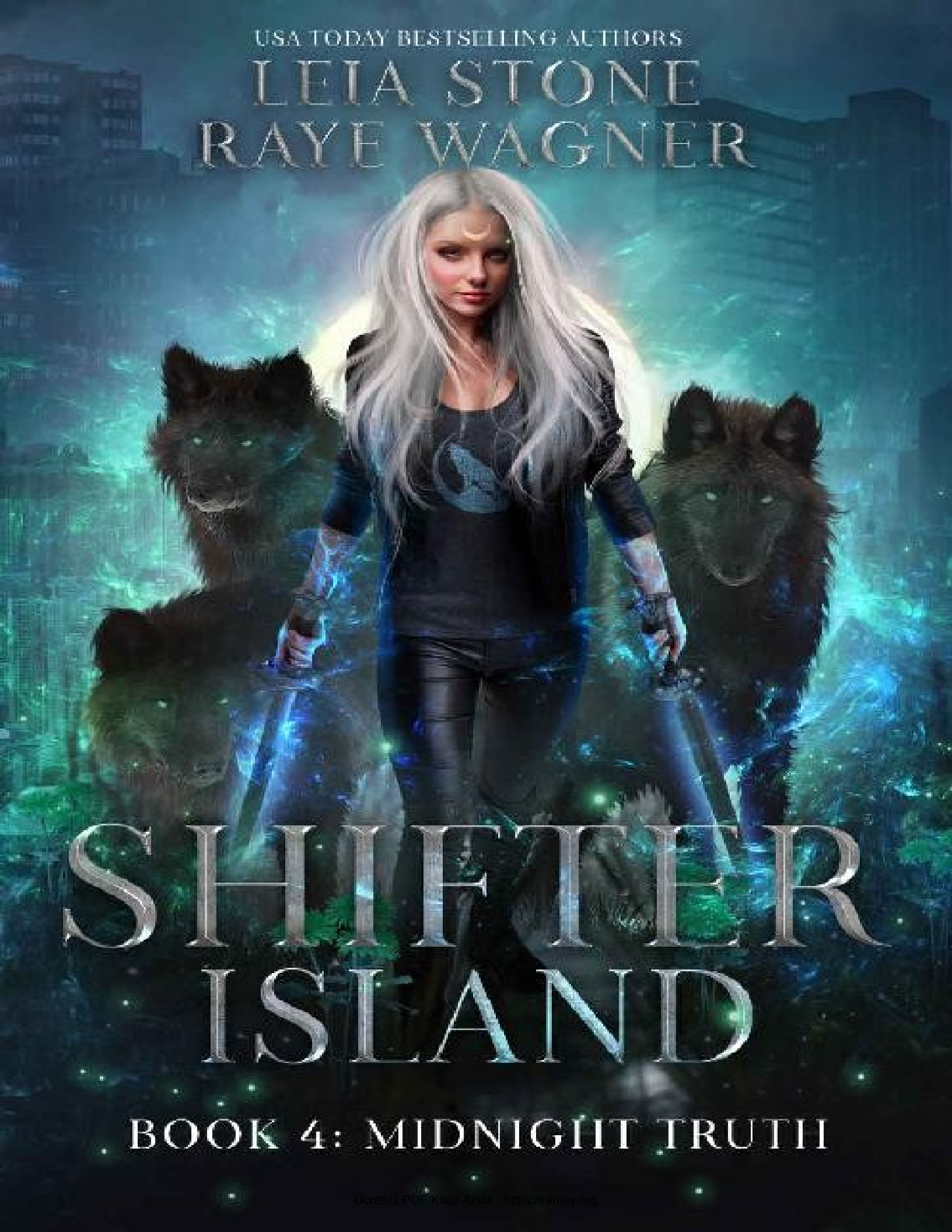
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHORS
LEIA STONE
RAYE WAGNER

SHIFTER ISLAND

BOOK 4: MIDNIGHT TRUTH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GECE YARISI GERÇEĞİ

SHIFTER ISLAND DÖRDÜNCÜ KİTAP

RAYE WAGNER
LEIA STONE

Telif Hakkı © 2021 Raye Wagner ve Leia Stone Kapak

KD Richie

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21 Teşekkür</u>

CHAPTER ONE

Alfa Akademisi'nin kütüphanesindeki portaldan Yüksek Büyücü Adası'ndaki kütüphaneye geçerken Reyna ve büyükbabamın arkasından ilerliyordum. Ayakkabılarımın taş zeminde çıkardığı tıkırtılar ağır sessizliği bozdu ve Honor yanımdayken ağır adımlarıma devam etmeden önce ayakkabılarımı çıkarmak için durakladım. Soluk ay ışığında altın rengi yazıları zar zor görünen deri kitaplarla dolu raflara hayranlıkla baktım. Rafların arasına serpiştirilmiş masalar çıplak ve boş duruyordu. Büyük bir rotundaya yaklaştığımızda, ortadaki altın bir kadın büyücu heykeline bakakaldım. Bir su fıskiyesi gibi, ayaklarının dibindeki leğendeki parıltılı mavi sıvı bir şekilde yukarıya, ellerine pompalanıyor ve orada büyülü, ısı vermeyen bir ateşle yukarıya doğru yalayan alevlere dönüşüyordu.

Vay canına.

Bakışlarım büyülü ateşi birkaç metre havada takip etti ve tavana doğru ilerledi. Çenem düştü. Koyu lekeli yüksek kemerleri ve yüzlerce karmaşık vitray paneliyle bu kütüphanenin parlaklığı ve zenginliği Alfa Adası'ndakinin on adım üzerindeydi.

Sadece Honor'un ara sıra beni gütmesi hareket etmemi sağladı.

"Hadi," diye homurdandı Reyna, dikkatimi atriyumun mimarisinden uzaklaştırırken

kubbeli alana ve geniş bir koridora girdik. "Hadi seni saklayalım."

Başını yana doğru salladı ve ben de Büyükbaba Geoff'u düşürebileceğinden endişelenerek ona doğru hamle yaptım. Ona o kadar yaslanmıştı ki, neredeyse onu sürükleyecekti. Bilinci yerinde ? Honor peşimden geliyordu, aramızda bir adım bile mesafe olmasına izin vermiyordu.

Reyna ve dedesi kütüphanenin uzak duvarında, üzerinde ruh sembolü olan bir yan kapıya doğru ilerlediler. Büyükbaba onun kollarında inledi ve Reyna daha da yavaşladı.

"Yardım ister misin?" Büyükbabamın kalkanına sordum.

"Hayır, ben hallederim," diye homurdandı büyükbabamın ağırlığı altında. İnatçı göt.

Bir an durup diğer koridorlardan kütüphaneyi çevreleyen duvarlara baktım ve her biri elementi temsil eden sembollerle işaretlenmiş dört kapı daha fark ettim - tıpkı vücudumdakiler gibi. Su, ateş, toprak ve hava.

Güzel.

"Bugün iyi olurdu," diye seslendi Reyna bana.

Eyvah. Ayağım takılmasın diye eteğimi kaldırdım ve peşinden koştum.

"Neden beni yine saklıyoruz?" Fısıldadım.

Reyna kapıyı ruhuna doğru açtıktan sonra dedesini sürükleyerek eşikten geçirdi ve loş bir fuayeye soktu. Nefes alıp vermesi zorlaşmıştı ve bir duvara yaslanıp hırıltılı bir nefes çekti.

Onun ardından içeri girdim, iki aksanlı sandalyeye ve aralarındaki sehpa dikkat ettim, ama Reyna büyükbabamı yere bırakmaya zahmet etmedi. Onun yerine Honor'ın içeri girmesini bekledi ve Honor burnuyla kapıyı itip kapattıktan sonra dedemi bir kez daha ayağa kaldırdı.

"Çünkü," diye homurdandı, büyükbabamı taşıma çabasına devam etti - bu kez bir koridorundan koyu ahşaptan

shiplap-"önce seni düzgün bir şekilde varisi olarak ilan etmesi gerekecek yoksa saldırıya uğrayabilirsin."

Saldırı mı? Kulağa eğlenceli gelmiyor.

"Dur, sana yardım edeyim." Bir adım öne çıktım ama bana ters ters baktı.

"Ona bakmak benim onurum ve görevim," diye tersledi dişlerini göstererek.

Gözlerimi kocaman açarak geri çekildim ve büyükbabam çenesini kaldırıp bana sırtıttı. "Dışarıdan bakıldığında dişleri ve tırnakları diken diken," diye fısıldadı zayıf bir sesle. "Ama içi sıcacık ve yumuşacık."

Bilincinin yerinde olduğunu görünce rahat bir nefes aldım ve onun şakacı şakalarını tamamen görmezden geldim.

"Değilim," diye hırladı Reyna. "Sözünü geri al." Adam sadece kahkahalarla hırıldadı.

Ağır cilalı koridorun yarısına kadar yürüdükten sonra büyükbabama ait olduğunu tahmin ettiğim darmadağın bir çalışma odasına girdik. İçerisi kitaplarla doluydu -her ne kadar birçoğu yere saçılmış olsa da- iki masa ve birkaç ahşap sandalye vardı. En az kitaplar kadar renkli, çeşitli renklerde düzinelerce kristal küme ve noktaların yanı sıra her şekil ve boyutta cam şişeler de etrafa saçılmıştı.

Burası soyulmuş gibi görünüyordu.

Reyna'nın kaosun içinde manevra yapmasını izledim; kargaşanın içinde çoğunlukla açık olan "yolları" görmemin tek nedeni de buydu.

Kalkanı, gümüş rengi kırçilli kadife kanepeden kalın deri ciltli bir kitabı ayağıyla itti ve dedemi kanepeye yatırıp yanına oturdu. "Sana aldığım... bastonu... düşünmen gerek," dedi nefes nefese. "Daha da kötüleşecek."

Odanın içinde duvara yaslandım ve büyükbabamın hastalığının onu ne kadar çabuk zayıflattığını görerek dehşete kapıldım. Sadece yarım saat önce, Rage'in taç giyme töreninde yardımım için yalvarıyordu ve şimdi ölümün kapısında görünüyordu.

Honor sağ tarafıma oturdu, bacağıma yaslandı ve ben de dalgınca parmaklarımı kürkünde gezdirdim.

Büyükbaba Geoff'un bastona ihtiyacı olmadığı için söyleneceğini düşünmüştüm ama o sadece üzgün bir teslimiyet ifadesiyle çenesini ona doğru kaldırdı ve bir kez başını salladı. "Peki."

Tamam.

Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Son birkaç saat düşünmeye, işlem yapmaya ya da sadece olmaya çok az zaman ayırdığım bir faaliyet kasırgası olmuştu. Rage ve Clive'in ölümüne mücadelesinden sonra yorgunluktan bitap düşmüştüm ve Kian'ın ya da konseyin diğer yüksek büyücülerinin büyükbabamın gücünü ele geçirmesini istemediğimi kesinlikle biliyordum... Oturup bir şeyler düşünmem gerekiyordu.

Yavaşça dönerek 360 derece döndüm ve devasa çalışma odasını incelerken boş bir koltuk aradım. Büyük bir masanın arkasında, hafif aralık duran bir kapı vardı ve ışığı yandığında bunun ekli bir banyo olduğunu anladım. Banyo kapısının diğer tarafında, Büyükbaba ve Reyna'nın oturduğu yere yakın bir yerde lavabo, ocak, mikrodalga fırın ve buzdolabından oluşan küçük bir mutfak vardı.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordum.

Küçük ama şirindi. Belki de bekar bir erkeğin ihtiyacı olan tek şeydi, yine de yasal bir yatağın listeye girebileceğini düşünürdüm...

Kıkırdadı ve Reyna kahkahalara boğuldu.

"Büyücü Ana, hayır!" diye kıs kıs güldü. "Ruhların efendisi adadaki en güzel şatoya sahip. Burası onun ve yakında senin gizli çalışma odan olacak. Diğer usta büyücülerin içeri girmesine izin verilmeyecek şekilde yazılmıştır."

Reyna'yı işaret etti. "Ne dedi," diye homurdandı.

Ürperdi ve sonra masanın üzerindeki bir şeye uzandı, Reyna ayağa kalkarken kolu yanına düştü. Siyah şuruba benzeyen bir şeyle dolu küçük kristal bir şişe çıkardı. "Fazla kalmadı," dedi ona, şişeyi uzatırken kaşları çatılmıştı.

Kadının endişesini elinin tersiyle itti ve mantarı patlatarak küçük bir yudum aldı.

Yanaklarına renk geldi; düzensiz nefes alış veriş i düzeldi. Şişeyi yeniden doldurdu ve ayağa kalktı, Rage ve ben Ölümler Diyarı'ndan döndüğümüzden beri hiç olmadığı kadar genç görünüyordu.

O siyah şey her neyse, biraz ihtiyacım vardı. Ya da uykuya. Belki ikisine de. Adrenalinim kesinlikle azalıyordu ve son birkaç günün stresi beni yakalamaya başlamıştı.

Stresten bahsetmişken... ne kadar zamandır yoktum? Muhtemelen en az yirmi dakika kadar, Rage'in endişelenmeye başlamasına yetecek kadar. Sadece gitmeme engel olmamasını istemiştim ama artık buradaydım...

"Rage, sana bir şey söylemem gerekiyor," diye zihinsel bağlantımız aracılığıyla gönderdim, aniden onunla konuşmak için çaresiz kalmıştım. Cevap vermesini beklerken suçluluk duygusu kabardı. Muhtemelen kızgındı ve onu suçlayabilir miydim? Eğer beni terk etseydi...

Yaptığım şeyin gerçekliği yüzüme çarptı. Büyücü ne düşünüyordum ki! Onunla konuşmadan gitmemeliydim. Ne tür bir insan eşine bunu yapar?

"Öfke mi?

Panik göğsümü sıktı ve hırıltılı bir nefes aldım.

"Öfke!

Yanımdaki siyah kurda bakmadan önce bir yanıt bile beklemedim. "Honor, Rage'e ulaşabilir misin?

Büyükbabam ayağa kalktı ve masasındaki bazı kitapları karıştırdığını belli belirsiz fark ettim.

"Hayır." Honor bana baktı. "Kütüphanedeki oniks kapıdan geçtiğimiz anda kardeşlerimle olan bağlantımı kaybettim.

Kahretsin!

Buradayken iletişim kuramaz mıydık?

Öfke beni öldürecekti. Bilerek gittiğimi düşünecekti - ki , ama ondan kopmak ya da kalıcı olarak uzaklaşmak için değil!

Ya da ya kaçırıldığımı ya da daha kötü bir şey olduğunu düşünürse? Ona iyi olduğumu söylemeliydim.

"Umm, Büyükbaba Geoff?" Midem korkudan çökerken sordum.

"Hmm?" Başını kaldırıp bana bakma zahmetine bile girmeden eşyalarını karıştırmaya devam etti.

Bu arada Reyna onun sağlığı konusunda kendine daha çok güveniyor olmalıydı çünkü şimdi mini mutfakta durmuş, lavaboda bulaşık yıkıyordu. Rage'in taç giyme töreninde hepimiz o odadayken, Yüksek Büyücü Adası'na gelmenin kritik olduğunu ve zamanın çok önemli olduğunu söylemişlerdi ama şimdi buradayız...

"Bağımız aracılığıyla Rage'e ulaşamıyorum," dedim korku ve utanç beni sıkıştırırken. "Endişelenecek-"

"Ah, evet," dedi büyükbabam doğrulurken. Araştırmasını durdurdu ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Bu konuda... burada olduğun sürece Alfa Adası'yla ve o dünyadaki her şeyle bağlantın kesilecek."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Ne dedin?

Keskin bir nefes aldım ve kalbim yerinden fırlayıp kaçmaya karar verirse diye elimi göğsüme bastırdım. "Tamam..."

Ama iyi değildi. Hem de hiç.

"O zaman oraya geri dönüp onunla çabucak konuşabilir miyim?" Bencilce davranışlarımdan dolayı pişmanlık duyarak sordum. Bir yüzleşmeden kaçınmak istemiştım ama Rage'i terk etmek bunu yepyeni bir seviyeye taşıyordu. "Koşup beş dakika içinde dönebilirim -sadece iyi olduğumu bilsin diye?"

"Elbette." Büyükbabam başını salladı ama bakışlarını tam olarak karşılayamadı. "Ama... önce senin kabul törenini tamamlaman gerekiyor. Kian burada olduğunu ve seni sahiplenmek üzere olduğumu bilirse... korkarım süreci durdurmaya çalışacaktır."

Yutkundum, keşke her şeyi farklı yapsaydım diye düşündüm. İçime attım. Geri döndüğümde hatamı kabul edecektim. Ayrıca, inisiyasyon ne kadar ki? Birkaç saat mi? Rage beni tanıyordu.

onu öylece bırakmayacağımı biliyordum. Her şey yoluna girecekti.

Büyükbaba Geoff bir çığlık attı ve altı ya da yedi inç uzunluğunda ve bir inç çapında su berraklığında bir kristali havaya kaldırdı. "Hadi şimdi şatoya gidelim, böylece atalarınla tanışabilirsin." Sonra bakışları Honor'a kaydı. "Sana ne yapacağını söylemeyeceğim ama yüksek büyücüler Honor'u burada görürlerse ve sen de inisiyasyonu başarıyla tamamlamadıysan, onu öldürmeye çalışacaklardır. Ancak varisim olarak tanındıktan sonra bir kalkan sahibi olmana izin verilecek ve o zaman bile bu nadir bir ayrıcalık olacak."

Zihnim dönerken gözlerim açıldı. Bu da ne?

Reyna'ya baktım ama o ilgisiz ya da umursamaz bir şekilde bulaşıkları yıkamaya devam etti. Zaten bilmesem onun bir Harvest kızı olduğuna inanmazdım. Kızıl saçları dışında, Alfa Akademisi'ndeki Hasat kardeşlerden tanıdığım ve sevdiğim şen şakrak, konuşkan kız kardeşliğe hiç benzemiyordu. Hep böyle miydi, yoksa mı öyleydi? Burada onun ısıltısını söndüren şeyler mi olmuştu?

Honor bana 'Ben onunla kalacağım,' dedi. 'Bana ihtiyacın olursa yeter, gelirim -sonuçlar ne olursa olsun.

Başımı salladım, çünkü başka ne yapabilirdim ki?

Büyükbabam bir eli duvarda, diğeri bastonunu tutarak koridorda topallaya topallaya yürüyordu. Onu takip ettim, yürürken onu izledim. Bir düzine adım sonra köşeyi döndük ve duvarlar ahşaptan taşa dönüştü. Cam aplikler mor alevler saçarak yolumuzu aydınlatmaya devam etti ve bizi en az çeyrek mil uzunluğunda, uçsuz bucaksız bir koridora götürdü. Bu şimdiye kadar gördüğüm en uzun koridordu ve hiç kapısı yoktu. Bana alfa kralının şatosundaki geçitleri hatırlattı.

"Bu koridor malikânemize bağlanıyor," dedi Büyükbaba. "Ancak kütüphaneye bağlı çalışma odası, Kian ve diğer yüksek büyücülerin erişemediği tek yer. Sadece usta bir ruh büyücüsüyle kan ya da kalkan bağı paylaşanlar girebilir.

o yere erişim sağlamak. En azından şimdilik," diye mırıldandı önümde.

Bilmekte fayda var. Gerekirse çalışma odasında Kian'dan saklan.

Kontrol et.

Koridor genişleyerek büyük bir fuayeye açılıyordu. Taş girişin her iki yanında iki büyük berjer koltuk yer alıyordu ve tavandan sarkan nefes kesici kristal damla avize, ışık prizmalarıyla küçük gökkuşakları oluşturunuyordu.

İki oturma alanı arasında kalan ve giriş holünün büyük bir kısmını kaplayan geniş taş merdivenin tabanı vardı. Altı basamakla Alpha Academy'deki yatak odamdan daha büyük bir sahanlığa çıkılıyordu. İkinci sahanlığın her iki yanında, ikinci kattaki ek bir giriş holüne çıkan başka merdivenler vardı. Pencereleler üçüncü kattan birinci katın tepesine kadar uzanıyordu ama benim durduğum giriş holünün dışarıdan tek bir belirgin giriş noktası vardı: solumdaki çift kapı. Dikkatimi çektiler ve Büyükbaba Geoff onlara umursamaz bir tavırla el salladı.

"Bunlar Ruh Malikanesi'nin resmi girişleri. Biri kapıyı çaldığında cevap vermek zorunda değilsiniz."

Bildiğim iyi oldu. Burayı bir düşman yuvası gibi gösterdi.

O bastonuna dayanarak boşlukta yürümeye devam ederken ben devasa şatoya bakakalmıştım. Burası çok büyüktü ve Alfa Akademisi'ndeki yatakhane gibi tozla kaplı değildi. Burası her tarafı altın ve kristal kaplamalarla parlıyordu.

Büyükbaba Geoff'u geniş bir koridor boyunca takip ettim; bir oturma odası, bir ofis ve bir kütüphanenin yanı sıra birkaç kapalı kapıya dikkat ettim. Koridorun sonuna yaklaştığımızda havada kek kokusu yayıldı. Rage'in zaferini kutlayan partiyi kaçırdığım için midem hoşnutsuzlukla gurulduyordu.

"Baba!" diye bağırdı bir erkek, ayaklarının üzerinde zıplayarak.

Geniş kapı aralığına doğru adım attım ve genç bir erkeğin bize doğru koştuğunu gördüm. Muazzam bir mutfak girişinde donup kaldım ve uzun boylu, belki de on altı yaşlarında olan erkek durdu, bana bakarken ağzı açık kalmıştı. Bir elinde çikolatalı bir kek tutuyordu; dudaklarına ve çenesine krema bulaşmıştı.

Basit bir siyah tişört ve kot pantolon giymişti. Ayakları çıplaktı ve soluk gümüş saçları gözlerinin içine düşüyor ve elmacık kemiklerine değiyordu.

"Elia öldü," dedi alnı çatlayarak. Bakışlarını benimkilerden kaçırarak yere indirdi ve gözleri yaşlarla doldu. "O öldü."

Bu da ne...? Annemden bahsetmesi beni şok etti. Benim o olduğumu mu düşünüyordu?

"Donovan, bu Elia'nın kızı Nai," dedi Büyükbaba Geoff genç adama doğru ilerlerken. "O senin kuzenin."

Kuzen mi?

anasını! Başka bir kuzenim daha mı varmış? Nolan gibi dangelak olmayan tane mi?

"Aile mi?" diye sordu büyükbabasına.

"Aile," diye onayladı büyükbaba.

Genç adam başını salladı, ağzı şaşkınlıkla açıldı, sonra gözlerini sildi ve yüzüne çikolata parçacıkları bulaştı. Burnunu çekti ama başını yerden kaldırmadı. "Annem nerede?"

"Annen geçitte görev başında. Birkaç saat içinde döner," dedi büyükbaba yumuşak bir gülümsemeye. Mutfak tezgâhını işaret ederek, her biri bol çikolatalı krema ve çikolata parçacıklarıyla kaplı birkaç düzine kekin sıralandığını gösterdi. "Gördüğüm kadarıyla Annette sizin için pişiriyormuş."

"Çikolata," dedi kuzenim, gözlerini ayakkabılarıma dikerek. "Çikolatayı severim."

Otizm hakkında çok fazla bilgim yoktu ama kuzenimin spektrumda ya da ona benzer bir şeyde olduğunu düşündüm.

"Ben de çikolatayı severim," dedim keklere bakarak. Lona eskiden böyle kekler yapardı; onlara çikolatalı ölüm derdi. Hayalimden sıyrılıp Donovan'a elimi uzattım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Büyükbaba Geoff bana gülümsedi ve sonra gülümsemesini yere bakmakta olan ve uzattığım eli tutmayan Donovan'a çevirdi. Elimi yanıma bıraktım ve boğazımı temizledim. Büyükbaba elini yavaşça kaldırdı ve Donovan'ın koluna koydu, genç adama temastan kaçınmak istiyorsa hareket etmesi için bolca zaman verdi.

Büyükbaba, Donovan'ın gözlerinin içine bakmak için çömelerek, "Nai eğitim için burada," dedi. "Okula alışana kadar ona iyi bir kuzen olur musun? Ona yardım eder misin?"

Burada yaptığım şeyin ağırlığı omuzlarıma çöktü ve neredeyse inliyordum. "Alabileceğim her yardımı alacağım."

Bu açıklamam üzerine Donovan çenesini kaldırıp burnuma baktı ama gülümsediğimi gördüyse bile bunu belli etmedi, bakışlarımla da buluşmadı. "Yardımcı olabilirim."

Büyükbaba omzunu hafifçe sıktı. "Evet, yapabilirsin!"

Gülümsememi sabit tuttum. "Paylaşmak istersen bir keke bayılırım. Akşam yemeğini kaçırdım."

Donovan eğik başını salladı ve "Bu sağlıklı değil" diye mırıldandı.

Geoff kahkahalarla güldü ve on yaş daha genç görünerek çocuğa gülümsedi. "Bu çok doğru, ama kötü bir gün geçirdi."

Kuzenim dudaklarını büzdü ve yarısı yenmiş çikolatalı kekine baktı. Derin bir nefes aldı ve sonra bakışlarını benimkilere dikerek kalan kısmı bana doğru uzattı. "Nai," dedi bana ciddi bir şekilde başını sallayarak. "Aile."

Kalbim sıkışıyor ve boğazım duygularla tıkanıyordu. Çevresel görüşümde, büyükbabamın mutfağın derinliklerine doğru adım attığını ve diğer keklere doğru ilerlediğini gördüm

Sanki Donovan'ın sunduğu yarısı yenmiş bir taneyi istemeyeceğimi biliyormuş gibi.

Büyükbabam kuzenime, "Ah canım," dedi ve taze keklerin dizili olduğu tezgâha doğru ilerledi. "Nai taze bir şey isteyebilir-"

Tatlı yeni kuzenimin duygularını incitmemek için yarısı salyalı bir kek yiyecek miydim? Emin .

Gözlerimde yaşlarla, yarısı yenmiş keki aldım ve tamamını ağzıma attım. Tatlı çikolata tat tomurcuklarımı öptü ve kekin yumuşak kırıntısı muhtemelen Montana'dan ayrıldığımdan beri yediğim en iyi şeydi. "Mmm," diye inledim ağzım doluyken. "Leziz! Çok güzel
_."

Donovan bir kahkaha patlattı, tamamen özgür, insanların ne düşündüğünü umursamayan bir kahkaha ve sesi sıvı güneş ışığı gibiydi. Kalbimi ısıttı ve benim de sııtmama neden oldu.

"Ağzın doluyken konuşmamalısın," diye uyardı büyükbabamıza yan gözle bakarak. "Ona söyleme, tamam mı baba? O bilmiyordu."

Geoff gözlerini devirdi ama kendi kahkahasını bastırmaya çalışıyormuş gibi dudakları seğirdi. "Sanırım bu seferlik fark etmeyecek." Büyükbaba bana baktı. "Annette çok nazik biri ve ben ve teyzen de dahil olmak üzere evdeki herkese görgü kurallarını öğretmek için elinden geleni yapıyor."

Pastayı yuttum ve sonra elbiseme silmek yerine parmaklarımda kalan kremayı yaladım.

"Elimden geldiğince görgü kurallarını hatırlamaya çalışacağım," dedim ve dikkatimi tekrar kuzenime çevirmeden önce kaşlarımı kaldırdım. "Teşekkür ederim, o kek gerçekten çok lezzetliydi." Ona göz kırptım.

"Aile," diye sıırttı, sanki beni mutlu görmek onu da mutlu ediyormuş gibi başını salladı. Doğrusu, onu mutlu görmek benim de kalbimin göğsümde çarpmasına neden oldu.

Büyükbaba Geoff'a dönerek, "Biraz daha kek?" diye sordu.

Geoff gözlerini devirdi. "Oh, pekâlâ." İşaret parmağını kaldırarak, "Nai ile paylaştığın için bir tane daha alabilirsin," dedi.

Donovan ona katılmam için el salladı. "Biraz daha çikolata alalım."

"Üzgünüm," dedi büyükbabam yanıma gelerek. "Nai ve benim yapacak işlerimiz var."

Kuzenim kasvetli bir şekilde başını salladı. "Dikkatli ol." Gözlerini ayaklarıma dikti. "Döndüğünde çikolata yeriz."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Teşekkürler."

Onu anında sevdim. Onunla ve bu yerle ilgili her şeyi sevdim. Montana'dan ayrıldığımdan beri ilk kez eve dönmüş gibi hissediyordum.

Büyükbabam bizi Donovan ona seslenmeden önce yürüdüğümüz koridora geri götürdü.

"Çok tatlı biri," dedim yetişmek için koşarken.

Büyükbaba başını salladı. "Dünyayı Donovan'ın gözlerinden görmek uzun hayatımın en büyük mutluluklarından biri oldu. Zihni seninki ya da benimki gibi bağlantılar kuramayabilir ama iyi bir kalbi var: sadık, dürüst ve nazik."

Gözleri buğulandı ve kalbim sıkışırken kendi duygularımı kontrol altına almak için zorlukla yutkundum.

Şekil değiştirenler hastalık kapmazdı ve nadiren sakatlık geliştirdik. Hızla iyileşen genetiğimiz sayesinde fiziksel ya da zihinsel engeller çok nadir görülürdü.

"Dörtte üçü insan, dörtte biri yüksek büyücü," dedi büyükbabam aklımı okuyormuş gibi. "Ölümlüler dünyasında büyüdüğün için otizme aşına olmalısın. Bunu ilişkilendirmek için aklıma gelen en yakın şey bu."

"O mükemmel," diye büyükbabama güvence verdim, ama yüzündeki üzüntü devam ediyordu. Otizm hakkında bildiğim tek şey okulda okuduklarımdı, ama Donovan'ın her zaman çikolata ve gülümsemeden ibaret olmadığını hayal edebiliyordum.

"Onu çok seviyoruz," diye teminat verdi Geoff. "Hatta eminim ki biz ondan, onun öğrendiğinden daha fazlasını öğrendik."

bizden."

Ben bu son cümleyi tam olarak sindiremeden, dedem fuayedekilerden daha küçük ama cilalı ve pürüzsüz bir ahşap çift kapının önünde durdu. Sonra bana doğru döndü. "Seni varisim ilan etmeden önce atalarımızla tanışman ve onların onayını alman gerekecek. Koşullar göz önüne alındığında, ruh eğitiminin çoğunu onlar yönetecek."

Tamam. Beynim aşırı yüklenmişti ve söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Bu noktada, bunu kabullenmeliydim. Zorla gülümsedim.

"Kian ve diğerlerinin senin gücünü ele geçirmemesi için elimden ne gelirse yaparım..." Ona söyledim.

Büyükbaba sıkıca gülümsedi. "Varisim olarak kabul törenini başlattığımda, kabul sınavını geçtiğin takdirde Kian senin Yüksek Büyücülük Akademisi'ne girişini reddedemez. O zaman diğer yüksek büyücü öğrencilerle birlikte eğitim almak için okula gitmene izin verilecek ve ardından benim gerçek varisim olacaksın."

Başlatma testi mi?

Başımı salladım. Şu anda ona dokunmamak en iyisiydi.

"Harika. Hadi başlayalım." Bu bölümü ne kadar çabuk geçersen, o kadar çabuk geri dönüp Rage'le işleri yoluna koyabilirdim.

Başını salladı ama kapıyı açmak için hareket etmedi, gözleri bir tür tedirginlik yansıtıyordu. Orada başka bir şey daha vardı, yorumlayamadığım bir bakış.

"Ne?" diye sordum. bir korku kaplayarak sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Kutsama... güçlüdür ve eğer sen... şey, tehlikeli olabilir."

Tabii ki. Ama Kian ve diğerlerinin ölüleri diriltmesine ya da büyükbabamın gücünü almasına izin veremezdim. "Başka seçenek yok, değil mi? Sen de deli Kian ve yandaşlarını durdurmak için en iyi umudumuzun ben olduğumu düşünüyorsun, yani... Bu iş bende. Hadi yapalım şu işi."

Omzumu okşadı. "Bence iyi olacaksın." Sonra döndü ve sesi "Umarım" der gibiydi.

Harika.

Başka bir şey çift kapıyı iterek açtı.

Taş koridora buhar yayılıyor, yoğun nem odanın içindekileri geçici olarak gizliyordu. Bu da ne...?

Buhar dağılınca boşluğa baktım... ve nefesim kesildi.

Ne görmeyi bekliyordum bilmiyorum. Belki antrenman minderi ve kum torbası olan bir spor salonu ya da bıçaklar için kukla hedefler ama bunu değil.

Oda, eğer öyle denebilirse, neredeyse mağaraya benziyordu, ancak duvarlar ve tavan bir sera gibi puslu bir camdı. Zemin engebeli bir taşı ve bir patika mağaranın içinden geçerek dalgalanan pusun kaynağına doğru uzanıyordu. Büyükbabamı takip ederek patikadaki birkaç gri çakıl taşını tekmeleyerek boşluğa girdim. Taşın üzerine küçük yeşil yosun parçaları serpilmişti. Sanki dışarı çıkmış gibiydik ama hâlâ evin içindeydik.

Odanın ortasında biri diğerinin yanında iki küçük su havuzu vardı. Buzlu pencerelerden sızan ay ışığı, buğunun içinden geçerek fokurdayan ve buharlaşan suyun üzerine ışık huzmeleri düşürüyordu.

"Whoa."

Büyükbaba gülümsedi. "Arazimiz bu kaplıcanın etrafında inşa edildi. Yakında göreceğiniz gibi su sihirlidir."

O anda orada piranalar olup olmadığı umurumda değildi. Suyun içine girmek ve sıcaklığın vücudumdaki gerginliği atmasına izin vermek istiyordum.

Büyükbabam mahremiyet alanı olarak kullanılan omuz yüksekliğindeki bir kaya duvarını işaret etti. "Diğer tarafta mandallara asılı birkaç mayo bulacaksın. Reyna bana eşlik etmesi gerektiğinde onları kullanıyor. Umarım uyarlar."

"Tamam, hemen döneceğim." Elbisemin fermuarına uzanırken soyunma alanına doğru yürüdüm. Ayakkabılarımı bıraktım ve köşeyi dönerken elbisemin arkasındaki fermuarı çektim.

İki tane tek parça mayo ve bir çift şort vardı. Önce en yakındaki tek parçayı, sonra da şortu giydim ve belini olabildiğince sıktım. Koyu kırmızı takım pek bana göre değildi ama beyaz sütyenim ve iç çamaşırimdan daha iyiydi.

Her şeyin örtülü olduğundan emin olmak için kendimi ayarlarken ılık, nemli hava tenimi öptü.

Su beni çağırды ve havuzlara doğru yol aldım.

Hâlâ ruh ustası cübbesini giyen Büyükbaba Geoff, içinde birkaç küçük topak bulunan avuç içi büyüklüğünde siyah bir çanta çıkardı. "İlk başta atalarınızla iletişim kurmak için bunlara ihtiyacınız olacak," dedi ve bana uzattı; topaklar taş ya da cam gibi birbirine çarpıyordu. "Bunu cebine sok ya da takım elbisene bağla. Üzerinde taşımam gerek."

Sonra iki havuzdan büyük olanını işaret etti. "Bir tarafta bank görevi görecek bir taş çıkıntı var."

Elimi uzatarak siyah keseyi ondan aldım, midemdeki gerginliği görmezden gelmeye çalışıyordum.

Tamam. Sihirli taşlar üzerimde. Onları şortumun arka cebine soktum. Kontrol et.

"Bana katılacak mısınız?" Onun da üzerini değiştirip değiştirmeyeceğini merak ederek bornozuna baktım.

"Bu sefer değil," dedi, bir parça hüznle bana gülümseyerek. "Ama güvende olduğunuzdan emin olmak için havuzun hemen dışında olacağım."

Bu çok güzeldi. Ayağımı suya daldırdım ve sonra tamamen içeri kaydım, küçük keseyi sörf şortumdaki fermuarlı bir cebe koydum. Suya dalar dalmaz sıcaklık beni sarmaladı ve çıkıntının üzerine çöktüm

İç çekerek taş torbasının yerini değiştirdim, böylece hiçbirinin üzerine oturmamış olacaktım.

"Rahat mısın?" Büyükbaba sordu.

"Mmm-hmm." Başımı arkamdaki parke taşına yasladım ve gözlerimi kapattım. "Biraz daha rahat olsaydım, uyuyor olurdum."

"Mükemmel. Şimdi. Derin bir nefes al, Nai ve bırak."

Tamam. Belki de bana rehberli arabuluculuk falan yapacaktı. Mage Ana terapiye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Muhtemelen çok fazla.

Nefes vererek gözlerimi açtım ve cam pencereden gece gökyüzüne baktım. Bedenim banktan kalktı ve havuzun yüzeyine doğru süzüldü. Kulaklarım suyla doldu ve etrafımdaki sesleri bastırdı.

Sonra zihnim dönmeye başladı.

Rage şu anda ne yapıyor olabilir? Muhtemelen beni arıyordur. Bu düşünceyle birlikte suçluluk duygusu kabardı. Honor Reyna'yla iyi miydi? Kaja ortadan kaybolduğumu öğrenince çılgına dönecekti-

Geoff zihnimin içine konuşarak, "Rahatladığında en sevdiğin yeri düşün," dedi.

Denedim... gerçekten denedim. Ama şimdi zihnim çalkalanırken, bir plaj, dağ kulübesi ya da başka sakın bir şey hayal etmek bir yana, onu durduramıyor gibiydim. "Odaklanmakta zorlanıyorum.

'Bunun olabileceğinden korkuyordum,' dedi. "Merak etme, hazırlıklı geldim.

"Neyle hazırlandınız? diye sordum. Daha fazla sürprizle karşılaşmak istemediğim için ona doğru baktım ama bana bakmadan bornozunu karıştırıyordu.

Ve cevap vermedi.

Tabii ki.

Büyükbaba Geoff'un bana, daha doğrusu içinde bulunduğum havuza bir şey fırlattığını görmek için tam zamanında kendimi yukarı çektim. Ay ışığının bir huzmesi nesneden yansıyor-

Ofisindeki kristal!

Onu yakalamak için ileri atıldım ama su hareketimi yavaşlattı ve yumuşak bir sıçramayla kristal kaplıca yüzeyinin altında kayboldu.

Hayal kırıklığı göğsümde kabardı ve "güzel atış" diye mırıldanmak istedim ama duygularımı bir kez daha dizginledim. Büyükbabama bağlamak işe yaramayacaktı... ama yorgundum ve sıcak suyun altına dalıp kristal arayacak havamda değildim.

Gözlerimi kırptım ve odadaki yoğun sis dağıldı, sonra da kayboldu.

Ne büyücüsü?

Güneşte pişmiş kum kokusu bir sonraki nefesimi doldurdu. Ilık hava kuru saçlarımın uçlarını kaldırdı ve turkuaz suların üzerinden güneşin ufku öptüğü, üstümdeki bulutları pembe ve mor renkte bıraktığı yere baktım.

Ne büyücüsü?

Tam bir dönüş yaptım, bir anda başka bir dünyaya ışınlanmama tamamen hazırlıksız yakalanmıştım. Kendime not: Bu çok güçlü bir sihirli kristaldi.

Dalgalar sahile vuruyor, yıpranmış sinirlerimi yatıştırıyor ve yukarıda bir martı ötüyordu. Önce sağıma sonra soluma baktım ama kumsal benim dışımda boştu.

Bölge belli belirsiz tanıdık geliyordu ama bu plajın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Alpha Adası'nda ya da feribotun yakınındaki plajda bulunduğum bir yer değildi...

Başımı sallayarak tekrar bir daire çizdim. Artık su havuzunda değildim ve kaleye bağlı garip mağara benzeri odada da değildim. Aslında artık Yüksek Büyücü Adası'nda bile olmadığımdan emindim.

Sağ tarafımda aniden bir ses kakofonisi patladı ve benden on adım bile uzakta olmayan beş kişi ortaya çıktı. Hepsi otuzlu yaşların ortalarında görünüyordu ve hepsi de benimle aynı gümüşü sarı saçlara sahipti

-Hatta tepeden tırnağa siyah ninja kostümü giyen biri bile

Cadılar Bayramı kataloğundan fırlamış gibiydi. Başını örten kumaşın altından gümüşü saç telleri çıkıyordu.

"Geoff plaj kıyafetleri demişti, Than," dedi lavanta rengi bikinili genç bir kadın, omuz hizasındaki buklelerinin açılmasına neden olan başını sallayarak. Ninja gibi giyinmiş kişiyi işaret etti. "Neden-?"

"Ne dediğini biliyorum," diye tersledi ninja-adam Than, elini açık bir kovma işaretiyle sallayarak. "Ama durup tekrar kıyafet değiştirecek değildim. En son bize hazır olmamızı söylediğinde, bir düzine yıl boyunca ortaya çıkmadı - ve sonra tek başına geldi."

"O burada bile değil, Lucia," dedi başka bir genç kadın, bu siyah tek parça ve transparan bir örtü giymişti.

"Süresi dolmak üzere," dedi başka bir adam, beyaz hibiskus desenli parlak yeşil bir şort giyyordu. Saatine baktı ve başını salladı. "Eğer yakında varisini ilan etmezse-"

"Sus," dedi üçüncü genç kadın bakışları üzerimdeyken. Beyaz kuşgözü sundress elbisesi ayak bileklerine kadar uzanıyordu, ancak yular tarzı V neredeyse göğüs kafesinin dibine kadar iniyor, tıpkı bir mayo gibi göğüslerinin kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Gümüşü dalgalı saçlarını yandan at kuyruğu yapmıştı. Minyon ve zayıftı, grubun açık ara en küçüğü ve görünüşe göre en genciydi. Ancak buz yeşili gözleri yoğun bir ifadeyle doluydu ve grup onun komutuyla sessizleşti. Hâlâ bana bakarken elini kaldırdı ve beni işaret etti. "O burada."

"Uh... merhaba," dedim el sallayarak.

Onlar bana üç kafam varmış gibi bakarken sessizlik Awkwardville'e kadar uzandı. Çok güzeldi.

"Benim adım Nai. Büyükbabam Geoff Drudner"-başarmak zorunda olduğum şeyin ezici imkânsızlık duygusuyla midem bulandı ama dişlerimi sıktım ve ilerledim-"beni buraya atalarım -sanırım sizlerle- tanışmam için gönderdi. Ben onun varisiyim."

Beyaz kuşgözü elbiseli kadın burnunu kırıştırdı ve sözlerim kötü kokuyormuş gibi burnunu çekti. Sonra bana sırtını döndü.

Ha?

"Oh, Zia, kes şunu!" Lavanta rengi giysili genç kadın Lucia beyazlı kadına el salladıktan sonra başını yana eğdi ve beni incelerken kaşları çatıldı. "Geoff nerede?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Bu sefer gelmeyeceğini falan söyledi."

Yorgunluk gerçek sözlerini hatırlamayı imkansız hale getirdi ve bu insanlar beni bekliyormuş gibi görünmüyorlardı, bu yüzden bu çok garipti.

"Hâlâ hayatta mı?" Lucia gözleri büyüyerek ve dudağı titreyerek sordu.

Ben de öyle umuyordum!

"Evet," diye cevap verdim ama sorusu içime bir yumruk gibi indi. "Beni buraya şimdi gönderdi."

"Neden o da gelmesin ki? Sen nasıl onun varisi oluyorsun?" Ninja-Than başındaki siyah çorabı çıkararak sordu. Gözleri Zia'ninkilerle aynı yeşil renkteydi. "Elia'nın ölmeden önce... olduğunu sanıyordum."

Büyükbabamın neden gelmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama zaten o kadarını söylemişim, bu yüzden bildiklerime odaklandım. "Elia benim annemdi. Büyükbabam adımı bir parşömene ya da kitaba yazdırmadan önce bir kutsama ya da kabul töreni için seninle buluşmam gerektiğini söyledi." Gerginlik ve yorgunluk beynimi bulandırıyor. "Dinle, oldukça stresli bir gün ya da hafta geçirdim, bu yüzden bazı ayrıntıları atlamış olabilirim ama ben söylediğim kişiyim. Bana yardım edebilir misiniz?"

Siyahlar içindeki genç kadın yutkundu ve gözleri hızla kırıştırdığı yaşlarla doldu. Konuştuğunda sesi titriyordu. "Elbette sana inanıyoruz. Biz sadece... tüm umutların kaybolduğunu düşündük. Benim adım Aine." Şort giyen adamı işaret etti. "Bu da Raiden."

İşaret etmeye ve herkesi tanıtmaya devam etti. "Lucia, Than ve Zia."

Zia hariç her biri elimi sıkmak için öne çıktı.

Kaba.

"Yani..." Onlara belli belirsiz bir gülümseme sundum. "Bana nasıl ruh ustası olunacağını mı öğreteceksiniz?"

Raiden saatine tekrar baktı ve kaşlarını çattı. "Derslere yarın başlayabiliriz - sen kabul törenini bitirdikten sonra."

"Bitirirse demek istiyorsun," diye mırıldandı Zia, sırtı hâlâ bana dönüktü.

Gözlerimi genç kadına diktim ama pasif agresifliğini şimdilik görmezden gelmeye karar verdim.

"Peki... bu kabul töreni için ne yapmam gerekiyor?" Bunu devam ettirmeye çalıştım. "Büyükbabam için zamanında döndüğümünden emin olmak istiyorum."

Than başını sallayarak, "İnisiyasyon, adın parşömenlere yazıldıktan sonra gerçekleşecek," dedi. "Buraya bizim kutsamamız için geldin."

Haklısın. Neredeyse umursamayacak kadar yorgundum.

Şu işi halledebilir miyiz?

Aine içini çekti ve bir adım öne çıktı. "Geoff size eşlik etmediğine göre çok hasta olmalı. Burada olmadığına inanamıyorum."

Tamam, büyükbabam konusunda beni gerçekten korkutuyorlardı ve sabrım tükeniyordu. Cebimden siyah çantayı çıkardım. "Bana bunları verdi" -çantayı salladım- "beni kaplıcaya soktu ve sonra suya bir kristal attı."

Taş dolu çantayı salladığımda beşi de irkildi. "Bunlara dikkat et!" Lucia bileğimden tutup

Bir elini göğsüne bastırdı, diğerini de bayılacakmış gibi tuttu.

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim." Elimi Lucia'dan çektim ve çantayı yavaşça cebime geri koydum.

Than başını salladı. "Geoff belli ki ona hiçbir şey söylememiş," diye mırıldandı, bakışları bir üyeden diğerine atlarken

gruplarından bir sonrakine. "Kız ruh taşlarımızı zar gibi salladı."

"Ruh taşları!" Ciğerlerimdeki hava boşalırken yutkundum. Sonra bir aydınlanmayla gözlerim büyüdü. "Ruh taşların mı?"

Dur bir dakika. Bekçi, büyükbabamın Ölüler Diyarı'ndan pazarlık yaparak çıkmam için verdiği taşı yutmadan önce... ruh taşları hakkında bir şeyler söylememiş miydi?

Oh mage.

Büyükbabam bunu nereden aldı?

"Pekâlâ," diye tersledi Zia, hepimize dönerek. "Geoff'un gelmeyeceği belli, o yüzden acele etsek iyi olur! Kızın hâlâ bir teslim tarihi var ve tüm bu saçmalıklar bunu değiştirmez."

Zia kaba olsa da inisiyatif almıştı, buna saygı duyabilirdim. Diğerleri başlarıyla onayladılar ve sonra ellerini uzatarak bana doğru yaklaştılar.

"Bu kutsama tam olarak neyi içeriyor?" Geri çekilmeye çalıştım ve beni kollarımın üst kısmından yakalayan Raiden'a çarptım.

Raiden, "Bunu bir güç aktivasyonu olarak düşünün," dedi.

Aine sırtıttı. "Ayrıca, ruhlarımızı seninkilere bağlayacağız, böylece bize ihtiyacın olduğunda bizi çağırabilirsin."

Ruhlarını bağlayın! Bu biraz abartı değil miydi?

"Bu..." garip. Birinden diğerine baktım ama seçeneklerim neydi? "Acıyacak mı?"

Büyükbabam bunun tehlikeli olabileceğini söylememiş miydi?

"Belki," dedi Than. "Belki de değil. Bu ne kadar kapasiteniz olduğuna bağlı."

Ne için kapasite?

Teker teker ellerini üzerime koydular ve anında tenim uğuldadı ve karıncalandı. "Belli bir güçle doğdun," dedi Aine sesinde nezaketle, "ve bizim kutsamamız içindeki tüm ruh gücünü harekete geçirecek."

Zia hâlâ çemberin dış kenarlarında durmuş, endişe ve dehşet karışımı bir duyguyla bana bakıyordu. Bu hatunun benimle ne alıp veremediği vardı? Ve neden tüm atalarım otuz yaşındaydı? Ve neden büyükbabam beni bir torba ruh taşıyla havuza atmadan önce bunların hiçbirinden bahsetmemişti!

"O Elia değil," diye mırıldandı Zia, sonra gözlerimin içine baktı. "Umarım sen de onun kadar güçlüsündür." Uzanıp iki elini açıkta kalan kollarımın üzerine koydu ve sonra sanki diri diri yakılıyormuşum gibi içime bir ateş doldu...

İşte böyle hissettirdi - güçlü ve sıcak büyümlü bir dalgalanma üzerime aktı. Sıcaklık derime, kaslarıma, sonra da kemiklerime işledi. Her lifi, her dokuyu, her hücreyi dövüyordu. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir acıydı bu. Enerji arttıkça arttı -beyaz-sıcak- ta ki ... güç dışında her şeyi sıyrıp atana kadar. Yani. Çok fazla. Güç.

Kutsal Büyücü Ana... Bu da neydi?

Etkinleştirilmiş gücüm mü? Başından beri benimle miydi? Sinirlerim kızarıırken inledim.

Raiden sıırttı. "Çok fazla şey alıyor," dedi. Aine başını salladı. "Elia'nın aldığından çok daha fazlasını."

Nefes nefese kaldım ama her nefes enerji alevini daha körüklüyor gibiydi.

"Geoff bu noktada bayılmıştı," diye yorumladı Than. "Sen de öyle," diye mırıldandı Zia.

Ne hakkında konuşuyorlardı?

Ham enerji bedenimden geçip derimden sızarken görüş alanımın kenarlarında siyahlık dans ediyordu. Güç omurgamdan yukarı tırmandı ve kafamdan patladı.

"Ahhh!" Beyaz bir ışık görüşümü çalınca çığlık attım.

Karanlık beni yuttu ve sonra suya dalmadan önce göbük deliğimde bir kanca hissettim.

High Mage Adası'ndaki kaplıca suyunun içinde öksürüp çırpınarak doğruldum. Havada buhar asılı duruyordu. Büyükbaba Geoff havuzumun kenarında durmuş, üzerimde geziniyordu. Cübbesi ince ve zayıf bedenine yapışmıştı ve bastonuna dayanarak bana sırtıyordu.

"Ha!" diye haykırdı sırtarak. "!"

Hâlâ öksürürken ona ters ters baktım. "Ne. Büyücü. Büyücü.

Bu muydu?" Homurdandım.

Bir an için ölmüş gibi hissettim.

Gözleri kollarımın ve bacaklarımın üzerinde gezindi, "Oh, sende çok var. Gücü görebiliyorum." Şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi görünüyordu.

"Onlar deliydi ve beni buna doğru düzgün hazırlamadınız," diye karşılık verdim.

Omuz silkti. "Üzgünüm. Zamanım yok. Acele et ve üstünü değiştir. Gece yarısından önce kayıt salonuna gitmemiz gerekiyor."

İnledim.

Öfke beni öldürecekti.

"Bunlarla ne yapacağım?" Cebimden ruh taşlarıyla dolu çantayı çıkardım. Büyükbabam başıyla bir hareket yaparak soyunma alanını işaret etti. "İhtiyacın olursa çantayı elbisenin yanında tut. Taşlar bu âlemde güvende olmalı." Yüzünü buruşturdu. "Şimdilik."

Şimdilik mi?

Harika.

CHAPTER TWO

REYNA, büyükbabam ve ben "Records Hall" adlı dev bir binanın dışındaki avluda duruyorduk. Üç basamak, sürgülü cam kapıların hemen dışındaki geniş taş avluya çıkıyordu. Binanın ön tarafı tamamen pencerelerden oluşurken, girişin hemen içindeki yumuşak bir parıltı içerideki karanlığı uzakta tutuyordu. Binanın içindeki ışığa rağmen kimseyi göremiyordum, bu da umarım yalnız olduğumuz anlamına geliyordu. Bel yüksekliğinde bir çitle çevrili avluya birkaç taş bank serpiştirilmişti. Gecenin zifiri karanlığına rağmen şimşir ağacının arkasına çömeldik.

"Neden yine saklanıyoruz?" Fısıldadım.

Bakışlarım gözleri kapalı olan ve uyuyakalmış olabileceğini düşündüğüm kadar yavaş nefes alıp veren dedemden beni görmezden gelen Reyna'ya kaydı.

Büyükbaba, "Kian içeride," dedi.

Kaskatı kesildim. Büyükbabam o kadar uzaktan bunu nasıl biliyordu? Bilmek istemiyordum.

Ama eninde sonunda öğrenmeyi umduğum havalı bir Jedi gücüydü. Reyna kılıcını sıkıca kavradı ve hırladı.

"O yaşlı kemik torbası Nai'nin senin varisin olarak imzasını atmasını engellemeye çalışacak."

Büyükbaba sırttı. "O 'yaşlı kemik torbası' benden en az beş yüz yaş daha genç. Ama haklısın;

onu durdurmaya çalışacaktır." Çenesine vurdu ve sonra başını salladı. "Nai'nin buradaki varlığından haberdar olmuş olmalı."

Reyna ellerini birbirine sürttü. "Plan nedir? Evini ateşe vermemi falan ister misin?"

Büyükbabam onun önerisine dudak büktü ama ben aslında bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm.

Büyükbabam başını sallayarak çalılarının arasından çıktı, çevikliğinin hızla azaldığı düşünüldüğünde şaşırtıcı derecede sessizdi. "Hayır, hayır, bu olmaz. Bu sadece bizi ısırmak için geri döner. Ama dikkatimizi dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var." Bana baktı. "Kian dışarı kaçtığında sen içeri gir, Usta Parşömeni bul ve annenin adının altına kendi adını yaz. Anlaşıldı mı?"

Yutkundum ve sonra başımı salladım çünkü başka ne seçeneğimiz vardı ki? "Anlaşıldı."

Adımı bir kitaba yaz. Ne kadar zor ki?

Reyna topuklarının üzerinde zıplayıp deli gibi sıırttı. "Dikkatini ne dağıtacak? Birini öldürmemi mi istiyorsun?"

Büyükbaba gözlerini devirdi. "Kalp krizi numarası yapacağım. Umarım oyunculuk becerilerin de kana susamışlığın kadar güçlüdür. Haydi."

Cam çift kapının tam durana kadar binaya doğru yürüdü.

"Ahhhrgggh," diye bağırdı ve göğsünü tuttu.

"Gösteri zamanı." Reyna bana göz kırptı ve çitin arkasından atlayarak ona katıldı.

"Yardım edin!" Dizlerinin üzerine çöktü ve göğsünü tutarak dramatik bir şekilde hırıldadı.

Kaşlarımı çattım, bir an için neden onun da kalp krizi geçiriyormuş gibi davrandığını düşündüm; sonra kafama dank etti. Reyna onun kalkanıydı. Eğer bir hastalığı varsa, onu o üstlenirdi.

Bu onun da birkaç ay içinde öleceği anlamına mı geliyordu?

Bu düşünce beni dehşete düşürdü ama ben daha üzerinde duramadan cam kapılar açıldı ve Kian ile Alpha Adası'nda gördüğüm oğlu Julian binadan hızla çıkıp kayarak durdular.

"Neler oluyor?" Kian telaşla Reyna ve dedesine baktı. Reyna'nın boyun damarları şişti. "Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum."

Büyükbaba taş avluya uzanmış, o kadar çok titriyordu ki nöbet geçiriyor gibiydi. Bunun bir kalp krizi belirtisi olduğundan emin değildim ama hem Kian hem de onun dangalak oğlu donup kalmışlardı. Dikkatimin dağılmasından yararlanarak kapıdan içeri süzıldüm, gözlerimin parlak ışıklara alışmasını beklerken gözlerimi kısarak baktım. Yağ ve deri kokusu burnuma çarptı ve tek bir nefes sonra çenemi kaldırdım ve çenem düştü.

Kutsal Büyücü Ana.

Plak salonu... çok büyüktü.

Kitap rafları yerden tavana kadar uzanıyordu ve hepsi kahve-kahverengi deri kitaplarla doluydu, her biri yaklaşık bir inç kalınlığındaydı. Sol tarafımda, neyse ki boş olan bir resepsiyon masası duruyordu ve ben de ilk sıraya dalıp kitapların sırtlarını taradım.

M.Ö. 10000.

M.Ö. 9999.

MÖ 9876.

Büyükbabamdan daha yaşlı randevulardı! Sanırım bin yıl yaşadığı ve ben onun beş selefiyle tanıştığım için bu mantıklı geliyordu. Sadece bu bile altı bin yıl ederdi.

... hepsinin hayatlarının sonuna kadar yaşadıklarını ve öldürülmediklerini varsayarsak.

Buradaki her an bana bir düzine yeni soru verdi.

Odaklan! Kendi kendime söylendim.

Bir sonraki rafa geçtim ve MÖ 8000 ile başladığını keşfettim, böylece en azından hangi yöne gideceğimi biliyordum. Bu yüzyıla gelene kadar rafları hızla geçtim. Her yılın yeni bir kitabı vardı. Büyükbabam adımları annemin adının altına yazmamı söyledi, ama annem bu yılın kitabına adını yazmazdı... çünkü ölmüştü...

Frick.

Doğduğum yıl.

1999'a geri döndüm ve kitabı açtım. Hava, ateş, su işaretli sayfaları çevirdim... İşte! Ruhu buldum.

Usta Büyücü: Geoff Drudner

Varis:

Boştu.

Boş mu?

Sesler bana kadar ulaştı ve sıranın sonuna doğru sürünerek Kian ile oğlunun içeri doğru yürüdüklerini gördüm.

"Ne aptal ama," diye tersledi Kian, gözleri kısılmıştı.

Hızla geri dönüp 1998 ve 2000 işaretli kitapları aldım ve büyücülerden kaçmak umuduyla birkaç sıra aşağı indim. Sadece imzalamam gerekiyordu... Kahretsin! Bir kaleme ihtiyacım vardı.

"Sence burada mıdır?" Kian'ın oğlu sordu.

Resepsiyon masasını geçip kayıt salonunun derinliklerine doğru ilerlediklerinde kalbim kaburgalarımın gümbürdedi.

Kian genç erkek büyücünün kafasına bir tokat attı. "Elbette öyle," diye homurdandı. "Şimdi onu bulalım."

Hepsi bu yüzyıla daha yakın sıralara geçtiler ve ben resepsiyon masasına doğru koştum, tam Kian benim bulunduğum sıradan geri çıkarken etrafından dolandım.

"Nerede o çocuk! Burada olduğunu biliyorum," diye .

Ellerim 1998 tarihli kitabın sırtını kırarken titriyordu. Bu annemin eğitimle geçirdiği son yıl mıydı? Belki de 1999 kitabına adını yazdırmamıştı çünkü bana hamileydi. Mirasçıların mirasını durduran şey bu muydu? Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum ama dedem benim adımla annemin adının altına yazmamı söylemişti. Ruh sayfasını bir kez daha buldum ve bakışlarım isimlere kaydı.

Ruhun Usta Büyücüsü: Geoff Drudner

Varisi: Elia Drudner

Başlangıç: 2 Ağustos 1998'de tamamlandı

EVET!

Dönerek masanın üstündeki kalemi gördüm ve kaptım.

o.

"Mide ekşimesi ve kalp krizinin bu kadar Benzer semptomlar," dedi Reyna odaya girerken.

"Nerede o!" Kain başka bir koridordan aşağı koşarken tısladı.

Onları duymazdan geldim ve titreyen bir elle el yazısı ile ismimi kaydardım.

Nai Crescent, ve sonra, bir hevesle, bir tire ekledi, Drudner.

Kalemimi sayfadan kaldırır kaldırmaz, kâğıttan ışık fışkırdı ve sıcaklığı yüzüme vurdu. Büyü üzerime dökülürken kör olmamak için gözlerimi kapattım.

"Hayır!" Kian çığlık attı ve sesindeki panik beni sırttırdı.

Işık söndü ve ben gözümü kırptım. Kian, oğlu, dedesi ve Reyna, masanın üzerinden karşılıklı olarak bana bakıyorlardı.

"Oh, selam, çocuklar." Gülümsedim. Umarım ışık gösterisi ruhun varisi olduğum anlamına geliyordu.

"Defterleri kontrol et," diye çıkıştı suyun efendisi oğluna.

Genç erkek büyücü raflara doğru koştu ve kitapları çekmeye başladı. Arka arkaya üç kitabı açtıktan sonra başını salladı ve "Bitti" dedi.

Daha önce baktığım 1999 defterini çevirdim ve beni büyükbabamın varisi olarak ilan eden yazıyı görünce gözlerim doldu. Şu anki tarihe kadar hepsi benim adımla mı doluydu?

Kian'ın kızgın ifadesine ve oğlunun açıklamasına bakılırsa cevap evetti.

Vay be.

Büyükbaba sırttı. "Sanırım sonunda bir kabul töreni yapacağız."

Kian büyükbabama döndü. "İnisiyasyonlar yılın başında olur. Biz ortasındayız. Gelecek yıla kadar beklemesi gerekecek."

Büyükbaba durdu ve yüz ifadesi tek bir göz kırpışıyla neşeli bir büyükbabadan, akli dengesi yerinde olmayan, öfkeli bir ihtiyara dönüştü. Bastonunu kavradı, mavi cüppeli yüksek büyücüye ters ters baktı ve tehditkâr bir şekilde ona doğru adım attı. "İnisiyasyonlar yeni bir varis talep edildiğinde yapılır. Nai Crescent'ı varisim olarak ilan ettim ve adı son tarihten önce kaydedildi. Onun için bir kabul töreni düzenleyeceğiz ya da sizin bir törene ihtiyaç duymadığınız belgelenecek ve o da hızlıca kabul edilecek." Büyükbaba bakışlarını kaldırıp Kian'ınkilere baktı ve su büyücüsünün rengi soldu.

"Peki," diye tükürdü Kian. "Diğerlerine haber vereceğim ve ilk ışıpta onun için testi hazırlayacağız." Oğluna hırladı ve sonra topuğunun üzerinde dönüp tepinerek uzaklaştı.

Kapı arkalarından kapandıktan sonra büyükbaba bastonuna ağır bir şekilde yaslandı. "Sanırım biraz uyuma vakti geldi. Çok yoruludum."

Reyna ve ben ikimiz de ileri atıldık, her ikimiz de yalpalayan kollarından birini yakaladık. Kayıt salonunun derinliklerinde bir yerde bir saat gece yarısını çalıyordu. Benim de biraz uyumam gerekiyordu ama daha çok istediğim başka bir şey vardı.

"Şimdi gidip Rage'i görebilir miyim?" diye sordum.

Büyükbaba başını salladı. "Hayır. Üzgünüm. Artık varisim olarak kaydedildiğine göre, kabul törenini geçene ya da geçemeyene kadar burada kalacaksın. Sınav sabah ilk iş başlayacak."

Ugh. Rage beni öldürecekti.

Uzun bir nefes aldım. Büyücü Ana, lütfen anlamasına izin ver.

"Tamam." Sıkı bir gülümsemeye zorladım ve başımı salladım. "Günaydın o zaman. Beklemesi gerekecek."

Rage'in benim yokluğum yüzünden aklını tamamen kaçırmadığını umarak yüzümü buruşturdum.

Reyna büyükbabamın yatmasına yardım ettikten sonra bana şatonun ikinci katının orta sahanlığına kadar eşlik etti. "Burası Donovan ve teyzen Sariah'ın kanadı." Sağ taraftaki koridoru işaret etti. "Burası benim odam." Büyükbabanın evinin "kanadının" yanındaki bir kapıyı işaret etti. "Annette alt katta uyuyor. O daha düşük seviyeli bir büyücü ama ailesi ruh büyücülerine sonsuza dek sadık kaldı. Annette, Donovan ve ev işleriyle ilgileniyor." Koridorun karşısında, içinde bir sürü kapı olan bir koridoru işaret etti. "Senin kanadın orada olacak." Sonra yüzünü buruşturdu. "Ama bu gece, güvende olmak için yaşlı adamın ofisinde uyumalısın, böylece Kian herhangi bir numara yapamaz."

Sözleri kayıtlıydı ama tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Elbette Kian yüksek büyücü bir hödük olacaktı. Ne de olsa Declan alfa kralyken onunla kankaydı.

Nerede uyuduğum umurumda değildi. Ayrıca, bu şekilde Honor'ı görebilecektim.

Reyna esnedi, gözleri kamaşmış ve yorgun görünüyordu. "Seni oraya kadar götüreyim, sonra da yatıp uyuyacağım."

Onu evin içinde takip edip karanlık lake koridordan büyükbabamın ofisine doğru ilerlerken, zihnim yarına doğru ilerliyordu ve bu da içimde gergin bir enerjinin dolaşmasına neden oluyordu.

Kapıya vardığımızda kapıyı açtı ve Onur koltuktan zıplayarak beni karşılamaya koştu.

"Her şey mi?" diye sordu.

İçimdeki her şey hayır demek istese de başımı salladım. "Yarına kadar geri dönemeyiz ama adım parşömenlerde yazıyor, yani sanırım hepimiz iyiyiz.

Reyna gitmek için döndüğünde, "Hey, Rey?" diye seslendim.

Kaşlarını kaldırdı ama lakaba itiraz etmedi, ben de devam ettim. "Kabul testinde ne var?"

"Hiç görmedim," dedi omuz silkerek. "Neredeyse on yıldır büyükbabanla birlikteyim, ama onlar

kimsenin testleri görmesine izin vermeyin."

"Ah." Kaşlarım çatıldı ama ben bir sonraki sorumu soramadan Reyna konuştu.

"Onun son kalkanı..." Boynuna bir çizgi çekti. "Muhtemelen şu eski kötülük torbalarından birinden. Bu yüzden burada çok zaman geçirdik."

Vay canına. Sorduğum için özür dilerim.

"Her neyse, iyi geceler Nai." Çenesini dik tutarak ve sanki kötü büyücülerin onu öldürmeye geldiğini ve büyükbabamın onu rahatsız etmediğini gibi ıslık çalarak koridorda ilerledi.

Odanın içine çöktüm. Tüm vücudum ağırlaşmıştı, enerjim tükenmişti. Sanki beni bir dövüşten diğerine taşıyan tüm adrenalin binayı terk etmişti ve şimdi sadece ağırlı ve bitkin hissediyordum.

'Öfke beni öldürecek. Belki gidip ona her şeyi açıklamalısın," dedim Honor'a kanepeye çökerken. Yumuşak, ezilmiş kadife etrafımda katlandı ve kanepenin arkasına örtülmüş mavi örme battaniyeyi üzerime düşene kadar çektim. Bu kanepeler çok güzeldi; o kadar derindi ki neredeyse ikiz yatak büyüklüğündeydi.

"Geri dönemem," dedi Honor. "Kapı benim için açılmıyor.

"Denedin mi?" diye sordum dirseklerimin üzerinde doğrulup.

Kanepeye atladı ve sonra ayaklarımın dibine kıvrıldı. "Bir uğrayıp Rage'e bazı şeyleri açıklayacaktım. Kapı beni yaktı. Ama yapabilseydim bile seni bırakmazdım. Burası tekinsiz görünüyor. Rage seninle kalmamı isterdi.

Honor haklıydı ama yine de kendimi kötü hissettim.

"Öfke mi? Onu zihnimde canlandırarak tekrar denedim. Üst dudağının nasıl sırttığını ve üzerimde gezinirken zümrüt gözlerinin nasıl ateşle parladığını.

Karanlık ve sessizlik bana baskı yapıyordu ve uykunun beni sürüklediğini hissettiğimde iç çektim. "Lütfen beni affet, Rage.

Sanırım bu düşünceyi Honor'a gönderdim ama umursamayacak kadar yorgundum.

"GÜNAYDIN, GÜNİŞİĞİ," dedi Reyna, kaburgalarımın vurarak. "Kalkman gerek."

Ayağını beni dürttüğü yerden çekerken bir gözümü açarak inledim.

Reyna elinde dumanı tüten bir fincan kahve tutuyordu, gülümseyerek doğruldum ve fincana uzandım. İşte benim hasat kızım.

Kupayı geri çekti ve göğsüne yakın tuttu. "Bu benim. Kendininkini yap."

Ugh. Ailenin kara koyunu. Açıkça. "Kız kardeşin Kaja bana her zaman kahve getirirdi."

Homurdandı ve elini umursamazca salladı. "Kız kardeşlerim zayıftır."

"Hey!" diye tersledim, en iyi arkadaşımı savunmaya hazırdım. "Kız kardeşlerin-"

"Sevecen. Nazik. Sevecen. Biliyorum. Ama aynı zamanda zayıf soslar." Kahvesini yudumlarırken kenarından bana baktı.

"Neden bana kızgınsın?" Oflayıp pufladım, bir yandan yorganı kanepenin ucuna iterken bir yandan da bacaklarımı çözmeye çalıştım.

"Çünkü. Sadece iki saat uyuyabildim-" kaşlarını kaldırdı "-senin yüzünden. Kian ve Snade'in ruh yerleşkesinin etrafını koklayan bir çift uşığı vardı, muhtemelen sen kabul törenini tamamlayamadan seni ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı."

Gözlerim büyüdü.

Beni dışarı çıkar.

"Kian olduğunu nereden biliyorsun... ve Snade. Ayrıca, Snade kim?"

"Snade yüksek ateş büyücüsüdür," dedi, kanepede boş kalan yere oturarak. "Kuzeni Usta Karn -Alpha Academy'den."

Kıcı kırık itfaiye öğretmenimden bahsedilince kaşlarımı çattım.

Sanki daha milyonlarca sorum olacağını biliyormuş gibi beni başından savdı. "Ve uşaklara gelince, Bruno ve Max onları yakaladı, bu yüzden ilginiz için teşekkürler."

"Özür dilerim-"

"Bunun senin hatan olmadığını biliyorum. Yine de, ne zaman o piçlerden birini yakalasalar, bu beni paranoyak yapıyor, bu yüzden başka kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için koridorlarda dolaştım."

Yutkundum. "Bruno ve Max kim?"

Sırıttı - beni geri çektiren sert ve vahşi bir bakış. "Büyülenmiş Dobermanlar. Tüm diyardaki en acımasız enayiler. Hatırlat da seni ve siyah tüy yumağını onlarla tanıştırayım, böylece dost olduğunuzu anlarlar. Davetsiz misafir olduğunuzu düşünüp sizi öldürürlerse kötü haber olur."

Honor dudaklarını araladı ve hırladı.

"Ciddi misin sen?" Gözlerim kısılrken sordum. "Yoksa gerçekten hastalıklı bir mizah anlayışın mı var?"

"İkisi de," dedi Reyna ve ayağa kalkmadan önce kahvesinden uzun bir yudum daha aldı. "Çağrıda saat altıda avluda olman söyleniyordu. Yemek yemek, duş almak ve hazır olmak için yirmi dakikanız var."

Celp mi? Yirmi dakika!

Kanepeden fırladım ve mutfığa koştum, ancak onun bir fincan kahve hazırladığını gördüm. Çırpılmış yumurta ve tereyağlı kızarmış ekmek de en az üç kişiye yetecek kadar tavada duruyordu ve Hasat Klanı'nın ikinci en büyük alfa varisini anlamaya çalışırken kaşlarımı çatmıştım.

"Bunu alabilir miyim?" Onun kahvaltısı olsa dokunmazdım - istesem bile.

Başını salladı. "Fazladan yaptım."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bu çok tatlıydı. Bana Kaja'yı hatırlattı."

"Her neyse." Gözlerini devirdi. "Savaş kıyafetlerimden bazılarını banyodaki tezgâhın üzerine koydum." Beni kışkıışladı. "Şimdi acele et ve hazırlan. Seninle dışarıda buluşuruz."

Sonra ofisten çıktı ve kapıyı kapattı. Savaş kıyafetleri mi dedi?

Hah. Büyükbabam haklıydı. Reyna sert bir dış görünüşü olan çok tatlı biriydi. Belki çok tatlı değildi ama onu severdim.

Ilık sade kahveyi yudumlarken yumurtaları ve kızarmış ekmekleri ağzıma attım. Hepsinin tadı iğrençti ama şu anda umursamanın ötesindeydim. Rage'i görmemin önündeki tek engel bu inisiyasyondur ve neden ayrıldığımı anladığından emin olmalıydım.

Çoğunlukla dolu olan tavayı Honor için yere koyduktan sonra duş a girdim.

Reyna bana tayt gibi görünen ve öyle hissettiren esnek siyah bir pantolon ve uzun kollu pamuklu bir gömlek bırakmıştı. Hem üstte hem de pantolonda dirseklere, ön kollara, üst kollara, göğse, uyluklara, dizlere ve inciklere stratejik olarak yerleştirilmiş deri parçalar vardı. Kıyafetlerin içine yerleştirilmiş pedler bile vardı. Vay be. Bu "kabul töreninde" ne tür şeyler vardı?

Sanırım bunu tek bir yolu vardı.

Hazır olduğumda, Reyna bana büyükbabamın şatosuna kadar son sürat eşlik etti.

"Eğer bir dakika bile geç kalırsan, Kian'ın bir numara yapacağından emin olabilirsin," dedi.

Hayati tehlikeden bir gün uzak kalmak çok mu fazla bir istektir? Ya da belki on iki saat? Görünüşe göre, benim için cevap evetti.

"Ne zaman gelirsem geleyim Kian bir numara yapacak," dedim ve yanım ağrıyınca durdum. "Eğer yavaşlamazsam, kahvaltımı kusma ihtimalim çok yüksek."

İsteksizce yavaşladı.

"Büyükbabam nasıl?" Hızlı adımlarla ilerleyerek sordum.

Sertçe yutkundu. "Hâlâ uyuyor ya da ben ayrıldığımda uyuyordu. Senin kabul törenin için sıra ona gelene kadar rahatsız edilmemen konusunda kesin talimatlar verdi." Şatonun gece karanlığındaki fuayesine adım attığımızda teyzemi ellerini ovuştururken ve kendi kendine mırıldanırken bulduk.

"Eğer yakında burada olmazsa..." Sariah odanın sonuna ulaşp döndüğünde beni görür görmez bakışları parladı. "İşte buradasın!" Sariah koşarak yanıma geldi ve beni kendine çekerek sıkıca sarıldı.

Frezya ve kakao tozu kokusu üzerine sinmişti ve eliyle sırtımı sıvazladı, sanki tek parça olduğumdan emin olmak ister gibiydi.

"Eve geldiğimde sana merhaba demek istedim ama dinlenmeye ihtiyacın olduğunu biliyordum." Geri çekildi ve beni inceledi. "Annene çok benziyorsun."

Sözleri bana duygusal bir kırbaç etkisi yaptı ve duygular boğazımı tıkadı. Onu tekrar gördüğüm için çok mutluydum.

"Sen de öyle," dedim ona, gümüş saçlarını ve keskin çenesini inceleyerek. Annemi ve biyolojik babamı gerçekten tanımak için ruhlar âlemini ziyaret etmek için çok gecikmişim ama bu yapılacaklar listemde beklemesi gereken bir şey daha vardı. %98.5 ezik.

Sırıttı.

Reyna boğazını temizledi ve Sariah yerinden sıçradı.

"Ah canım. Acele etmeniz gerekiyor. Geç kalacaksınız." Bakışlarını Reyna'ya doğru kaldırdı ve "Yüksek su büyücüsü sizinle avluda buluşacak. Nai'yi kabul töreninin ilk bölümüne götürecektir. Onu oraya bıraktıktan sonra doğruca geri gel. Kian'ın ya da adamlarının seni kalman için yemlemesine izin verme. Bu kurallara aykırı ve biz de kurallara göre oynamak zorundayız."

Reyna bilgece başını salladı. "Evet, hanımefendi."

Sonra büyükbabamın kalkanı ön kapıyı açtı. Sabahın erken saatlerinde gökyüzü hâlâ zifiri karanlıktı ama

Doğuda, karanlık ufuktan çekilmişti ve güneş ışığı gecenin derinliğini süzmeye devam ediyordu. Sabah serinliği ellerimi ve yüzümü öptü ve kalbim beklentiyle çarptı.

Çok geçmeden bununla işim bitecek ve Rage'e geri dönecektim.

Sariah beni yanağımdan öptü ve sonra fısıldadı, "Saygılı ol, ama kontrolden çıkarlarsa onları rahat bırakma." Gözlerimin içine baktı. "Elia onlardan birinin kabul töreni sırasında onu öldürmeye çalıştığını söyledi. Şüpheden yararlanmak diye bir şey yoktur."

"Merak etmeyin. Onlara zerre güvenmeyeceğim."

Gülümsedi ve ben de Reyna'yı takip etmek için döndüm; o çoktan merdivenlerden inmiş, avlunun bir düzine adım ötesinde beni bekliyordu. Bölgeyi daha gür çitler kaplıyordu ve bitki örtüsündeki birkaç kırılma dolaşan patikaları gösteriyordu. Yaprak döken ağaçların yaprakları dökülmüştü ama yaprak dökmeyen ağaçlar gökyüzüne doğru yükseliyordu. Avlunun diğer ucunda en az yirmi metre yüksekliğinde taş bir duvar vardı ve ferforje bir kapı iki iri Doberman tarafından korunuyordu

-Her biri Rage'in kurdu kadar büyük.

Bekçi köpekleriyle buluşmak üzere merdivenlerden inerken, Sariah arkamdan nefes nefese kaldı. Taş döşeli avluya sıçradım ve gözlerim endişeyle açılmış bir halde ona doğru döndüm.

Bana suçlu bir gülümseme sundu. "Sana söylemeyi neredeyse unuttuğuma inanamıyorum. Eşin, Gece Yarısı Kralı Cesaret, dün gece seni bulmak için geçide geldi. Ona hiçbir şey söyleyemedim ama sana bir mesaj iletmemi istedi." Sanki bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Dedi ki, 'Ona onu sevdiğimi söyle ve... lütfen, lütfen bana eve dön.'"

Home. Öfke.

Gözlerimi kapattım ve mesajının ruhuma işlemesine izin verdim. Gözlerim yaşlarla doldu. Onu o kadar çok özlemiştim ki canım yanıyordu. Neden ayrıldığımı ve buradaki amacımın önemini bilsem bile, suçluluk göğsüme battı. Yutkunarak geri

Duyguyla gözyaşlarımı sildim ve teyzeme sulu bir gülümseme verdim. "Bugün oraya geri dönecek misin?"

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Keşke olsaydım ama bugün izin günüm."

"Anlıyorum," dedim gülümsemeye zorlayarak. "Mesaj için teşekkürler."

"Nai!" Reyna bağırdı. "Acele etmezsen bütün yüksek büyücülerini kızdıracaksın."

Gözlerimi devirdim. "Burada olmam bir yana, hayatta olmamın bile onları şimdiden kızdırdığından eminim."

Teyzem kahkahalara boğuldu. "Eminim bu doğrudur. Ama gerçekten gitmelisin. İyi şanslar."

Rage'in mesajından güç alarak yola koyuldum, önüme ne engel çıkarırlarsa çıkarsınlar yüzleşmeye ve bu gece ona dönmeye kararlıydım.

Bruno ve Max sert olabilirlerdi ama benim için coşkudan başka bir şey göstermiyorlardı. Rey'in beklediği kapıya yaklaştığımda ikisi de dönüp bana baktı. Sonra soldaki Reyna'ya mızızlandı.

"Onunla daha sonra oynayabilirsiniz. Geç kaldı!" dedi köpeklerle ve kale kapılarının dışına doğru yola çıktık. Avluyu yarıladığımızda güneş ufukta belirmişti ve her biri komşularından eşit uzaklıkta olan dört kale daha fark ettim.

Büyükbabamınki de dahil olmak üzere tüm kalelerin etrafında yüksek duvarlar vardı. Bir tepenin üzerinde yer alan kalelerden birine yaklaştık ve eğimli yükseklik gözümüzü etrafındaki ablukaya değil binaya çekti.

"Geç kaldın," diye tersledi Kian, kapıdan çıkarken mavi cüppesi arkasında dalgalanıyordu. "Çağrıda açıkça saat altı yazıyordu ve zaman-"

"Zamanlamanın tanrısallığa yakın olduğunu söyleyecekseniz-" diye başladım.

"Zamanındalık bir saygı göstergesidir," diye hırladı.

Oh, ısır beni, seni pislik! Çılgılık atmak istedim.

Reyna'ya baktım ve gözlerimi devirdim. Gülmemek için dudaklarını ağzına götürerek beni ödüllendirdi.

Kian'ın karşısına geçtim ve kollarımı kavuşturdum. "Bunu yapalım mı? Yoksa gidip büyükbabamı getireyim ve ona beni test etmeyi reddettiğini mi söyleyeyim?"

Gözlerini bana dikti ve hırladı. "Bu taraftan."

Kian onu kapıdan geçip avlusuna kadar takip etmem için el sallamakla yetindi. "İlk inisiyasyon kursun benimle." İki yanında küçük bank bulunan taş bir masayı işaret etti. Üstü boş bir içki bardağı dışında boştu. Sol tarafta bir çeşme şırıldıyor ve fokurduyordu ama suyu kristal berraklığında olmak yerine acı ve yosunlarla kaplıydı. "Lütfen oturun. Önce su bilginizi değerlendireceğiz, sonra diğer elementlere geçeceksiniz." Bakışları Reyna'ya kaydı. "Kalmak ister misiniz? Oturun."

Ona ters ters baktı. "İyi denemeydi. Buna izin verilmediğini biliyorsun. Bunu kendi başına yapacak." Sonra bana baktı ve ben de endişeyle başımı salladım. Burası yeterince zararsız görünüyordu ama ya Kian beni bahçe hortumuyla boğmaya karar verirse?

Derin bir nefes aldım ve omuz silktim. "Büyükbabama, kabul törenine başlamak için Yüce Büyücü Kian'ın arazisine sağ salim vardığımı haber ver."

Reyna bana dönmeden önce bakışlarının etrafı taramasına izin verdi. Sonra göz kırptı. "Eminim sana göz kulak olacaktır. Ruh yürüyüşüne bayılır."

Tam zamanında Kian'a döndüm ve yüzünü düzeltmeden önce yüzündeki sıkışık ifadeyi yakaladım.

"Geoff'un ruh yürüyüşü yapmasına gerek yok. Her engel sihirli bir şekilde kaydedilir." Yanardöner bir kürenin süzüldüğü gökyüzüne el salladı. Kian beni masaya götürürken, "Tüm ustalar ilerlemeni istedikleri zaman izleyebilirler," dedi. Sonra da çeşmeye en yakın koltuğa oturdu.

Bahçedeki bistro masasının diğer tarafına doğru yürürken, bizi kaydeden garip drone küresini düşünmemeye çalıştım. Belki de bu iyi bir şeydi, değil mi? Beni öldürmeye çalışırsa, büyükbabam da dahil olmak üzere tüm yüksek büyücüler bunu bilecekti.

"Söyle bana büyücü varisi," dedi ellerini masanın üzerinde kavuşturarak. "O alfa okulunda suyla ilgili herhangi bir eğitim aldın mı?"

Ona beni öldürmeye çalışan biri gibi değil, normal bir profesör gibi davranmaya karar verdim. Eğer burada başarılı olacaksam, en azından şimdilik herkese karşı sahte bir kibarlık göstermem gerekiyordu. Politika, değil mi?

"Evet, efendim." Ona şekerli bir gülümseme verdim.

"Biliyor musun, merak ediyorum: Alfa Adası'ndaki bayrak kapma finalinde nasıl bu kadar güç sergileyebildin?" Öne doğru eğildi ve kişisel alanıma girdi. "Anlatır mısın?"

Gardımı aldım. Belki de bu güç sahip olmam gereken bir şey değildi.

"Bu çok tuhaf bir şey," dedim ona geniş gözlü sahte bir gülümseme vererek. "O geceyle ilgili hafıza kaybım var. Belki de tüm o stres? Ya da belki düşüp başımı çarpmışımdır." Omuz silktilim. "Hangi güçten bahsediyorsun?"

Yüz ifadesi öfke dolu bir ifadeye dönüştü. Ona güveniyor muydum? %0.1 bile değil.

Dişlerini sıktı ve masanın üzerindeki boş bardağı işaret etti.

"Doldur. Bu senin sınavın." Ne büyücüsü?

"Bu kadar mı?" İçimdeki güç kütesinin gevşemesine izin vererek sordum. Güçlerimle dalga geçtim, serin kaynak suyunu düşündüm, mavi, kabarık ve yatıştırıcı. "Sadece bardağı suyla doldurmamı mı istiyorsun? Hile yok mu?"

"Numara yok," dedi, çeşmeyi göstererek. "Oradan bardağı dolduracak kadar su çek yeter-" elini salladı ve acı sudan bir akarsu kıvrıla kıvrıla

havaya kaldırdı ve bardağa döktü, kenarından bir santim aşağıda durdu-"işte böyle."

Yeşil ve kahverengi tortuların çoğunun dibe çökmesini izledim, ancak su çamurlu ve bulanık kaldı.

Kian bardağı kaptığı gibi yere boşalttı ve sıvı ayaklarımın dibindeki toprağa sızdı. Sonra boş bardağı önümdeki masanın üzerine koydu.

Tamam, işte hiçbir şey. Bakışlarım üstümde süzülen küreye kayd ve büyükbabamın izleyip izlemediğini merak ettim. Derin bir nefes aldıktan sonra rahatlardım ve içimdeki yoğun güç hissinden sihirli çıkardım: balçıklı toprak, ferahlatıcı su ve berrak, serin hava. Sonra su gücümle uzandım ve onu renkli, yanardöner, büyülü bir ağına gördüğüm çeşmeye doğru yönlendirdim. suyun tüm yüzeyini kaplar.

Tuhaf.

Bir olta atar gibi sihrimi yüzeye doğru açtım-

Bam!

Bir şey çatladı ve gücüm geri tepti, öyle bir kuvvetle bana geri döndü ki, solar pleksusa bir yumruk yemiş gibi hissettim.

Keskin bir nefes aldım, soluk soluğa kaldım ve öne doğru eğildim.

"Büyücü varisi mi?" Kian sahte endişesini, hayranlığını ilan etmiş kadar inandırıcı bir şekilde dile getirdi. "Basit bir koruma büyüyle nasıl büyü yapılacağını bilmiyor musun?"

Yapmadığımı biliyordu. Göt herif. En azından şerefsiz tutarlı davrandı.

Nefesimi yeniden kazanarak içime odaklanırken geri çekilmesi için el salladım. Bu sefer, sihrimin herhangi bir parçasını ortaya çıkarmaya zahmet etmedim. Ayrı güçlerimi izole etmeye çalışmakla bile uğraşmadım - sonuçta, çeşmenin çanağının üzerindeki barikatta lanet olası bir gökkuşağı rengi vardı. Belki de ihtiyacım vardı. Yükseklerde olmak böyle bir şey değil miydi?

büyücülüğün ne olduğunu biliyor muydun? Tüm elementlerden az miktarda sahip olmak mı?

Bunun yerine, büyüm olan karmakarışık enerji topunun katı bir kütle olduğunu hayal ettim. Thor'un kocaman çekici gibi.

Sonra sihirli balyozumu parıldayan engele doğru salladım.

Büyük bir patlama dışarı doğru itti ve beni sandalyemde geriye, sonra da havaya fırlattı. Çırpındım ve sonra bir çalığa çarptım, taş ve beton parçaları yağarken hemen bir topun içine kıvrıldım.

Kian da havaya fırlamış ve yakınımnda bir yere düşmüştü.

Kulaklarım çınladı ve bir sonraki testten önce duyma yetimi yeniden kazanmayı umarak ellerimi üzerlerine bastırdım. Başımı kaldırıp göz kırptım, çamurlu havanın içinden görmeye çalıştım, nefesim kesildi.

Hava, Kian'ın suyu kadar kötü kokuyordu.

Şansım yaver giderse, o dangalak ölmüş olacaktı... ama bundan şüpheliydim.

Ve bir şekilde, hala onun engelli parkurunu tamamlamam gerekiyordu.

"Koruma büyüsünü bozmanın bir yolu da bu," diye homurdandı Kian, ayağa kalkarak. Bana ters ters baktı ve ben de kırık cam ve mermerleri görünce irkildim. Avlusu tam bir harabe halindeydi.

Öfkeyle ayağa kalktım. "Bozmamı istemiyorsan koruma büyüsü yapma." Bu işte bir iş vardı; beni tamamen sabote etmişti.

"Artık bardağı dolduramazsın." Yerdeki kırık bardak parçalarına baktı ve sırtarak kollarını kavuşturdu. "Başarısız oldun."

Kendini beğenmiş piç!

Cam açıkça kırılmıştı ama henüz pes etmiyordum. "Bana bir dakika ver!" Sariah'nın bana söylediğini hatırlayarak Bana zorbalık yapmalarına izin vermememle ilgili sözler. Gözlerimi kapattım ve gevşedim, karmakarışık topumdaki kısıtlamaları gevşettim

o' güç. Enkazın üzerinden geçip tüm o küçük cam parçalarını bulabilir ve ateş gücünden gelen birazcık ısıyla onları birbirine kaynaştırabilir, değil mi? Ve benim sihrim oradayken, su elementi sihri de o sümüksü havuzdan biraz emebilirdi. Cam parçalarının bir araya gelerek Kian'ın tam suratının önünde çömelmiş bir bardak haline geldiğini hayal ettim... ve sonra iğrenç yeşil su havadan süzülüp bardağı doldurabilir ve üstünden Kian'ın ayakkabılarının üzerine dökülebilirdi.

Bir esinti tenimi öptü ve tuzlu su kenarın üstünden damlarken gözlerimi kırıştıtararak açtım.

Ha!

Garip şekilli bir bardak -altı yaşında bir çocuk yapmış gibi görünüyordu- Kian'ın tam önünde havada asılı duruyordu. İçi suyla doluydu, kalanı da ayakkabılarının üzerine damlıyordu.

"Bana A+ gibi göründü, hocam." Ona tatlı tatlı gülümsedim, bardağı işaret ettim ve baş parmağımla onayladım.

Cevap olarak sadece hırladı, çenesi sıkıldı. Biri gitti.

Dört tane kaldı.

CHAPTER THREE

ÇADIRI GEÇTİĞİMDE Reyna beni karşılamak için dedemin avlusundan koşarak çıktı.

"İyi misin?" diye sordu, bir şişe su ve yağlı kâğıda sarılı bir şey uzatarak.

Başımı salladım ve şişenin kapağını açarak temiz, ılık içeceği yudumladım. Kâğıdı açtım ve ev yapımı bir granola bar buldum. Büyük bir ısırık aldıktan sonra Rey'in bakışlarıyla karşılaştım. "Kian'ın duruşması zordu."

Dudaklarını büzdü ve sonra başını salladı. "Sırada yüksek toprak büyücüsü var," dedi ve kırmızı kumtaşından yapılmış büyük, bodur bir kaleyi işaret etti. "Onun adı Heath."

Barın geri kalanını tadına bile bakmadan mideye indirdim. Her nasılsa, gün bitmeden önce alabileceğim her ons enerjiye ihtiyacım olacağını biliyordum. "Kian kadar... sevimli... mi?"

Rey homurdandı. "Heath, Kian'a hiç benzemiyor."

Sadece bu görevin daha kolay olacağını umabilirdim.

DÜNYA ŞAŞIRTICI BİR ŞEKİLDE şimdiye kadar en kolay engeldi.

Toprak büyücüsü Heath, beni çeneme kadar toprağa gömdü ve sonra çıkmamı söyledi. İlk başta panikledim çünkü toprak beni o kadar sıkı bağlamıştı ki

sadece kısa nefesler alıyordum. Gevşeyip etrafımdaki toprağa uyum sağladıktan sonra çukuru genişlettim ve ayaklarımın altındaki iterek mezara yakın olan sıkışık yerimden çıktım. Sonra boşluktan geçip Heath'in yanına gittim.

"Aferin, Nai," demişti elimi sıkmak için aradaki mesafeyi geçerken. Gözleri kahverengi ve altının girdaplı tonlarındaydı ve ipek cübbesi beni gömdüğü toprakla aynı renkteydi. Kavrayışı da bir o kadar güçlüydü.

"Teşekkürler," dedim ve buz gibi elini olabildiğince hızlı bıraktım.

Kendime zihinsel not: Heath bir psikopat olmayabilirdi ama elleri altı metre aşağıdaki toprakla aynı sıcaklıktaydı.

Şimdiye kadar en zoru hava oldu. Orion, yüksek hava büyücüsü, beni bir kasırganın içine soktu ve çıkmamı söyledi. Sonunda çıktım ve hemen ardından kustum. Şimdi morarmıştım, içim hala çalkalanıyordu, günün yarısı gitmişti ve hala ateş ve ruh engellerim vardı.

"Bunu ister misin?" Rey folyoya sarılı, burritoya benzeyen bir paket uzatarak sordu. "Biraz yeşil görünüyorsun."

Boğazımı temizledim. "Nedir bu?"

"Tavuklu burrito."

İnledim ama elimi uzattım. Muhtemelen kaloriye ihtiyacım olacaktı; bu sihir işi benden çok şey götürüyordu.

"Sariah bol miktarda protein ve karbonhidrat almanız gerektiğini düşünüyor."

Paketi açtım ve burnuma ızgara tavuk, taze salsa ve sıcak tortilla kokuları geldi. Hemen içine daldım. "Eminim haklıdır," diye mırıldandım ısırıklar arasında, lezzetin tadına bakmaya bile vakit bulamadan. "Sırada kim var-Gramps mı yoksa ateşten bok mu?"

Reyna kıs kıs güldü. "Yüksek Büyücü Snade'in içlerinde en acımasız olduğunu söylerler."

Mermer bir kaleyi işaret etti, beyaz taş, kırmızı ve turuncu, alev gibi vitraylarla tam bir tezat oluşturunuyordu.

pencereler. "Orada işin bittiğinde seni ruh denemen için Geoff'a geri götüreceğim. İyi şanslar."

Bana uzattığı su şişesini bir dikişte içtikten sonra boş olarak, dürüm paketiyle birlikte ona geri verdim. "Teşekkürler Rey."

"Emin olabilirsin."

Hafif topallayarak mı yürüyordum? Elbette. Ve muhtemelen hissettiğimden daha kötü görünüyordum ama buna mecburdum. Testlerimi geçmem gerekiyordu. Sonra hemen Rage'in kollarında olacaktım.

Reyna'dan uzaklaşarak ateş kalesine doğru yürüdüm.

Beş dakika bile geçmeden, içimdeki tüm sinirler canlı alevlerle kavrulmuş gibi yanarak girişin önünde durdum. Belki de canlı canlı yakılmak üzereydim. Belki de sadece biraz gergindim. Belki de dürümümdeki jalapenoslar yüzündendi.

Ferforje kapıdan geçtim ve avlunun hemen içinde durdum. Pencere camındaki kırmızı ve turuncu çizgiler, bozulmamış taşı yalayan canlı alevlere çok benziyordu. Ateş, Rage'in elementiydi; bu da şu anda ne yaptığını merak etmeme neden oldu. Bu aptal testlerin amacı neydi? Ve bu kabul töreni neden bütün gün sürmek zorundaydı? İçimde bir kendine acıma balonu kabardı. Bu kabul testi berbattı.

"Merhaba, Nai," diye seslendi arkamdan bir adamın derin sesi ve ben sıçradım.

Arkamı döndüğümde ateş büyücüsüyle yüz yüze geldim. Parlak turuncu ipek bir cübbe giymişti ve çarpık burnunun altından alevler gibi dönen gözleriyle bana bakıyordu. En azından, bana o ürkütücü gözlerle baktığından %75,4 oranında emindim. Siyah saç tutamları kel kafasını çevreliyordu ve sol kulağının üstündeki tutamın sağdakinden daha kısa olduğunu fark ettim... ve omzundaki kül müydü?

"Beni korkuttun," diye itiraf ettim ve göğsümü tuttum.

Gözlerini kırptırdı ama ifadesi duygusuz kaldı. "Genelde, birinin malikanesine izni olmadan girmek kötü bir davranış biçimidir."

Okaay. Beni beklemiyor muydu?

"Kaba davrandıysam özür dilerim. Sınavına geç kalmak istemedim... daha doğrusu, seninle olan sınavıma..."

Tekrar gözlerini kırptırdı ve ardından malikânesinin kapılarından geçerek yanından geçti, beni de arkasından koşuşturmak zorunda bıraktı.

Geniş bir meyve ağaçları korusunun bulunduğu güzel avludan geçtik. Olgun elmalar, klementinler ve şeftaliler dallardan sarkıyor, renkleri çiçek tarhlarını dolduran zambak ve papatyaları yansıtıyordu.

"Vay canına, harika bir bahçe," dedim çiçeklere el sallayarak. "Gerçekten seviyor olmalısın-"

"Senden hoşlanıyormuş gibi yapmayacağım," dedi yüksek büyücü bana dönerek. "Ne de güzel ve seçkin müessesemizde bir melez görmek istiyormuşum gibi davranacağım." Dudağını zalim bir alaycı ifadeyle büktü. "Şu işi bir an önce bitirelim de ikimizin de işi bitsin!" Arkasını döndü ve bahçenin içinden geçerek bir açıklığa doğru yürüdü.

İnanılır gibi değil. Ne dangalak bir adam! Reyna haklıydı; o en kötüsüydü! Damarlarıma öfke doldu ama tepemde sallanan küreyi görünce kendimi dizginledim. Eğer yaptığım her şey kayıt altına alındıysa, bu adama sinirlenmek istemedim. En iyisi bu işi bir an önce bitirmektir.

Sırtına ters ters bakarak kollarımı kavuşturdum ve kafasında kalan saçları da yakabilmeyi dileyerek peşinden gittim. Bahçede bir açıklığa ulaştığımızda hiçbir düzenek olmadığını fark ettim. Masa ya da sandalye yoktu, su bardağı yoktu ve en önemlisi yangın söndürücü yoktu. Şok edici.

Yüksek ateş büyücüsü bir kez daha benimle yüzleşti, donuk yüzüne vurdumduymaz ifadesi geri gelmişti. Cebine uzanarak bir selpak çıkardı.

Ha?

Burnunu falan sümkürecekle sandım ama onun yerine elindeki kâğıdı buruşturdu.

"Bu test iki bölümden oluşuyor. Birinci bölüm. Bunu yere düşmeden yak." Sonra mendil tomarını bıraktı. Aynen böyle, başka hiçbir uyarı ya da açıklama yapmadan.

Buruşturulmuş kâğıt mendil yere düşerken ileri atıldım ama bırakın kullanmayı, ateş gücüne bile odaklanamadan çarptı.

Beyaz mendil, başarısızlığımın gözle görülür bir göstergesi olarak yemyeşil çimlerin üzerinde duruyordu.

"Bu kadar mı?" Kaburgalarımın altında kızgınlık ve öfke kabarırken sordum. İmkânı yok.

Yüksek büyücü kaşlarını çatı. "Test üç denemeye izin veriyor. Bu senin ilk denemeydi."

Sanki sayamıyormuşum gibi.

Eğildi ve mendili aldı. Düzeli düzelmez ve başka bir uyarıda bulunmadan mendili tekrar yere düşürdü.

Bu sinsi piç beni başarısızlığa uğratmaya çalışıyordu.

Sol avucumdan, Örümcek Adam'ın ağlarından birini hedeflemesi gibi bir ateş akımı saldı - sadece Örümcek Adam'ın daha fazla pratik yaptığı belliydi.

Ateş yayım neredeyse onu sıyrıp geçerken yüksek büyücü geriye doğru tökezledi. Kleenex tomarını tamamen ıskalamıştım. Yere düştü, hala %100 bütündü ve bir bulut kadar beyazdı.

"Oops." Yüzümü

buruşturdum. "Özür

dilerim." Sayılır.

Ateşimle yakan top oynamaktan darmadağın olmuş cübbesini düzeltirken bana ters ters baktı.

"Belli ki doğruluğu öğrenememişsin!" Öfkelendi ve ardından üçüncü ve son raunt için mendil almaya doğru yürüdü.

Vücudum gerildi. Bu bölümden kalırsam ne olacaktı? Burada okula gitmeme izin vermezler mi? Daha da kötüsü,

Büyükbabamın varisi olmama izin vermezler miydi? Onun gücünü çalarlar mıydı?

Tüm bu düşünceleri ve korkuları zihnimden uzaklaştırarak elimi uzattım ve ateş büyümün sıcaklığını çağırdım.

Bu sefer, yüksek büyücü yükseldiğinde, zaman yavaşlamış gibiydi. Duyularım artmıştı ve her küçük şeyin farkına vardım. Hafif esintiyi, uzaktaki kuşun cıvıltısını... Hatta o kadar odaklanmışım ki, doğrulurken nefes alışını bile duyabiliyordum.

Erkek büyücü avucunu yere doğru çevirdi ve dokuyu serbest bıraktı.

Bakışlarımla onu takip ederken parmaklarımla mendili işaret ettim. Avucumdan bir ateş akımı salarak, turuncu ve kırmızı alevlerin beyaz mendili keskin bir tıslamayla yutmasını zaferle izledim.

"Evet!" Parlayan korlar yere doğru kanat çırpıp küle dönüşürken bağırdım. "Al bunu!"

Yumruğumu havaya kaldırdım ve yüksek ateş büyücüsü maskaralıklarımın yorulmuş gibi iç çekti.

"Bu testin ikinci bölümü kendinizi koruma yeteneğinizi ölçecek. Saldırıya hazır olun." Konuşurken gözleri neredeyse parlıyor, bakışları canlı alevlerle dolana kadar daha da parlaklaşıyordu.

Doku konusunda ne kadar hızlı olduğunu bildiğimden, bekleyip soru sormayacaktım. Yüksek ateş büyücüsü saldırıya hazırlanmamı söyledi, o zaman bütün bir ateş duvarının vuracağına . Nefesimle rüzgârı çağırdım.

Avuçlarını uzattı, her ikisi de turuncu bir parıltıyla yanıyordu. Alevlerini söndürmek için çaresizce ona bir fırtına gücü fırlattım, ama ateşinden bir küre yüzüme doğru süzüldü ve sonra havamın patlamasıyla söndü. Doğum günü mumlarını söndürmek gibi.

Sadece... yüksek büyücü bir ateş topu daha fırlattı ve sonra bir tane daha.

Oflayıp pufladım ama alev topları gelmeye devam etti. Sağa, sola kaçtım, hatta beceriksizce bir ordu taklası bile denedim. O hızlıydı ve ben doğru düşünemiyordum. Rüzgâr işe yaramayacaktı. Suya ihtiyacım vardı.

Suyun serin akışını hissedene kadar hislerimi gönderdim ve sonra bakmadan onu kendime çektim. Bir çatırtı sesi geldi ama kurtuluşumun kaynağının nereden geldiğini görmek için dikkatimi sürekli ateş yağmurundan ayırmayı göze alamazdım.

Her bir ateş topunu hava büyümle üflemeyle devam ederken yıldızlar çevresel görüşümde dans ediyordu...

Ve sonra, büyük finalle kendini serbest bıraktı. Öyle olmalıydı.

Altı fit yüksekliğinde bir ateş duvarı bana doğru patladı.

Ciğerlerimdeki hava çekildi. Geriye doğru tökezledim, bir yandan da hissettiğim suya uzanmaya çalışıyordum. Su damlası bana doğru akarken, bir akıntıya dönüştü ve havada süzülerek yardımına koştu. Kollarımı dışarı attım.

! Bütün su! Bana doğru gel!

Oh. Benim. Mage.

Korkunç bir nehir havada yükselirken gözlerim büyüdü. Bir barajın patlamasını izler gibi, su yüksek büyücünün üzerinden fışkırırken ve öfkeli bir tıslamayla ateş duvarına çarparken donup kaldım.

Alev duvarı yok olur olmaz, kalan su bana çarptı. Sertçe düştüm ve su da beni takip ederek üzerimde yuvarlandı. Ama dalğanın gücü azaldı ve ben gördüğüm en büyük çamur birikintisinde doğrulamadan önce nehir bir dereye dönüştü.

Kıkırdayarak ayağa kalktım ama yüksek büyücünün öfkeli hırıltısıyla karşılaşınca kahkahalarım kurudu.

"Evimi mahvettiniz!" diye bağırды, duman başının etrafında beyaz ve gri dallar halinde kıvrılırken kaleyi işaret etti.

Bakışlarını en yakın duvara kadar takip ettim, yanan mermer taş şimdi çatlamıştı ve bir duvardan su fışkırıyordu.

içindeki kırık boru.

"Ah... pardon?" Omuz silktim ve Rey'in harap olmuş gömleğinin yanmış ve parçalanmış eteklerini sıkmaya başladım. Ellerimi diğer yırtık pırtık giysilerimin üzerinde gezdirdikten sonra sonunda pes ettim. Toprak, kasırga ve yangın yüzünden mahvolmuşlardı.

Büyücüye dönerek, "Geçtim mi?" diye sordum. Gözlerini kırıştırdı ve sonra başını salladı.

"Hayır mı?" Keskin bir nefes aldım.

"Geçtin," diye mırıldandı. "Şimdi.. git buradan."

Oradan bir ok gibi fırladım ve avluyu boydan boya geçtim. Reyna'yı görür görmez ellerimi zaferle havaya kaldırdım.

"Dördü gitti, biri kaldı! Woohoo," dedim ona bir şişe su uzatırken. "Hayır teşekkürler," diye ekledim, içeceği elimle sallayarak. "Bilmem anlayabildiniz mi ama ben bol bol H2O içtim."

Ama arkadaşımı incelerken kıs kıs gülmelerimi yuttum. Üzgün görünüyordu. Üzgün ya da en azından ciddi... ve gözleri duygularla parlıyordu.

"Neyin var?" Kalbim boğazıma kaçarken kayarak durdum.

Sertçe yutkundü ve gözlerini silerek başını salladı. "Hiçbir şey."

"Reyna, yapma bunu." Onunla burun buruna gelene kadar aradaki mesafeyi kapattım. "Bana söyleyebilirsin. Büyükbabam mı?" Bu düşünceyle sevincim korkuya dönüştü. "O iyi mi?"

Başka neden üzgün olsun ki?

Reyna iç çekti. "Sadece... onun tüm acısını hissediyorum. Onun kalkanı olarak her şeyi üstleniyorum."

Oh. Oh. Onun yükünü omuzladığı onca zamanı düşündüm ve ona duyduğum saygı arttı. "Şimdi acı çekiyor mu?"

Sadece başını salladı. "Ne kadar zamanımız kaldığından emin değilim."

Kaşlarımı çattım. Biz. Oh. Benim. Büyücüm. "Bekle... Reyna, o öldüğünde sen de... sen de ölmeyeceksin, değil mi?"

Boğazını temizledi ve doğruldu. "Büyükbabanın kalkanı olmak benim için hayatımın en büyük onuruydu. Sakın bana acımaya kalkma. Şimdi gidelim. O bekliyor."

anasını. Bana cevap vermedi. Bu evet anlamına mı geliyor? O... o da mı ölecekti?

Şu anda bunu kabullenmem mümkün değildi. Sadece yanıldığını umabilirdim.

Adımlarımı daha az atarak arkasından yürüdüm. Aklımda sorular dönüp duruyordu. Kaja ve diğer Hasat kızları biliyor muydu? Rey'i kurtarabilmemin bir yolu var mıydı?

Büyükbabamın avlusuna geçtik, orada büyükbabam ana yürüyüş yolunun hemen dışındaki bir bistro masasında oturmuş bekliyordu.

Artık tüm şatoları ya da en azından avlularını gezdiğime göre, bunun en güzeli ve açık ara en büyüğü olduğunu görebiliyordum. Bruno ve Max bahçelerin yakınında tembel tembel nöbet tutuyorlardı ve öğleden sonra güneşi bahçeyi aydınlatarak şatonun arkasında dönümlerce uzanan yemyeşil, bakımlı çimenleri ortaya çıkarıyordu. Yürüyüş yolları boyunca pembe ve beyaz gül çalıları dönüşümlü olarak güzel bir çit oluşturuyordu ve arka tarafta bir gölete akıyor gibi görünen şırl şırl bir dere gördüm.

Büyükbaba göz kırparak, "Ölüleri geri getirebildiğin zaman en güzel evi alırsın," dedi. Sonra yanındaki koltuğa vurdu. "Gel benimle otur."

Teklif edilen koltuğa oturdum. Reyna yanımdan geçip eve girdi.

Beni inceledi, kirli kıyafetlerimi, sıyrık kollarımı ve büyük olasılıkla dağınık saçlarımı gördü.

Gururla gülümsedi. "Dördünü de geçtin. Aferin kızıma. Şimdi, son test olan ruh testi için aradaki bölüme gireceksin."

Başımı yana eğerek, "'Aradaki' mi?" diye tekrarladım.

"Ruh yürüyüşü demenin süslü bir yolu. Bedenin ve ruhun burada, bu alemde kalacak ama ayrı olacaklar. Sana yerine getirmen için bir görev vereceğim ve sen de ruh formunda gittiğini kanıtlamak için bana rapor vereceksin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ruhumun bedenimden ayrılıp burada, Yüksek Büyücü Adası'nda bir yere gitmesini ve sonra bahçenize geri dönmesini mi istiyorsunuz?"

Başını salladı. "Kütüphaneye gitmeni istiyorum. Rafın en sol köşesindeki kitaba bakman gerekecek. 2-

B. Geri gel ve bana başlığı söyle."

Ağzım açık kaldı. "Tamam... ama... nasıl? Benimle mi geliyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, yapamam. Ama bunu yapabileceğini biliyorum Nai. Ruhlar âlemine ya da Ölüler Diyarı'na seyahat etmekten çok daha kolay. Bu sadece hızlı bir ruh yürüyüşü."

Hah! Bedenimden hızlı bir yürüyüş. Önemli bir değil. "Tamam. Nasıl yapacağım?"

"Onur'u kurtardığımız zamanı hatırlıyor musunuz? Tıpkı bunun gibi, sadece bir kişiyi gözünde canlandırmak yerine kampüsteki kütüphaneyi düşüneceksin. Sonra, nereye gitmek istediğine dair bir imgeye sahip olduğunda oraya gideceksin."

Tabii. Çok kolay. Kampüste ancak iki dakikalık tur atabilmişim. Ama en azından kütüphaneydi... en çok gittiğim yerd. İlk geldiğimde hayretler içinde kalmışım. Büyükbabam iyi davranıyordu.

Güzel mimarisini düşündüm ve gözlerimi kapattım. Zihnimde, altın kadın büyücünün parıltılı mavi büyünün ortasında durduğu fıskiyele büyük rotundayı canlandırdım. Görüntü zihnimde belirir belirmez, katı görünene kadar ona odaklandım. Sonra ona doğru adım attım.

Bir an büyükbabamla bahçede oturuyordum; bir an sonra kütüphanenin yuvarlak avlusundaki fıskiyele dibinde durdum, suyun şırıltısı yıpranmış sinirlerime merhem oldu. Çenemi kaldırarak, bakışlarımın kadın büyücünün altın heykelinin üzerinden geçmesine izin verdim.

Dans eden mavi alevler, çok sayıda karmaşık vitray panelini çerçeveleyen koyu renkli ahşaptan yüksek kemerlere kadar.

Ölmekte olan güneş ışığı tasarımları aydınlattı ve çenem yere çarptı.

Bunlar sadece güzel desenler değildi.

Önce sağa, sonra sola döndüm -Büyücü Ana'mızın hikâyesinin başladığı yerin görüntüsüne.

Burada, Yüce Büyücü Adası'nın kütüphane pencerelerinde tarihimiz yazılıydı. Büyülü toprakların yaratılışından, bir alfa varisi olan mutlu bir çifte kadar. Günün son güneş ışığı canlı renklerin arasından süzülerek beyaz taş sütunların ve duvarların üzerinde bir gökkuşağı oluşturuyordu.

Vay anasını! Bu çok havalıydı!

Vücuduma baktığımda neredeyse hayalet gibi olduğunu gördüm. Bacaklarımın arasından arkamdaki zemini görebiliyordum. Ruhumun bedenimi terk ettiği düşüncesiyle içimi bir endişe dalgası kapladı ve bu şekilde sıkışıp kalmanın mümkün olup olmadığını merak ettim.

Korkunç bir düşünce! Bunu yapma, Nai!

Kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes aldıktan sonra, birinin adımı söylediğini duyana kadar vitray duvar resimlerinin detaylarına hayret etmeye devam ettim.

"Nai seni gördüğünde çoktan yorulmuş olmalıydı," diye homurdandı tanıdık bir erkek büyücünün sesi.

Topuklarımın üzerinde dönerken, sıralardan birinde kaybolan mavi bir ışık yakaladım.

Kian mı o?

Kesinlikle onun sesine benziyordu. Neden benim hakkımda konuşuyordu?

Daha da önemlisi, onlar beni fark etmeden takip edebilir miydim?

Bu hayalet formunda neredeyse hiç deneyimim yoktu. Bu, Honor'u almak için Ölümler Diyarı'na gittiğim zamandan farklı hissettirdi.

Büyükbaba Geoff yüksek ruh büyücüsüydü ama diğer büyücülerin ruh yeteneğine sahip olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen sahip olduklarını varsaymak en iyisiydi ama bu en azından takip etmeye çalışmayacağım anlamına gelmiyordu. Eğer yakalanırsam, sadece ruh testimi yaptığımı söyledim. Yani... % 100.4 doğru.

Büyücünün cübbesini gördüğüm yerin solundaki sıraya doğru koştum ve kısa bir süre sonra Kian'ın devam eden azarlamasıyla ödüllendirildim.

"Ona ne verdin, söndürmesi için bir mum alevi mi?" Kian tersledi.

Tamam, kulak misafiri olmanın kabalık olduğunu biliyordum ama bu bendim. tartışıyorlardı.

"Suç bendeymiş gibi davranma," diye hırladı Snade. "Bana yeni yetme bir büyücü sözü vermiştin ama ona senin en iyi gününde bile kaldırabileceğinden daha uzun ve daha geniş bir alev duvarı verdim, Kian, eğitiminden önce bir yana, ve o bununla iyi başa çıktı. Üstat Karn, o piç akademide eğitiminin asgari düzeyde tutulduğuna dair bana güvence verdi. Gizlice eğitilmediğinden emin misin?"

Whoa. Whoa. Ohaa!

Bu keşiflerin her biri zihnimi allak bullak etti, ancak bilgileri başka bir zaman işlemek üzere bir kenara ittim. Raf sırasının sonuna yaklaşıyordum.

"İşi bitti mi?" Orion sordu.

Sesini bugün erken saatlerden hatırlıyordum. Yüksek hava büyücüsü beni bir kasırganın yoluna atmadan önce neredeyse cana yakındı. Psikopat.

"Geçti mi?" diye sordu. Sonra sandalye ayaklarının taş zeminde sürtünme seslerini duydum.

Kaç tanesi buradaydı?

"Henüz değil ama belli ki başaracak. Geoff onun başarısız olmasına izin vermeyecek," diye tersledi Kian. "Belli ki melez, Snade'in başarılı olması için diğer denemeleri sırasında yeterince gergin değildi."

Onlara en yakın rafı kucaklayarak koridordan dışarı baktım ve beş yüksek büyücünden üçünün burada olduğunu gördüm.

Birkaç raftan oluşan sıraların sonunda küçük bir oyuk vardı. Masanın diğer tarafında, inişli çıkışlı tepelere ve üzerinde güneşin ufku öptüğü, su üzerinde canlı bir renk cümbüşü yansıtan rengi okyanusun dalgalı dalgalarına bakan büyük, taştan bir cumba vardı. Kitap rafları duvarın birkaç metre yakınına kadar geliyor ve kitap sıralarına dik uzun bir koridor bırakıyordu. Bu köşe pek çok köşeden biri olabilirdi ama yüksek büyücülerin hiçbirinin kapısının buraya yakın olmaması gözünden kaçmadı; sanki burası tarafsız bir bölgeydi.

Yüksek hava büyücüsü, alanı işgal eden tek masadaki koltuğuna geri oturdu ve ellerini saçlarında birleştirdi. "Tam olarak dediğin gibi yaptım, Kian."

Snade sonunda saçmalamayı bırakmış gibi görünüyordu; derisi öfkeyle benek benek olmuştu. "Ben de öyle."

Dört boş sandalye ahşap mobilyaların yanına sıkıştırılmıştı ve Kian ile Snade dar alanda durmuş birbirlerine bakıyorlardı.

"Öyle diyorsun," diye homurdandı Kian, bir sandalye çekerek.

"Beni yalancılıkla mı suçluyorsun?" Snade Kian'ın kolunu tuttu ama yüksek su büyücüsünün bir bakışıyla kel büyücü elini geri çekti. "Kanıt kayıta, hepinizin görmesi için," diye tısladı Snade, yerine otururken. "Onun sınırlarını zorladım!"

Kutsal. Anne. Büyücü.

%110.9 beni sabote etmeye çalıştılar!

"Annesinden çok daha güçlü," dedi Orion başını sallayarak. "Nai'ye F5 kasırgası verdim. Elia F2 ile mücadele etti."

İçimi öfke kaplarken kalbim güm güm attı.

Buna nasıl cüret ederler?

"Geoff'un ona ne yaptırdığı hakkında bir fikrin var mı?" Snade sandalyesinde öne doğru eğilip gözlerini kısarak sordu. "Daha da önemlisi, onları denetlemesi için birini gönderebilir miyiz?"

Kian, "Her birimiz gibi onların da kalesinde olacağını söyledi," dedi.

Görünüşe göre, beni kalelerinde tecrit etmeleri her iki taraf için de geçerliydi. Rey onların bölgesine giremezken, onlar da Büyükbaba'nın bölgesinde beni sabote edemeyeceklerdi.

Halle-freakin'-lujah.

Orion ofladı ve sonra mırıldandı, "Muhtemelen ona ölüleri nasıl dirilteceğini öğretiyordur."

Kian koltuğuna kaydı, hâlâ Snade'e bakıyordu. "Onu yakmalıydın! Kasıtlı gibi görünse bile, en azından onu iyileştirme koğuşuna gönderirdi, böylece son testini tamamlayamazdı."

Su büyücüsüne ters ters bakan Snade yumruğunu masaya vurdu. "Peki onu neden boğmadın, ha? Bu neden benim suçum?"

Kian gömleğini düzeltti. "Herkes ona karşı bir şeyler hissettiğimi biliyor. Kötü niyetli görünmemesi için biraz ağırdan almam gerekiyordu."

Onlar başarısız suikast girişimlerini tartışırken şaşkın şekilde öylece durdum. İhanet duygusu ruhuma baskı yaptı ve tartışmalarına sırtımı döndüm.

Kendime not: Bu yüksek büyücüler serseriydi.

Büyükbabam ve belki de Dünya'nın yüksek büyücüsü Heath hariç. Belki de büyükbabam beni bu yüzden buraya gönderdi.

Dersimi aldım.

Bu noktada, büyükbabamın kitabının ismini alır ve buradan defolup giderdim.

"Fark etmez," dedi Kian kesin bir ifadeyle. Sinsice uzaklaşmaya başladım-

"Onunla daha sonra ilgilenecek vaktimiz olacak," dedi Kian. "Şekil Değiştiren Adası'nın yeni kralını tartışmamız gerekiyor."

-Ve sonra dondu.

Shifter Adası mı? Rage hakkında konuşuyorlardı.

Şeytani pisliklere doğru geri dönerek ilerledim, korku ruhuma işledi.

"Diğer tüm şekil değiştirenleri geri davet etti," dedi Snade.

"Onları birleştirmeye çalışıyor!" Orion homurdandı.

Kian başını salladı. "Daha kötüsü, alt düzey büyücüleri kendilerini korumaları için eğitiyor!"

Ana Büyücü adına ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama görünüşe göre dostum meşguldü.

Sessizlik çöktü, hava gerginlikle doldu.

"Bunu yapamaz," diye hırladı Snade, gözleri alev alev .

"Hayır, gerçekten de yapamaz. O bizim tüm geleneklerimizi reddetti," dedi Kian. "Declan çocuğu eğitmekte başarısız mı oldu yoksa gerçekten bu kadar cahil mi emin değilim ama toplumumuzu mahvetmesine izin veremeyiz."

"Melez onun eşi," dedi Snade. "Ve bir kalkan bağı paylaşıyorlar."

Kian başını salladı. "Ama kaynaklarım henüz eş bağlarını mühürlemediklerini söylüyor. Eş bağlarının mühürlenmesini engellemeyi en önemli önceliğimiz haline getirmeliyiz."

"Bunu nasıl yapabiliriz? Kan büyücülerinden biri olabilir mi?" Orion sordu.

Kan büyücüsü mü dedi? Bu da ne böyle?

Korku içime işledi.

"Eğer başarısız olursak..." Orion masaya vurdu.

"Bizi gözetleyebilir ve bağını kullanarak her şeyi ona filtreleyebilir. Tüm yaşam tarzımız çökebilir," dedi Kian, bilmeden benim için riskleri doldurarak.

Bu açıklama karşısında sersemlemiş bir halde korkum öfkeye dönüştü. Ne cüretle Rage ve benim aramızdaki bağı mühürlememizi engellemeye çalışırlardı? Ve ne için? Güç için mi?

Snade, "Aşağı büyücülerini bir isyan başlatmaya teşvik edebilir ya da onlarla ilgilenmemiz için ısrar edebilir," diye homurdandı.

Orion sertçe yutkundu. "Burada dolaşan alt düzey büyücülerini hayal edebiliyor musun?"

Üç adam da homurdandı ya da hırladı.

"Her şeyi mahvedebilir," dedi Snade. "Buna izin veremeyiz!"

"O durdurulmalı," dedi Kian ve bunu mırıldanarak onaylayanlar izledi.

Üçü konuşmaya devam etti, ama zihnim dönüyordu, konuşmalarının parçalarından daha fazlasını işleyemiyordum ve başımı rafa yasladım.

Kan büyücüsü mü? Kulağa karanlık ve güçlü geliyordu. Ama... kesinlikle yapmazlardı... yapamazlardı...

Düşüncemi tamamlayamadım bile. Bu adamların kontrollerini korumak için tenezzül etmeyecekleri bir ahlaksızlık seviyesi olmadığını biliyordum. Az önce beni öldürmeye çalıştıklarını itiraf etmemişler miydi? Mallory'nin babasına o kolyeyi vererek Rage'in tahta çıkışına müdahale etmişlerdi. Başka neler yaptıklarını ya da ne kadar zamandır ipleri ellerinde tuttuklarını kim bilebilirdi ki?

Gökyüzü cerulean renginden zengin safire dönüştü ve kütüphanedeki ışıklar parladı. Başımı kaldırdım ve gözlerimi kırıştırdım, bakışlarım rafın altın plakasındaki etikete odaklandı: 2B2.

Büyükbabamın bulmamı söylediği sıra buydu.

Zorla yutkundum ve boynumu en üst rafa doğru uzatıp bakışlarımın kitabın adının altın yazısına düşmesine izin verdim: Bir İmparatorluğun İhaneti.

Şok beni yumrukladı ve bakışlarımı derinleşen gökyüzüne çevirdim ve neredeyse çığlık atıyordum.

İşte oradaydım -daha doğrusu pencerede yansımam vardı- tıpkı bir ayna gibi.

Frick!

Beni görebilirler mi?

Panik ciğerlerimi ele geçirdi ve geriye doğru koşarak rafa çarptım ve bir şekilde bir kitabı yere düşürdüm. Görünüşe göre hayalet ruhum hâlâ nesneleri hareket ettirebiliyordu.

-Bildiğim iyi oldu, ayrıca ürkütücü.

"O da neydi?" Snade sordu ve birinin sandalyesi yere sürtündü.

Yere düştüm ve ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek uzaklaştım.

"Orion, odadaki havayı çek," diye tersledi Kian. "Burada kimin olduğunu öğrenelim."

Hayır. Hayır.

Hayır. Bekle!

Ne yapıyordum ben? Sadece vücuduma geri dönmem gerekiyordu. Doğrulup rafa yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Lütfen bu işe yarasın!

Büyükbabamı bahçesindeki bistro masasında otururken düşündüm... arka planda kalesi.

Göbeğimde bir çekilme hissettim ve ardından havayı gül kokusu sardı. Serin bir esintinin öpücüğü ensemdaki tüyleri gıdıkladı - yoksa bu nefes alan biri miydi?

Biri elini omzuma koydu ve ben irkilerek gözlerimi açtım.

"Nai, sadece ben varım," dedi Reyna, ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak.

Tam karşımda duruyordu, yüz hatları endişeyle çarpılmıştı.

Bakışlarım ondan büyükbabamın oturduğu küçük ferforje masanın diğer tarafındaki sandalyeye sıçradı.

Bana hüzünlü bir gülümseme sundu ama tek sorusu "Unvanı aldın mı?" oldu.

Masadan geriye doğru itildim, ona bakarken tüm vücudum titriyordu. O biliyordu... bir şekilde... az önce gördüklerimi biliyordu. Belki o da oradaydı, sadece saklanıyordu.

Yutkunmaya zorlayarak başımı salladım. "Bir İmparatorluğa İhanet."

Küçük bir nefes çekti ve sonra çenesini eğerek gökyüzünün karanlığında asılı duran küreye baktı. "Ruh sınavını geçti. Herkesin görmesi için kaydedilmesine izin verin. Kabul töreni tamamlandı. Nai Crescent benim yasal varisimdir ve hemen eğitime başlayacaktır."

Gökyüzünde çakan şimşek zıplamama neden oldu. Enerji şimşeği baloncuğa çarptı. Gürültülü bir gök gürültüsü ile küre kayboldu.

Büyükbabamın bakışları benimkilere döndü ve gözlerimin dolmasına engel olamadım.

Nasıl oldu da sadece birkaç hafta önce sapasağlam ve hayat doluyken şimdi... büyükbabamın bedeni

zayıf ve solgun görünüyordu? Yüksek büyücülerin bu kadar şeytani ve güçle dolu olması nasıl mümkün olabilirdi? Büyükbabam ne zamandır biliyordu?

"Derslerin sabah başlıyor," dedi ve bana küçük bir gülümseme sundu.

Ona sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Söylemek istediğim o kadar çok şey, cevaplamasını istediğim o kadar çok soru vardı ki... Ama önce... Rage'le her şeyi yoluna koymam gerekiyordu.

"Geri döneceğim," diye boğulmayı başardım, her kelimedede sesim titriyordu. "İhtiyacım var-" Birinin beni dinliyor olabileceği düşüncesi beni durdurdu. Başımı sallayarak, "Geri döneceğim," diye tekrarladım.

Adrenalinin etkisi azalmıştı ama büyükbabamın iznini beklemedim.

Şu anda en önemli şey dostumdu.

CHAPTER FOUR

Büyükbabamın ofisine koştum ve kapıdan içeri daldım. Honor dondu kaldı, volta attığı halının üzerine çömeldiğinde kasları gerilmişti.

"Geçtim," dedim ona, kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Siyah kurda doğru yürüdüm, boğazım bir duygu seliyle daraldı. Diz çökerek arkadaşşıma şefkatle sarıldım ve başımı onunkine yasladım.

Bana sokuldu. "

Gözyaşlarımı akıtmaya çalışarak ayağa kalktım. 'Daha önce geri dönmeliyiz...'

Bu kez, bir suçluluk dalgası üzerime çöküp boğazımı tıkarken kelimeler boğazımda düğümlendi. Arkadaşımdan uzaklaştım, bunu nasıl düzeltebileceğimi merak ediyordum. Rage'e ne diyecektim? Nasıl-?

"Rage seni aramak için tüm Ada'yı alt üst mü etti?" diye bitirdi Honor.

Ofis kapısının iç tarafına bakarken sözlerini zar zor duyarak başımı salladım. Bir zamanlar pürüzsüz olan yüzeyde derin oyuk izleri vardı ve çenem düştü.

'Bugün tehlikedeydin. Bunu hissettim,' dedi Honor, dilini kurt gibi bir sırtışla oynatarak. "Sana yardım edebilmek için dışarı çıkmaya çalıştım.

"Sen en iyisisin," dedim, neredeyse yine duygularıma yenik düşerek. "Şimdi buradan gidelim.

Koridordan kütüphaneye doğru koşturduk, aklım hâlâ dönüyordu.

Saat kaçtı?

Yorgunluk uzuvlarımı çekiştiriyordu ama aldırış etmedim; Rage'e ulaşmam gerekiyordu.

Zavallı dostum. Taç giyme törenini terk ettiğimden beri neredeyse iki gün nasıl geçmişti?

Şimdi... yüksek büyücüler ölmemi istiyorlardı ama bu olmadığına göre, Rage'le olan eş bağımı mahvetmekle yetineceklerdi. Bunun olmasına izin veremezdim. Onu mühürlemem gerekiyordu. Şimdi.

Honor ve ben kütüphanenin girişine doğru ilerlemeye başladık, arkamızdan birinin yaklaştığını duyunca ikimiz de döndük.

Reyna hızını yavaşlatırken, "Okul sabah başlıyor; şimdiden geride kaldın," diye yorum yaptı.

Açıklamak için zaman ayırmak istemedim ama en azından burada meraklı gözlerden uzakta güvendeydim.

"Ona neler olduğunu anlatmadan hiçbir şeye başlayamam. Sabaha döneceğim, söz veriyorum." Gözlerimi kırpıştırarak sol elimi kaldırdım. "Ondan daha fazla uzak kalmayacağım. Neler olduğunu bilmeyi hak ediyor ve-" Sesim çatallaştı ve yutkunmak zorunda kaldım. "İşleri yoluna koymam gerekiyor, eğer yapabilirsem."

Bakışları gözlerime dönmeden önce parmağımdaki gümüş eş işaretlerine kaydılar. "Tamam o zaman." Sanki bunu yeterince yapmamış gibi bana sıkı bir gülümseme verdi. "Kian'ın bekleme ihtimaline karşı kütüphaneye gitmene yardım edeyim. Sonra sabah ilk iş görüşürüz."

Başımı salladım. "Bugünkü her şey için teşekkürler."

Öne doğru eğilerek onu kucakladım ve vücudu kaskatı kesildiğinde hafifçe şaşırdım.

"Sarılan biri değilim," diye .

Sadece sııttım ve biraz daha sıktım.

Bıraktığımda bana ters ters baktı ama yüz ifadesinde keskinlik yoktu.

"Hadi," dedi başını koridora doğru eğerek. "Seni aşık çocuğa geri götürelim."

Gözlerim büyüdü ve kıs kıs güldüm. "Alfa krala böyle dediğine inanamıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Burada durup sana seçebileceğim diğer tüm isimleri söylememi ister misin, yoksa gitmeye hazır mısın?"

İyi bir noktaya
değindin.

"Gidelim," dedim.

Kütüphaneye gizlice girdik ve üçümüz de üç yüksek büyücü serserinin hâlâ orada olduğunu gösterebilecek herhangi bir sesi dinleyerek hareketsiz kaldık.

Sessiz ve karanlıktı.

Reyna ve ben dışarı çıktık, Honor arkamızdaydı, koridorlarda parmak uçlarında ilerlerken beni Alfa Akademi kütüphanesine açılan gizli koridora doğru eliyle işaret etti. "Sabah ilk iş seninle burada buluşacağım." Bana düz bir bakış attı. "Beni seni almaya gelmeye zorlama."

El salladım ve sonra oniks kapının arka tarafına kadar koştum.

Derin bir nefes aldıktan sonra siyah taş kapıyı açtım ve neredeyse takılıp düşerek Alfa Akademisi kütüphanesine girdim...

Mother Mage.

Noble'ı portal kapısının hemen önünde yerde uyurken görünce ağlamak istedim. Eğer üzerine örtülmüş parlak kırmızı battaniye olmasaydı, üzerine basabilirdim. Gözyaşlarımı geri çektim ve ayağa fırlarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözlerini kırptırarak beni ve Honor'u içeri aldı.

"Oh, büyücüye teşekkür et, Nai!" Sıkıca sarılmak için beni kendine çekti. "Bizi ölümüne endişelendirdin."

Boğazım düğümlendi ve gözlerim yaşardı.

"Çok özür dilerim!" Kollarımı ona dolayarak mırıldandım.

Nefesinin altında, "Buradan geri gelebileceğini düşünmüştüm" diye mırıldandı. Beni tutuşunu bıraktı ve sonra beni değerlendirmek için geri çekildi. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım. "Yaralanmadım."

Başını eğdi ve kaşlarını inanmazlıkla kaldırdı.

Ona alaycı bir gülümseme sundum.

"Tüm fiziksel çizikler sabaha kadar iyileşecek, ama..." Sertçe yutkundum ve sonra kelimeleri aceleyle söylemeye zorladım. "Büyükbabam ölüyor ve yüksek büyücüler onun büyüsunü çalmak ve... Rage'i görmem gerekiyor."

Noble başını salladı, ela gözleri kocaman açılmıştı. "Kesinlikle. Benimle gel."

Elimi tuttu ve Honor solumda ilerlerken beni kütüphaneye doğru çekti.

"Seni görmek güzel kardeşim." Noble başını Honor'a doğru eğdi ve Honor da aynı şekilde başını salladı.

Ay ışığının aydınlattığı avluyu geçip devasa şatoya doğru ilerledik, yaklaştıkça kalbim daha da . Bir yan kapıyı kullandıktan ve birkaç muhafızı geçtikten sonra, yabancı koridorlara girdikçe sayıları artıyordu, Noble bizi el oyması güllerle süslü büyük bir meşe kapının önünde durdurdu. Midnight sürüsünden iki erkek şekil değiştiren kapının dışında duruyordu.

"Bunlar onun yeni yaşam alanları," diye fısıldadı Noble. "Honor ve ben sizi yalnız bırakacağız."

Domates renginde kızardım.

Noble sırtarak Honor'a başını salladı ve birlikte uzaklaşmaya başladılar.

İki muhafızı görmezden gelerek kapıya doğru döndüm ve boğazımda bir yumruyla kapıya baktım. Rage anlayacak mıydı?

Umarım öyledir.

Derin, düzensiz bir nefes alarak omuzlarımı dikleştirdim ve ağır kapıyı açtım. Lanet şey menteşeleri üzerinde gürültüyle inledi ve ışık karanlık odayı yararak geçerken göğsüm sıkıştı.

Keşkeler zihnimde dönüp durdu, düşüncelerimi çarpıttı ve ben onları ittim. Müzikle yüzleşme zamanıydı - ya da bu söz her neyse. Ne olursa olsun, bunu yapabilirdim. Yapabilirdim.

Kuru bir yutkunmadan sonra içeri girdim.

"Biri ölmüş olsa iyi olur," diye homurdandı Rage, doğrulup otururken. Kapıya doğru dönerken çarşaf beline dolandı, yarı kapalı gözleri karanlıkta adeta parlıyordu. Kalbim durdu. Çok seksi görünüyordu, çıplak göğsü nefesiyle yükseliyordu ama saçları dağınık ve gözleri uykudan ağırlaşmış halde savunmasızdı da.

"Nai?" diye nefes nefese kaldı.

Adımı duymak... inançsızlığı... umudu... dudaklarından döküldü, beni çözdü. Kalbim paramparça oldu ve görüşüm bulanıklaştı.

"Öfke!" .

Yataktan fırladı. Gözlerimi kırptım, bir an battaniyelere sarılmıştı, bir an sonra ise karşımda duruyordu. Bakışları üzerimde gezindi, neredeyse dokunuşu kadar sıcaktı ve ben bir tür karar için titreyerek bekledim.

Dudağımı çiğnedim, sadece kiri değil vücudumdaki çizik ve sıyrıkları da göreceğini biliyordum. Midem suçluluk duygusuyla çalkalandı ve gözlerim yandı. Kendimi yargılanan bir mahkum gibi hissediyordum...

"Ne... seni kim incitti?" diye homurdandı, beni kollarına çekti, göğsüne bastırdı. Onun içinde eridim, dokunuşunun sıcaklığı, kaslarının çeliği üzerindeki teninin yumuşaklığı. Ağlamak, bağışlanmak için yalvarmak ve ona sarılmak istedim -hepsini birden. Bana sarılması iyi hissettirdi. "Bunu büyükbaban mı yaptı?" Bir elini sırtımda aşağı yukarı gezdirerek homurdandı. "Eğer öyleyse, onu öldüreceğim."

Büyücü, yanlış anladı. Tamamen yanlış.

Ondan uzaklaştım ve ayak parmaklarımda üzerinde yükseldim. Bir öpücük istiyordum, sonra açıklayacaktım. Ama kendimi bir hırsız gibi hissettim ve öpücüğüm boynuna düştü. Gözyaşlarımdan arasından göz kırparak yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Ah, Rage," diye fısıldadım, duygularımı zorla yutarken boğazım düğümlendi. Gözlerimden taze yaşlar süzüldü. "O

... ölüyorum." sel oldu ve yüzümü onun göğsüne gömdüm.

Hıçkırıklar bedenimi sararken bana sarıldı. Ona neler olduğunu anlatmaya çalıştım ama kelimeler kederimden anlaşılmaz ve kopuk kopuk döküldü. Büyükbabam için ağladım. Reyna için ağladım. Rage için ağladım ve son olarak kendim için ağladım - çünkü eşimi asla terk etmek istememiştim. Ve gözyaşlarım bittiğinde, bedenim sert bir ürpertisi saldı. Derin bir nefes aldım, burnumu çektim ve kendimi topladım.

"Kötü oldu," dedim yanaklarımdaki nemi silerek. "Taç giyme töreninde büyükbabama yardım etmeye gittim. Ölmeden önce beni resmen varisi olarak ilan etmesi gerektiğini söyledi. Varis ilanını imzaladıktan sonra gizlice geri döneceğimi düşünmüştüm ama sonra layık olduğumu kanıtlamak için bir kabul töreni engel parkuruna itildim." Gözlerimi kırptırdım ve ona küçük bir gülümseme sundum. "Bağ aracılığıyla hâlâ konuşabileceğimizi sanıyordum. Çok özür dilerim, Rage. Hem de çok üzgünüm." Sesim kesildi.

"Varis beyanı mı?" Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Engelli parkur mu?"

Bunu doğru açıklamıyordum, hem de hiç. Nefesimi uzun ve yavaş bir şekilde verdim ve en önemli şeyin ne olduğunu düşündüm. Çünkü açıklamaların hepsi bekleyebilirdi ve beklemeliydi de. Şu anda en önemli şey aramızdaki eş bağıydı. Parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. "Şu anda o yer hakkında konuşmak istemiyorum. Tüm bunları bir kenara bırakabilir miyiz lütfen?" Bir nefes daha aldım. "Şu anda gerçekten

...bizi."

Eşlik bağımızı mühürlemek istedim. Şimdi. Kimse onu bizden almadan önce. Parmaklarım önce boynunda, sonra göğsünde gezindi; korku ve arzu karışımı bir his içimde dolaşırken nefeslerim kesildi. Öfke. O... her şeydi.

Parmakları kalçalarımın saplandı ve tüm vücudum titredi.

Rage bana baktı ve kaşlarını çatı. "Ben... Ben senin kaçırıldığını sanıyordum, Nai. Sen... sen beni terk ettin. Taç giyme günümde." Sertçe yutkundu. "Bunu isteyerek mi yaptın?"

İsteyerek mi? Böyle mi düşünüyordu? "Bu acıttı," diye hırladı.

Acısı içime işledi ve daha önceki tüm ağlamalarım rağmen yanağımdan yeni bir damla yaş süzöldü. Buna gerçekten inanıp inanmadığını doğru düzgün açıklamamıştım. Sadece duygusal ve fiziksel olarak çok yorgundum ve yüksek büyücülerin onu benden almasından korkuyordum.

"Neden o zaman doğru olmak zorundaydı?" Rage iç çalkantılarımdan habersiz devam etti. "Neden bana söyleyemedin? Neden... hiç düşünmeden çekip gittin?"

Suçlamaları... her biri yüreğimi burktu. Yüzümden daha fazla gözyaşı süzöldü ve suçluluğumu kabul ederek başımı salladım. Rage her şeyden çok gerçeği hak ediyordu. Hissettiğim ve kaçmak için yeterli bir sebep olarak gördüğüm korkaklığa kadar. "Gitmeme izin vermeyeceğinden korktum," diye fısıldadım. "Büyükbabam adımı defterlere kaydetmek için sınırlı bir süremiz olduğunu ve bunun için orada olmam gerektiğini söyledi. Eğer Honor gibi ölüleri diriltmesini sağlayan ruh büyüsünü miras almazsam, bu büyüünün Kian ve diğer yüksek büyücü konsey üyelerine gideceğini söyledi."

Bu ayrıntı karşısında nefesi kesildi. "Evet, bunun olmasına izin veremeyiz..."

Tabii ki anlıyordu. Kendimi aptaldan da öte hissederek iç geçirdim ve elimi saçlarımda gezdirdim. Ondan nasıl şüphe edebilirdim ki? "Elimden geldiğince çabuk döndüm. Gittiğimden beri neredeyse hiç uyumadım." Bu gerçeği itiraf etmek, yorgunluk beni gerçekten etkilediği için esnememe neden oldu ve sonra gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim. "Sen de pek uyumuşa benzemiyorsun."

Suçluluk duygusu bana baskı yapıyor, göğsümü dolduruyor ve içimi burkuyordu. Eğer roller tersine dönmüş olsaydı...

gözleri ve yüzümden daha fazla gözyaşı döküldü.

Zavallı Rage. Ben ona ne yapmıştım?

"Seni terk ettiğimi düşüneceksin diye çok endişelendim," diye ağızımdan kaçırdım.

Uzandı ve başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Kahretsin, kadın..." Alnını benimkinin üzerine koydu. "Neredeyse beni kırıyordun."

Kalbim mideme taş gibi oturdu. Gerçekten batırmıştım. Çok kötü. Bunu düzeltmek istedim. Aramızdaki bağı mühürlemek istedim. Onun için, bizim için güvende olmak istedim. Ama her şeyden çok ona bir özür borçluydum. "Özür dilerim," dedim, zümrüt gözlerine bakarken sesim soluk soluğaydı. "Seni seviyorum, Rage. Seni çok seviyorum."

Dudaklarımı yaladım ve onunkiler ayrıldı. İhtiyaç içime işlerken hava doldu ve nefesim hızlandı. O da bunu hissediyor muydu?

"Nai..." Adımı aşk ve özlem dolu bir şekilde söyledi. Parmakları boynumdan aşağı inerken, dokunuşu tenimde bir ısı izi bıraktı ve avucu göğsüme dayanana kadar arzumu körükledi. Kalbim sanki içimden ona doğru sıçrayabilecekmiş gibi kaburgalarımın çarpıyordu. Her parçam daha fazlasını istiyordu, ona daha yakın olmak, ona dokunmak... onu tatmak. Öne doğru eğilerek alt dudağını ağızıma aldım ve kasları gerilirken kalçalarımı sıkarak inledi.

"Öfke..." Dudaklarına karşı nefes nefese kaldım.

Beni geriye doğru yürüterek kapıyı kapattı ve beni kapıya sıkıştırdı. Vücudunu bedenime bastırarak boynumdan aşağı öpücükler bıraktı ve sonra dilinin ucunu yavaşça hassas cildime doğru sürükledi, nabzım hafif baskıya karşı titriyordu.

Eğilerek alt bedenimi onunkine bastırdım ve o da elini gömleğimin altından geçirip göğsümü okşadı. İçime bir sıcaklık yayıldı. Kendimi sabitlemeye çalışarak ona sarıldım. İhtiyacım vardı... İhtiyacım vardı...

"Seni seviyorum Nai," diye homurdandı ve kulağımın hemen altındaki hassas noktayı ısırdı. "Sen benimsin, dostum."

İnledim, tek hissedebildiğim Rage olana kadar yaklaştım. ... ve hala daha fazlası için can atıyordum. Parmaklarımı sırtında gezdirirken nefes nefese onayımı verdim ve sonra dilimi ağzına soktum.

Dillerimiz birbirine karıştı, birbirini okşadı ama son kelimesi aklıma takıldı: eş. Rage benim eşimdi ve onu sadece şimdi değil, sonsuza dek istiyordum. Ve bunun gerçekleşmesinin tek yolu...

"Bağımızı mühürlemeliyiz," diye yalvardım.

Kalçalarımı kavradı, karşılık olarak bana sürtündü.

"Lütfen?" Ona karşı kıvrınarak yalvardım. Korku içeri girdi ... vaat edilen başarısızlığın buz gibi bir esintisi. Endişem katlanırken bile boxer'ının bandıyla uğraştım.

Yüksek büyücüler ne yapardı?

Bu düşünceyi aklımdan kovarak Rage'e odaklandım. Yüksek büyücülerin tehditlerinin bu anı bizim için mahvetmesine izin veremezdin. İhtiyacım olan-

Ellerini kalçalarımın altına soktu ve beni yukarı kaldırdı, popomu kavradı ve bacaklarımı ona sardım.

Yatağına geri yuvarlanırken düşünceler aklımdan uçup gitti. Öpüşmelerimiz çılgınca bir hal aldı; elleri kıvrımlarımın üzerinde gezindi. Gömleğim de pantolonum gibi kayboldu. Bana baktı, bakışları tenimi okşarken göğsü kabarıyordu.

Sertçe yutkundum, içimi tırmalayan çaresizliği bastırmaya çalıştım. Neden bu kadar uzun sürdü? Neden o-?

Sonunda Rage ağırlığını dirseklerine vererek üzerime eğildi ve dudaklarını yavaş, şefkatli bir öpücükle dudaklarıma bastırdı.

Sanki bütün gece bizimmiş gibi davrandı... ama ya öyle değilse? Ya gittiğimi gördülerse? Ya büyücüler şu anda bahsettikleri kan büyücüsüyle geliyorlarsa ve-

İç çamaşırının kemerini çekiştirerek, "Onlar kırmadan önce mühürlememiz gerek," diye nefes aldım.

Geri çekildi, kaşları çatıldı ve bana baktı. "Ne?" diye sordu.

Nefesimi içime çektim ve bakışlarım Rage'e dönmeden önce kapıya yöneldi. Görmezden gelmeye çalıştığım o iğrenç korku içimde yeniden canlandı ve neredeyse inleyecektim.

"Az önce ne dedin?" diye tekrarladı, beni incelerken başını yana eğdi.

İçimdeki kargaşayla savaşırken alt dudağım titredi... ama ilişkimize daha fazla yalanla gölge düşürmeyecektim. Ona karşı şimdi ve her zaman dürüst olmalıydım. "Yüksek büyücüler tüm şekil değiştirenleri adaya nasıl geri çağırdığını duydular. Senin güçlü bir lider olacağını biliyorlar ve bazıları çok güçlü olacağından endişeleniyor." Kian ve Snade'in kısa bir süre önce söyledikleri aklıma geldi. "Bir tehdit."

"Çok mu güçlü?" Rage yatakta arkasına yaslanmış, eski tutkumuzdan eser kalmamış bir yoğunlukla bana bakıyordu. "Ne için çok güçlü?"

Yutkundum, göğsüm hâlâ her nefeste kabarıyordu ama baraj patlamıştı ve şimdi korku beni buzpençesine almıştı. Yüksek büyücülerin ne istediği ve yaşam tarzlarını korumak için neler yapabileceklerine dair korkunç gerçek göğsüme gümüş kurşunlar gibi saplandı. "Tam kontrol istiyorlar. Sanırım Declan'da bunu başardılar -bundan eminim- ama sen hiçbir şeyi onların düşündüğü gibi yapmıyorsun."

"Bu onların sorunu," diye tersledi, sanki bu konuyu açtığım için bana hakaret etmiş gibi.

"Evet, ama orada okula gideceksem, kader arkadaşı olamayacağımızı söylediler. Senin için casusluk yapacağımı. Konuşmalarına kulak misafiri oldum. Eğer biz mühürlemeden önce eş bağımızı koparırlarsa... sonsuza dek kopar."

Gözlerini kırptırdı ve sonra boğazından bir uluma sesi yükseldi. Öfke ve ihanet dolu bu ses beni irkiltti ve içgüdüsel olarak ondan uzaklaştım.

İpeksi akik kürkü kollarından aşağıya doğru dalgalanıyordu, bu da kurdunu dizginlemek için mücadele ettiğinin açık bir işaretiydi.

Bu benim hatamdı.

Yenilgiyle çenemi göğsüme indirdim.

"Oh, sana sahip olacağım, Nai Crescent." Rage homurdandı, sesi zar zor insancaydı. "Hepinizi. Ama bağımıza yönelik tehditleri yüzünden değil. Bu anı zorlayamayacaklar."

Ben de hiçbir şeyi zorlamak istemiyordum ama yine de... Başından beri planımız eş bağımızı mühürlemek değil miydi? Rage'i istedim.

-Yolumuza başka ne çıkarsa çıksın, onu istiyordum. Ama eğer acele etmezsek.

Çenemi kaldırarak ona hüzünlü bir gülümseme sundum. "Eğer geri dönersem ve çiftleşmezsek, o zaman istediklerini elde edebilirler ve bağımızı sonsuza dek koparabilirler."

Öfke yüz hatlarını bir maske gibi kaplamıştı. "Bırak. Onlar. Denesinler." Büyüsü duygularıyla birlikte kontrolden çıkarken ateş teninde dans etti. "Ben alfa kralım ve sen de benim kader ortağımın. Eğer aramıza girerlerse, tüm krallıklarını yerle bir etmeden önce onları uzuv uzuv parçalara ayırır ve odun olarak kullanırım."

Kavga yine de olabilirdi, göremiyor muydu? Ama bu... dostluk bağımız... bunu gerçekten riske atar mıydı? Alabilirdi... ama ben alamazdım. Her şeyden çok, onun olmak istiyordum.

Dizlerimin üzerinde öne doğru eğildim ve sonra yanağını okşadım. "Lütfen, Rage? Çiftleşmediğimiz bir dünyayı kaldıramam."

Yüz ifadesi düştü ve öfke gözlerini terk etti. Kurt tüyleri geri çekildi ve bakışlarımla tekrar buluştuğunda, sevdiğim adamın yeşil gözlerine baktım.

Başını salladı. "Ben de öyle."

Gözleri beni taradı, sütyenim ve iç çamaşırlarımla önünde diz çökmüş, V kartımı alması için ona yalvarıyordum.

"Kutsal Büyücü Ana, Nai. Karşı konulmazsın..."

Yaas!

Derin bir nefes aldığında sııttım. Yavaşça beni ipeksi çarşafın üzerine yatırdı, üzerime çıktı ve bakışlarını

Tenimin üzerinde dans ediyordu. Şimdi dizlerimin üzerinde duracak şekilde aşağı kaydı. Karnımın üzerine eğildi ve beni yaladı. Dilini karnımda biraz gezdirdikten sonra iç çamaşırımın hemen üstündeki hassas teni ısırmak için durakladığında gergin kıkırdamam kesildi.

Nefesim kesildi ve Rage başını kaldırıp baktı, gözleri ağırlaşmıştı ve dudaklarını yaladı.

"Tadın cennet gibi," diye içimi eriten çakıllı bir tonda nefes aldı.

Sıcak nefesi tenimde geziniyor, az önce diliyle ve dişleriyle dokunduğu yerlerde tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

"Daha fazla," diye yalvardım hırıltılı bir fısıltıyla.

Tenimi okşadı, elleri altıma girmeden önce kalçalarımın, belimin ve sonra kaburgalarımın üzerinde kayıyordu. Parmakları sutyenimin kopçasını karıştırdı ve sonra sutyenimin gerginliği kayboldu.

Önce bir askıyı, sonra diğerini omzumdan çekiştirirken nefeslerim hızlandı. Kumaş kaybolurken dudakları aralandı.

"Çok... güzel..." diye mırıldandı. "Seni çok özledim, Nai."

Sonra dudakları ve diliyle bakımına devam etmek için eğildi. Dişleri göğsümü sıyırdı ve gözlerim yuvarlanırken sırtımı dikleştirdim.

Oh... oh benim... "Öfke..."

Havada ince bir sihirli sis dönüyordu ve ona olan ihtiyacım her şehvetli vuruşta artıyordu. Kıvrandırıcı bir ağrı bacaklarımı ona dolamama neden oldu ve onu daha da yakınlaştırmak için çaresizce parmaklarımı kollarına geçirdim.

"Öfke," diye yalvardım, nefes nefese. "Dostum.

Her şeyden çok ona ihtiyacım vardı... onun için acı çekiyordum... bu yüzden geri çekildiğinde inledim.

"Dostum," diye hırladı.

Bu kelime içime işledi, beni hem sevgiyle hem de derin bir özlemle doldurdu...

Rage kalçalarımı kavradı ve sonra bacaklarımı onun belinden çözdü. Sonra ellerini kalçalarımın yukarı kaydırarak her iki elinin birer parmağını külotumun kenarlarına soktu ve çekiştirdi.

İç çamaşırım kalçalarımın üzerinden kayd ve kısa bir süre sonra kayboldu.

Rage topuklarının üzerinde oturmuş bana bakıyordu, göğsü her nefeste kabarıyordu. "Bana sahip çık," dedi. 'Beni senin yap, Nai. Kaderimdeki eşim.

Ani bir amaçla ayağa kalktım. Dizlerimin üzerine çökerek Rage'e doğru ilerledim ve bacaklarının üzerine tırmanırken oturması için ona baskı yaptım. Burnumu boynunda gezdirerek onu kokladım. Kokusu içime dolduğunda, ilkel bir şey beni ele geçirdi ve boynunu ısırdım. "Dostum.

Bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bu acı... Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. Parmaklarımı yanlarından aşağı, boxer'ının bandına doğru sürükledim. "Lütfen. Aramızdaki son bariyer parçasını da çekiştirerek, "Dostum," dedim.

Rage kolunu belime doladı ve döndü. Bir kalp atışında onun üzerindeydim ve bir sonraki atışta üzerimde belirdi.

Elimi boxer'ının bandının altına soktum ve çektim.

Rage hırladı, derin ve sahiplenici bir ses, karnımda birikti ve beni onun için acıttı. Kokusu etrafımda dönüyordu, sandal ağacı ve arzu ve iç çamaşırını fırlatmadan önce derin bir nefes aldı.

Üzerime tırmandı, bakışları sıcaklık ve sevgiyle doluydu... çok fazla sevgiyle.

Bacaklarımız birbirine dolanıncaya kadar vücudunu indirdi ve onu bacaklarımın arasında hissettim. Vücudunun üst kısmının ağırlığını dirseklerine vererek burnunu boynumda gezdirdi ve geri çekilerek gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum, Nai Crescent."

" de seni seviyorum," diye soludum, parmakları tenimde gezinirken onunla bir olmak için yanıp tutuşuyordum.

"Koruma mı?" Kulağına doğru ofladım. Rage ile sevişmek ama henüz bir bebek için hazır değildim. O

başını salladı ve yatağın başucundaki çekmeceye uzandı. Bir paket kırışması oldu ve sonra Rage kalçalarımı kavradı ve onunla birlikte hareket etmem için beni ikna etti.

"Dostum," diye hırladı.

Bana rehberlik etmeye devam ederken nefes nefese kaldım. Elleri tenimi okşadı... ve sonra ağzı... 'Öfke.

Hareket ettikçe, sihir tenimin üzerinde dans ediyor, ihtiyacımı çekirdeğimin derinliklerine kadar artırıyordu.

Dillerimiz birbirine karıştı ve onun sıcaklığı benimkine dönüştü. Terden kayganlaşmış tenlerimiz birbirine sürtündü. İçimdeki derin sızının tek bir cevabı vardı ve ben daha fazlası için çaresizlik içinde kıvranıyordum. Ve sonra vücudunu benimkine bastırdı.

ve taşındı.

Oh...

Göbeğim sıkılaştı ve ağzım gevşedi.

Tekrar hareket etti ve zevkim arttıkça bedenimi eğdim.

Oh... büyücü...

Bir itiş daha ve vücudumu sıkı bir acı.

Keskin bir nefes aldım.

"İyi misin?" diye sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı. Acı eriyip gitti ve başımı salladım.

"Nai," diye hırladı Rage sahiplenerek. "Benim eşim."

Boynuma yumuşak öpücükler kondurdu ve aynı zamanda kalçalarımın derisini okşadı, vücudum eriyip ona bir kez açılana kadar parmaklarını kıvrımlarımın üzerinde gezdirdi.

"Nai..." diye mırıldandı Rage tekrar hareket ederken.

Tüm dünyam sarsıldı ve Rage derin bir zevk iniltisi çıkardı.

Oh... benim... büyücü...

Bedenlerimiz birbirine dolandı, kaynaştı ve yavaşça çiftleşmemizin dansı başladı. Aramızdaki sıcaklık ve tutku arttıkça hava büyüyle cızırdıyordu. Bedenlerimiz birlikte hareket ederken eşime sarıldım.

Her zevk darbesi, her arzu kıştırması içimde akan coşkulu mutluluğa eklendi. Parmaklarımı sırtına geçirerek onu kendime daha sıkı çektim ve içgüdülerimiz bizi daha da ateşledi. Çekirdeğimde, enfes bir ısırapla birlikte bir gerilim sarmalı oluştu.

Bu... Rage'in yaptığı... bana hissettirdikleri... "Rage..." Nefes nefese kaldım. "Öfke..."

Büyünün girdabı tenimin üzerinde dans ediyordu ama onu içimde de hissediyordum. Engelleri aştı ve sonra...

Rage'i hissedebiliyordum. Sadece terden sıırıslık olmuş vücudunu ya da gergin kaslarını değil, duygularını da... bana olan arzusunu -açlığını- hissedebiliyordum.

"Dostum..." homurdandı, bizi coşkunun sınırına doğru iterken iddiası içimi yakıyordu.

"Dostum..." diye tekrarladım, geriye kalan tek kelimeydi. Ona karşı hissettiğim her şey için tek kelime yeterliydi... benim için her şeydi.

Bedenim kasıldı... bu olağanüstü zevke tutunmak istercesine sıkılaştı... ve sonra, içimde bir coşku barajı patlarken her kasım tutuldu. Saf mutluluk -benimki ve Rage'inki- içimden geçip varlığımın her köşesine ve lifine akarken sırtım kamburlaştı ve başım yastığın derinliklerine düştü. Bu duygu içimi doldururken çarşafı yumrukladım, beni ona, onu da bana mühürledi... eşler... sonsuza dek.

Yoğunluk azaldı, yavaşça çekildi ve ardından beni mutlu bir şekilde durgun ve neşe dolu bıraktı. Rage'e gözlerimi kırptırdığımda onun bana şaşkınlıkla baktığını gördüm.

"Ah... her zaman böyle midir?" diye sordum.

Yani, bu benim ilk seferimdi, bu yüzden hiçbir fikrim yoktu, ama hayatımızın geri kalanı için bekleyebileceğim şey buysa, o zaman beni kaydet.

Hemen cevap vermedi. Aksine, sertçe yutkundu ve üzerimden yuvarlandı.

Göğsümde milyonlarca kelebek dans etti ve gergin bir şekilde dudağımı kemirdim. "Yoksa bu benim için senin için olduğundan daha mı iyiydi?"

Dirseğinin üzerinde doğrulup başını salladı. "Ben... ben hiç böyle bir şey yaşamadım."

Çekingen bir şekilde gülümsedim ve sonra göğsünü dürttüm. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Çok iyi," dedi. Sırıtarak beni kendine çekti ve sonra sırt üstü yatarak beni yanına yatırdı. "Seksin bu kadar iyi olabileceğini bile bilmiyordum..." Kıkırdadı. "Yani, evet."

Elimi uzatıp onunla birleştirdim ve kaderimizdeki eş işaretlerine baktım. "Beni seçmek zorundaymışsın gibi mi hissediyorsun? Yoksa hiç kontrolün yokmuş gibi mi?"

"Kadın..." Başını kaldırdı ve gülümsedi. "Şimdiye kadar senin için her şeyi yapacağımı bilmiyor muydun? Kaderin seni benim olarak işaretlemesi güzel ama ben seni sevmeyi seçtim. Nasıl sevmeyeyim? Gücün, sadakatin, cesaretin... Başta inkâr etmiş olabilirim ama şimdi... Seni herkesten ve her şeyden çok seviyorum. Tüm kalbim sende Nai ve bunu sana isteyerek veriyorum."

Bayıldım.

Bu söylenebilecek en tatlı şeydi ama yine de.. dilim söylemem gereken sözlerle yandı - her ne kadar havayı bozsa da.

"Rage, ben-"

"Beni yine terk ediyorsun." Sertçe yutkundu ve tavana baktı, gözlerimin içine bakamıyor gibiydi. Ama aramızdaki bağ sayesinde hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

"Sadece geçici olarak," demek için acele ettim. "Çünkü büyükbabam ölüyor ve ruh büyüğü hakkında ve yapmam gereken her şeyi öğrenmem gerekiyor, sonra... geri döneceğim."

Uzun süre sessiz kaldı, sadece nefes alıp veriyordu. Aramızdaki bağ sayesinde içsel mücadelesini hissediyordum ama tam olarak neyle boğuştuğunu anlayamıyordum...

"Yüksek ruh büyücüsü olacaksın" -başını çevirip bana baktı- "ve yine de benimle burada, Alfa Kalesi'nde mi yaşayacaksın?"

Gözlerimi kısmıştım, içimde meydan okuma kabarıyordu. Eğer yüksek büyücüler beni eşimden uzakta yaşamaya zorlayacaklarını düşündülerse...

"Elbette, Rage. Alfa Adası'ndaki yüksek büyücü işlerini halledemeyeceğimi söyleyen bir yasa mı var?"

"Şekil Değiştiren Adası." Rage'in yeşil gözlerinde bir pırıltı belirdi ve donakaldım.

"Ne?"

Rage dirseğinin üzerine yuvarlandı ve bana döndü. "Bunu görmek için burada olmanı istedim, ama ben-"

Yaptığı şeyin anısı yeniden canlanırken, kendimi dev bir çıplak kucaklamayla onun üzerine attım. Yüksek büyücüler kütüphanede bu konu hakkında konuşmuşlardı ama ben bunu işlememiştim. "Ah, Rage! Şekil değiştirenleri birleştirdin!"

Kıkırdadı, göğsü gümbürdüyordu. "Denedim. Bazıları geri dönmeyi taahhüt etti ama hepsi değil..."

"Seninle çok gurur duyuyorum." Ben olmadan bu kararı verdiğini düşünerek iç çektim ve duygularım boğazımı tıkadı. "Özür dilerim... Keşke burada olsaydım."

"Ama senin büyükbabanla ilgilenmen gerekiyordu," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle.

Şiddetli bir kararlılıkla dişlerimi sıktım ve dirseklerimden destek alarak saçlarımın bir çadır gibi etrafımıza düşmesine izin verdim, dünyayı kapattım.

"Rage Midnight, sen her şeyden önce benim eşimsin ve hayatımın geri kalanını burada seninle geçireceğim." Umarım bu cesur beyanımı ciddiye almıştır. "Hazır olmam için biraz zamana ihtiyacım var... bunu yapmak için, biliyorsun."

Bakışları benimkilerle buluşmadan önce yüzümde gezindi. Sonra gülümsedi ve bu gülümsemede hüznün olsa da gurur ve kabullenme de vardı. "Tamam, Nai. Tamam."

Tekrar esnedi ve benim bedenim de uyku ihtiyacıyla ağırlaştı. Üzerinden kaydım ama yakınına yerleştim, beni yanına daha da yaklaştırdığında sııttım.

"Ne zaman dönmen gerekiyor?" diye sordu, bir esnemeyle daha geveleyerek.

"Altı... belki ondan biraz önce." İkinci kısmı bir an düşündükten sonra ekledim. "Reyna'nın beni almaya gelmesini istediğimizi sanmıyorum."

"Büyücü Ana, hayır." Gözleri kapanırken kıkırdadı.

Bir an sonra kardeşlerinden birine uzandığını hissettim, bu yeni bir duyguydu ve aramızdaki bağ mühürlendiği için olmalı.

Rage, "Noble bizi saat beşte alacak, geri dönmen için bolca vaktin olacak," dedi.

Kokusu etrafımda dönerken, eşimin yanına sokuldum ve keyifli bir uykuya daldım.

CHAPTER FIVE

SABAH OLDUĞUNDA veda etmek istemedim ama etmezsem Reyna'nın ortaya çıkıp kıcımlı portaldan geri sürükleyeceğini biliyordum. Oyalanabildiğimiz kadar oyalandık ama güneş gökyüzünü aydınlattığında, Rage beni kalenin koridorlarından geçirdi ve sonra akademi kütüphanesine geri götürdü.

Kaşlarımı çattım. "Ben oradayken konuşamamamızdan nefret ediyorum."

Rage ellerini kollarımda gezdirdi. "Bence... oraya tekrar dene. Artık eş olduğumuz için belki yapabiliriz. Ayrıca seni daha çok görmek istiyorum." Derin bir nefes aldı ve sonra ekledi, "Her gün burada buluşup birbirimize neler olduğunu anlatmaya ne dersin?"

Sırıttım. "Evet. Ve her hafta randevu gecemiz var ve ben burada kalacağım. Beni yemeğe çıkarabilirsin."

Rage sırttı. "Ben ."

"Belli ki." Gözlerimi şakacı bir şekilde devirdim ama bu kalbimdeki acıyı dindirmedi.

Kütüphaneye girdikten sonra, geçidin arka tarafa doğru yöneldik. Honor oradaydı ve beni bekliyordu. Rage Honor'a baktı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim, kardeşim."

Sonra dostum dikkatini oniks taşından kapıya çevirdi, gözleri mutlak bir nefretle kısılmıştı. "Nai, bir şeyi bilmeni istiyorum."

Ses tonundaki ciddiyet karşısında yutkundum ve sesim nefes nefese çıktı. "Ne?"

"Eğer orada başına bir şey gelirse, incindiğini ya da acı çektiğini hissedersen-" göğsünün sol tarafına, kalbinin hemen üzerine vurdu. "-O kapıdan geçmenin bir yolunu bulmalıyım. Hiçbir şeyin beni senden uzak tutmasına izin vermeyeceğim."

Bakışlarında çok fazla acı vardı ve bunun gölgeli kalıntıları aramızdaki bağdan sızıyordu, öyle ki ben gittikten sonra neler yaşadığını ancak hayal edebiliyordum.

"Anlaşıldı, aşkım. Ailemle konuşup ne yapabileceğimize bakacağım." Öne doğru eğildim ve parmak uçlarımda yükseldim, ellerimle yanaklarını kavradım ve sonra ayak parmaklarını kıvıran bir öpücükle ağzını yakaladım.

"İğrenç, bir oda bul."

Justice'in sesini tanıdım ve sırtarak Rage'den ayrılıp dönerek diğer yeşil gözlü kardeşi aramaya başladım. Onu bir kitaplığa yaslanmış, yıpranmış bir halde buldum.

"Adalet!" Onu kucaklamak için çektim, o da kollarını bana doladı ve çekilmeden önce beni kısa bir süre sıktı. Saçları dağınıktı ve gözlerinde koyu halkalar vardı.

"Bizi endişelendirdin," dedi, sesi çakıllı çıkıyordu. Bakışları bana dönmeden önce Rage'e kaydı. "Honor senin de zor birkaç gün geçirdiğini söyledi."

"Neredeyse bir savaş başlatıyordun," diye seslendi Noble koridorda ilerlerken. Başını sallayan ve yaklaşırken bana parmağını sallayan son Midnight kardeşe döndüm.

"Tamam, suçluluk duygusunu bir kenara bırakın," dedim gözlerimi devirerek. "Kendimi yeterince kötü hissediyorum."

Ve gittim de. Yirmi tonluk bir tuğla gibi, suçluluk duygusu göğsümde ağır bir şekilde asılı duruyordu -suçluluk üstüne yığılmış suçluluk- haber vermeden gittiğim için ve şimdi... tekrar gittiğim için.

Rage elimi tuttu ve beni tekrar kendine çekerek bir kez daha yakınımaya soktu. "Yine de her gün buluşacağız."

On dakika, değil mi? Saat dört nasıl?"

Gğsmdeki endişeyi dindirmeyen derin bir i çekişle parmak uçlarımda yükseldim ve yanağını öptüm. Sesimi alçaltarak kulağına fısıldadım ve dudaklarımdın tenine değmesine izin verdim. "Dörtte görüşürüz, dostum."

Beni yakaladı, ben kendimi alaltırken ellerini kalçalarıma koydu, sırrımız karşısında dolgun dudaklarında bir gülümseme belirdi. Aramızdaki bağı mhrlemiştik. Kimse bunu bizden alamazdı.

şimdi değil, hiçbir zaman.

Honor ve ben geçitten geçtik. Reyna kütüphaneye giden koridorda hiçbir yerde yoktu. Tek ses kütüphanenin rotundasındaki büyülü fiskiyenin şırlıtısıydı ve ben Honor'a bakmak için döndüm. "Burada benimle olduğun için teşekkürler.

Bana kurt gibi sırttı. "Elbette, kardeşim.

Sevgi ifadesine göz kırptım. "Abla?

Honor koridorda ilerledi ve durup omzunun üzerinden bana baktı. Sırtıtışı hâlâ yerindeydi ama bana kahkaha gibi gelen kısa bir havlama sesi çıkardı. 'Büyücüleri kandırabilirsin ama ben senin her yerinden öfke'nin kokusunu alabiliyorum, hem de her zamankinden güçlü bir şekilde. Artık ailedensin.

Gözlerim büyüdü ve solgun tenim muhtemelen bir flamingo rengine dönüştü - kafa derimden ayak parmaklarımdın ucuna kadar. "Yapabilir misin? Ama sonra duş aldım..."

Tam bir centilmen olan Honor, itirafım beni yakaladığında arkasını döndü ve yüzümdeki kızarıklık derinleşti.

"Lütfen bunu sylememişim gibi davran," diye mırıldandım, ona yetişmek için koştururken.

Kütüphaneden geçip üzerinde ruh yazan kapıya doğru ilerlerken, aramızdaki bağ aracılığıyla, 'Tamamdır,' dedi. 'Ne olursa olsun, Rage'le eş bağınızı mhrlemenize sevindim, her ne kadar önce bir insan düğün töreni yapamamış olsanız da.

Cildim pembeden koyu kırmızıya döndü, pancar gibi.

"Teşekkürler. Sanırım..."

"Bu konu hakkında konuşmamız bitti mi? Honor sordu.

"Bitti. Çünkü hangi kız kayınbiraderiyle mahremiyet hakkında konuşmak ister ki? 'Başka bir şeye odaklanalım' - hemen hemen her şeye- 'lütfen?'"

Honor güldü, tam büyükbabamın çalışma odası olan Spirit'in kapısına geldiğimizde etrafımda daha fazla kahkaha yükseldi ve ardından sesler duyuldu.

"Onu gördün mü?" diye sordu erkek bir büyücü, sesi dün test ettiğim yüksek büyücülerden daha genç geliyordu.

"Evet," diye cevap verdi başka bir erkek, sesi Kian'ınkiyle aynı tınıdaydı. Onun oğlu. "Birkaç gece önce imza atmak için kayıt salonundaydı."

Julian!

"Ve...?" diye sordu ilk ses.

"Ah benim büyücüm, Xavier!" diye tısladı bir dişi, sesi havadar ve müzikaldi. "O bir yaşam yoldaşı değil."

Erkeklerden biri homurdandı ama bunu kabul edip etmediğini anlayamadım. Muhtemelen değildi. Diğer büyücülerin ne düşündüğünü umursadığımdan değil.

Honor'a bakarak gözlerimi devirdim ve büyükbabamın çalışma odasının kapısını açtım. Belki de öyle olsaydı, kapıdan içeri girer ve hiçbir şey söylemezdim.

Olabilir.

Ama kötü kızların sohbeti... devam etti... gitti. "Bununla kısa süreli partner potansiyeli bile yok. melez," dedi Kian'ın oğlu. "Babam dedi ki-"

"Baban bir dangalak!" Eşikten adımımı atmadan hemen önce bağırdım. Kapıyı iterek kapatmaya başladım ama yorumum neredeyse yeterli değildi. Yakınından bile geçmedi. Derin bir nefes aldım ve kapıyı bir kez daha araladım. "Ve ben çoktan çiftleştim!"

Sesler kesildi ve bir kadın nefes nefese kaldı ama başka ne söylendiğini duymak için beklemedim. Kapıyı çarparak kapattım.

Honor'a baktım ve kaşlarımı kaldırdım. "Bu kötü zengin çocuklara iyi davranmaktan bıktım."

Başını yana eğerken dili yine dışarı sarktı. "Pisliklere karşı hiç iyi davranmadığına eminim.

Buna söylenecek pek bir şey yoktu; mükemmel bir noktaya parmak bastı.

Etrafa göz gezdirdim ama Reyna büyükbabamın çalışma odasında değildi. Honor ve ben bakıştık. "Sanırım ben gidip ilk günüme başlayacağım."

"Burada kalmamı mı yoksa seninle gelmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

Uzun bir nefes verdim. "Biliyor musun, hangisinin daha iyi olacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

'O zaman burada kalacağım,' diye cevap verdi. "Ama kapıyı açık tutun ki gerekirse size ulaşabileyim. Ve onu değiştirmemiz gerekebilir ... Dün neredeyse deliriyordum.'

Onur'un önünde diz çöktüm ve ellerimi ensesindeki ipeksi kürküne gömdüm. "Bana bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkürler."

Hızlıca vedalaştıktan sonra şatoya doğru ilerledim, kahve kokusu beni mutfağa çekti.

"Günaydın, Nai," dedi Sariah Teyzem mutfağa girerken.

"Harumph," diye homurdandım. "Buna iyi demek biraz abartılı olur."

"Kahve?" diye sordu, sesini alçaltarak. "Zor bir sabah mı?"

Zor bir sabah geçirdiğimden şüpheleniyorsa, çok yanıliyordu. Daha çok zor bir haftaydı, hayır, bir aya yakındı. Dürüst olmak gerekirse, saymayı unutmuştum ve Rage'le birlikte olmanın verdiği keyif, benim hakkımda saçma sapan konuşan ve bana melez diyen dangalak büyücüler tarafından öldürülmüştü.

Donovan mutfağa girerken ben de başımı sallayarak masaya doğru eğildim.

"Açım," diye homurdandı otururken.

Huysuzca başımızı salladık ve Sariah sadece güldü, önüme dumanı tüten bir fincan kahve ve Donovan'ın önüne şurupla ıslatılmış bir tabak waffles koydu.

Birkaç dakika boyunca memnun bir sessizlik içinde oturduk, ben ağırlığım uzuvlarımdan gidene kadar kahve içtim, Donovan waffle'sini mükemmel kareler halinde kesip her seferinde bir tane ağzına attı.

Sariah bana bir tabak uzattı. "Waffle ister misin?"

"Evet, lütfen." Ona gülümsedim ve hala dumanı tüten kahvaltıyı kabul ettim, pişmiş kokusu havayı kokluyor ve midemin guruldamasına neden oluyordu.

"İşte geldi! Sadece biraz kahveye ihtiyacın vardı." Sariah, Donovan ve benim karşımdaki koltuğuna oturmadan önce göz kırptı.

Üzerine tereyağı sürerken başımı eğdim. Parlayan güzelliğin üzerine akçaagaç şurubu gezdirdikten sonra teyzemin bakışlarıyla karşılaştım. "Huysuzluk ettiğim için özür dilerim. Pek sabah insanı sayılmam."

İtirazımı durdurmak istercesine elini kaldırdı. "Bu genetik. Annen de öyleydi."

Kalbim küt küt atıyordu. Keşke ben de annemi Sariah gibi tanıyarak büyüseydim. Tam o sırada, babamın annem hakkında söylediği asgari şeylerin doğru bile olmayabileceğini fark ettim.

"biriydi?" bir ısırık alarak sordum.

Sariah derin bir nefes aldı; bakışları bulanıklaştı ve ardından gülümsedi. Birkaç kalp atışı süren sessizlikten sonra teyzem bakışlarımla buluştu. "Komik. Kibar. Tam bir ukala."

"Küfür!" Donovan bağırdı.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve kuzenimin patlamasıyla irkilen Sariah ve ben oturduğumuz yerde sarsıldık, ardından da kahkahalara boğulduk.

"İnanılmaz biriydi," diye devam etti Sariah. "Kendinden her zaman çok emindi, güçlerine ve dünyadaki yerine güveniyordu. Hiçbir şey onu gerçekten sarsamazdı."

Sırıttım, beni doğuran kadın hakkındaki bu konuşmayı ruhuma güneş ışığı gibi içime çektim.

"Babanla tanışana kadar hiçbir şey onu sarsmadı tabii ki."

Gözlerim büyüdü ve nefesim kesildi. "Bu hikâyeyi biliyor musun?" Koltuğumda öne doğru eğildim. "Anlat bana!"

Teyzemin yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Şey, Şekil Değiştiren Adası kütüphanesine girmek yüksek büyücüler dışında herkese yasak... ama herkes bunu bir geçiş töreni gibi yapıyor. Gecenin bir yarısı bir anlığına bile olsa."

Artık tamamen uyanıktım, kalbim heyecanla çarparken ve bu hikayeyi beklerken dizimi zıplattım.

Sariah dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi, gümüşü beyaz bukleleri omuzlarına yumuşak bir şekilde döküldü. "Şekil Değiştiren Adası'nın kütüphanesine girip bir kitap çalması için ona meydan okudum."

Donovan, "Çalmak kötü bir şey," diye belirtti.

"Evet, öyle," diye yanıtladı Sariah ve sonra bana bakıp göz kırptı. "Akşam yemeğinden çok sonra, kütüphanenin boş olacağını düşündüğümüz bir saatte, saat dokuz civarında oraya gittik."

Öne doğru eğildim, her kelimeyi anladım. "Ne oldu?"

Sariah'nın sesi düştü ve bana bakıyor olmasına rağmen, sanki hatırlıyormuş gibi uzaklara bakıyordu... "Siyah kapıyı açtık. Annen çenesini dik tutarak kütüphaneye doğru yürüdü. Ona katılmam için el salladı, ama ben korktum, kapıyı açık tutmak için geride kalacağımı söyledim. Şimdi onu zihnimin gözünde neredeyse görebiliyorum - en yakın koridordan yürüdü, bir kitap aldı ve sonra dönerek açık portal kapısına doğru fırladı. Tabii tam o sırada baban tam önüne çıktı ve ikisi çarpıştı" - halam ellerini birbirine vurdu - "Bam! Bir anda babanın göğsüne çarptı."

Ben kıkırdadım ve Sariah kahkahalara boğuldu.

Kahkahalarımız dindikten sonra içini çekti. "İlk görüşte aşktı. Neredeyse. Yani, önce ona hırsız dedi ve o da ona 'Yürüdüğün yere dikkat et, seni büyük boy köpek' diye karşılık verdi. Bilirsiniz, bu tür şeyler işte."

İçime mutluluk dolunca yüzümü kocaman bir sırıtma kapladı. "Ondan sonra ne oldu?"

Sariah cevap vermeden önce saatini kontrol etti. "O... o özür diledi. Sonra konuşabilmeleri için kalmasını istedi... ve o da kaldı. Gözlerini kocaman açarak onu idare etmemi söyledi ve ben de onu orada bıraktım. Bu şekilde önce haftada bir, sonra daha sık görüşmeye başladılar... hatta gizli randevulara bile gittiler."

Bu, Rage ile az önce üzerinde çalıştığım şeye benziyordu. Bir zamanlar ailemin yaptığı şeyi yaptığımız düşüncesi beni daha da gülümsetti.

"Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim," dedim, sesim sonuna doğru çatlayarak. Boğazımı temizledikten sonra, "Bu benim için gerçekten çok şey ifade ediyor," diye ekledim.

Başını salladı ve elimi sıkmak için uzandı. "Aile," dedi Donovan bir ağız dolusu waffles ile. "Aile," diye onayladı Sariah.

Boğazım daha da sıkıldı. Çok uzun zamandır sadece babam ve ben vardık. Lona ve Mack de oradaydı ama ailem her zaman çok küçüktü. Şimdi daha fazlasına sahiptim ve bunun mucizesi beni çok şanslı hissettiriyordu.

", Nai," diye homurdandı Reyna kapı aralığından. "Acele etmeliyiz yoksa ilk dersine geç kalacaksın."

Bana bakan Sariah kaşlarını kaldırdı. "Reyna sabah insanı olmamanın kraliçesidir."

"Duydum," diye homurdandı Reyna, Teksas büyüklüğünde bir kupayı sade kahveyle doldurup su gibi yudumlarken.

Vay be.

Sariah yutkundü ve sonra masadan kalkıp mutfağa, diğer kurt-şekillendiricinin yanına gitti. Teyzem sesini alçaltarak, "Babam nasıl?" diye sordu.

Ben de duyabilmek için ayağa kalktım ve yaklaştım.

Reyna bardağının son suyunu da içtikten sonra elini gözlerine sildi. Yüzünde düz bir ifadeyle

teyzenin endişeli bakışları. "Bundan sonra çok daha fazla uyuyacak. Ona enerji veren iksiri yapamayacak kadar zayıf, bu da benim de zayıf ve yorgun hissedeceğim anlamına geliyor. Elimden geleni yapıyorum ama..."

Omuz silkti ve bir fincan kahve daha doldurdu.

Kaşlarımı çattım. Reyna'nın söylediği her şey çok fazlaydı. Ve yardım etmek için ne yapabileceğimden emin değildim.

"Ah, tatlım," dedi Sariah bir elini Reyna'nın omuzlarına koydu. "Öyle demek istemedim... nasılsın?"

Dehşet içime süzüldü, görünmez ama çok ama çok gerçek olan buzlu yılan benzeri dallar. Reyna büyükbabamın kalkanıydı ve onu hayatta tutmak için çok fazla şey üstleniyor olmalıydı - tıpkı Rage, Honor ve tüm Geceyarısı kardeşlerinin benim için yaptığı gibi.

"Ben iyiyim," diye homurdandı Reyna, halamın tutuşunu silkerek. "İnatçı bir eşek gibi hastalığı benden uzak tutmak için sihirli bir şekilde hastalığın çoğunu alıyor!"

"Küfür!" Donovan masadan anons etti. Reyna'nın dikkati kuzenime kaydı ve iç çekti, Mücadelenin hızla akıp gitmesine izin verdi. "Özür dilerim. Ben-" Sesi çatallaştı. "Onu bırakmaya hazır değilim."

O anda, büyükbabamın vefatının üzüntüsünü uzak tutmak için inşa ettiğim duvar yıkıldı. Reyna'nın savunmasız açıklaması karşısında sıcak gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve onları kırıpştırmak zorunda kaldım.

"Ben öyle," demeyi başardım... daha doğrusu mırıldandım.

Sariah kahve fincanını Reyna'nın elinden alıp tezgâha koydu ve sonra uzanıp hem onu hem de beni kemik kıran bir sarılmanın içine çekti.

"Ben de öyle. Ama işler böyle yürüyor ve bir şekilde üstesinden geleceğiz," dedi Sariah.

"Sarılmaktan nefret ederim," dedi Reyna sımsıkı sarılmamızın derinliklerinden, ama gerçekten nefret etseydi kolayca kurtulabilecek kadar belalı biriydi.

"Sana inanmıyorum," dedi Sariah, bırakıp gözlerini silerek. Büyükbabamın kalkanına destansı bir bakış fırlattı. "Herkesin ara sıra kucaklanmaya ihtiyacı vardır, belalıların bile."

"Küfür!" Donovan tekrar ilan etti ve teyzem gözlerini devirdi.

Sariah kıkırdayarak, "Bazen hangisinin daha kötü olduğundan emin olamıyorum, suçun kendisi mi yoksa duyurulması mı?" dedi. Yanına gitti ve oğluna sarıldı. "Teşekkürler tatlı oğlum, bizi dürüst tuttuğun için."

"Pekâlâ, neşeli bir sabah sohbeti yaptığımıza göre, hadi seni sınıfa götürelim, olur mu?" Reyna sordu.

Belki de bir şey kaçınılmazsa, en iyisi onu düşünmemektir. Gözlerimi silerek sert arkadaşşıma başımı salladım. "Bir programım ya da kitaplarım falan var mı?"

Reyna bir kahkaha patlattı ama benim şaşkın yüzümü görünce durdu. "Oh, sen ciddisin."

"Yani... bu bir hayır mı?" diye sordum.

Sariah uzandı ve omzumu okşadı. "Ruh hakkında bilgi edinmenin tek yolu ruhtan öğrenmektir."

Tamam... bu belirsiz ve biraz da korkutucuydu. "Peki... büyükbabam hastaysa ve ruh öğrenmem gerekiyorsa... derslerimi kim verecek?"

Sariah başını salladı. "Ataların. Annen."

Kalbim kaburgalarımın o kadar sert ve hızlı çarptı ki bayılacağımı sandım. "Ama... annem öldü."

Sariah başını salladı. "Ataların da öyle. Merak etme, her şey büyükbaban tarafından ayarlandı. Önümüzdeki birkaç ay boyunca her gün atalarından biriyle ya da annenle antrenman yapacaksın."

İçimde bir heyecan, ama aynı zamanda bir endişe vardı. Annemi tanımak kulağa harika geliyordu, ama Zia'dan ruhu nasıl kullanacağıma dair dersler? O kadar da değil.

"Bir torba dolusu ruh taşı yutmuş gibi görünüyorsun," dedi Sariah gülerek.

Ona bir ruh taşını yuttuğunu gördüğüm tek yerin Ölüler Diyarı olduğunu ve Bekçi'nin hasta gibi değil de neşeyle mutlu görüldüğünü söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Onun yerine gülümsemeye zorladım. "Peki, önce ne var?"

Reyna, büyükbabamın kaplıcada bana fırlattığına benzer bir kristal uç uzattı. "Üstat Geoff kristallerin enerji artırıcı olduğunu söyledi. Her renk farklı bir amacı temsil ediyor. Berrak olanlar" -su berraklığındaki kuvarsı elime bıraktı- "ruhlar âlemine erişmene yardımcı olacak. Ofisinde sizin için bıraktığı başka kristaller de var - her ihtimale karşı."

Ne olur ne olmaz diye mi? Gözlerim kısıldı ama soruyu yüksek sesle sormaya cesaret edemedim.

Sariah Teyze bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve ardından, "Önceden planlamış olması muhtemelen iyi bir şey," dedi.

Sözleri anlamla doluydu ama bu kristallerin... bu kadar çabuk başarısız olmasının nedeni bu muydu diye düşünmeden edemedim.

Reyna beni koridordan geçirerek ruh havuzunun girişine götürdü.

"Bugün iyi şanslar," dedi bir esnemeyi daha bastırarak. "Ben, bilirsin, biraz uyumaya gidiyorum."

Buharlı mağaraya bu kez yalnız girdim ve geçen sefer kullandığım mayoyu hızla giydim. En yakın havuza yöneldim ve suyun kenarında süzüldüm.

"Alo? Öylece dalıp gideyim mi?" Kristali avucumun içinde tutarak boş odaya seslendim. Kimse beni izlemeden bu suya dalmak ve ruhumun başka bir âleme gitmesine izin vermek çok tuhaf hissettiriyordu. Yani, ya boğulursam ya da sıkışırsam ya da başka bir şey olursa? Kimse cevap vermeyince, ki vermeyeceklerini biliyordum, iç çektim, elimdeki kristalle suya daldım ve sırtüstü yüzmeye başladım.

Mağara yok oldu. Puf diye oldu. Sadece...

Başka bir şeyin ortaya çıkması yerine, hiçbir şey ortaya çıkmadı. Sanki gözlerim kapalıydı ya da kördüm. Ama göremiyordum.

hiçbir şey. Ya da bu konuda hissetmek.

Panik içimde kabardı. Bir şeyler yanılttı ama ne hata yaptığımdan ya da bunu nasıl düzelteceğimden emin değildim.

Gözlerimi kapatmaya zorlamak rahatlatıcıydı, çünkü en azından bu şekilde karanlık benim seçimimdi. Şimdi... geçen sefer ne yapmıştım?

Bana rahatlamamı söylemişti - şu anda tek bir parçam bile rahat değildi. Sonra da en sevdiğim yeri düşünmemi söylemişti. Sahili!

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez karanlık eriyip gitti. Gözlerimi açtığımda güzel bir kumsalın kıyısında durduğumu fark ettim, su beyaz kumlara vuruyordu.

Ama yine de burada bana ruh büyüsünü nasıl kullanacağımı öğretecek birine ihtiyacım vardı. Buraya ilk geldiğimde beni kutsayan atalarımı düşündüm: Aine, Raiden, Lucia, Than ve Zia. Yardım etmesi için içlerinden birini seçebilseydim...

"Aine?" Masmavi gökyüzüne doğru bağırdım. "Aine, burada mısın?"

Hiçbir şey.

Kahretsin, belki de o ruh taşları çantasını almalıydım. Beni kurtların önüne attın, büyükbaba. Kelime oyunu yapmak istemedim.

Önce Raiden'a sonra Lucia'ya seslendim, her seferinde birinin ortaya çıkması için daha da umutsuzluğa kapılıyordum. Daha da kötüsü... atalarımdan hiçbirinin ortaya çıkmasını sağlayamadığım gibi, buradan çıkıp kaleye nasıl döneceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Than?" Ninja kıyafeti giymiş adamı düşünerek seslendim. Gelmesini umarak bekledim, çünkü Zia'ya seslenmek bile istemiyordum.

Bir önceki tüm atalar arasında en az dostça davranan Zia olmuştu, sanki ona karşı kişisel bir suç işlemişim gibi.

Ama onu canlı bir şekilde hatırlıyordum. Gümüşü beyaz saçlarının yumuşak bir şekilde omuzlarına dökülmesinden

bukleleri, canlı yeşil gözleri, kalkık burnu ve minyon fiziği -Tıpkı benimki gibi. Küçümseme dolu bakışlarını bile görebiliyordum. Ürpererek gözlerimi kapattım ve "Zia?" diye fısıldadım.

Gözlerimi kırptım ve Zia karşımda olmayınca omuzlarım rahatlamaya benzer bir şeyle çöktü.

"Oh. Benim. Mage," dedi arkamdan. "Geri dönmüşsün."

Döndüm ve Zia oradaydı, 70'lerden kalma retro bir elbise giymişti, go-go botlarının topukları kuma batarken elleri kalçalarındaydı. Bana yavru köpek katiliymişim gibi baktı.

Geçen sefer iyi davrandım ama bugün sabrım tükenmişti ve bir fincan kahve saçmalıklara katlanmak için yeterli değildi.

"Senin derdin ne?" Ters ters bakarak tersledim. "Sorun bende mi, yoksa sen hep böyle... tatsız mısın?"

Zia kaşlarını kaldırdı... ve sonra yüz ifadesi kocaman bir sırıtışa dönüşerek güldü.

Harika. Sadece kaba değil, deliydi de.

"Büyücü Ana'ya şükürler olsun, ne de olsa omurgalı birisin." Sonra içini çekti. "Bak tatlım, sana karşı bir şey değil. Sadece... anneni eğitirken onunla yakınlaştım. Birlikte yüzyıllar geçireceğimizi düşünmüştüm ama sonra puf diye öldü ve Ölüler Diyarı'na gitti."

Bekle. Annem Ölüler Diyarı'ndaydı ama burası ruhlar diyarıydı, yani iki farklı yerdi. Bu konuda daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu ama sorularımı sonraya sakladım.

Zia'nın gözleri yaşardı ama sonra başını salladı ve yaşlar buharlaştı. "Gideceklerse varislerime bağlanmayı sevmiyorum, tamam mı?"

Sertçe yutkundum, aniden Zia için kötü hissettim. Annemin ölümü hepsi için zor olabilirdi. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. En azından uzun süre buralarda olmayı planlıyorum."

"Bu her zaman iyi bir plandır." Sonra eğildi ve botlarının fermuarını açtı. İlk botu çıkarır çıkarmaz havada kayboldu, onu ikincisi izledi. "Şimdi," dedi doğrulurken. "Bana ne gibi boşlukların olduğunu söyle, ben de hangilerini en iyi şekilde doldurabileceğime karar vereyim."

"Uh... Gaps?"

Başını eğdi. "Ya da isterseniz bana yeteneklerinizi söyleyin."

"Şimdiye kadar ne öğrenmem gerektiğinden emin değilim ama... uh... bu benim ilk dersim." Bu kadar az şey bildiğim için utanarak yüzümü buruşturdum.

Zia dudaklarını bükerek 70'lerden kalma elbisesinin köşesini çekiştirdi...

Vay be.

Artık bir go-go dansçısı gibi giyinmemiştii. Zia'nın elbisesi bir şekilde bir peştemala dönüşmüştü, onu çekiştirerek kurtardı ve kumun üzerine serdi, kumaş adanın bir tarafına çöktü. Şimdi üzerinde kırmızı beyaz puantiyeli tek parça bir mayo vardı. Elbisesiyle oluşturduğu battaniyenin diğer tarafını okşadı. "Oturun. Birbirimizi biraz tanıyalım, sonra da ruhla ilgili deneyimleriniz hakkında sohbet ederiz."

Büyük-büyük-büyük-büyük-büyükannemin bu sefer o kadar da korkutucu olmadığı ortaya çıktı. Aslında, oldukça havalıydı. Çocuk sahibi olmadan önce iki kez evlenmiş ve Than doğduğunda neredeyse dokuz yüz yaşındaymış. Görünüşe göre, yüksek büyücülerin hayatlarının ilerleyen dönemlerinde çocuk sahibi olmaları alışılmadık bir durum değildi.

Ona son birkaç ayımın kısaltılmış bir versiyonunu anlattım, bu da bana geniş gözlü bir şok nefesi kazandırdı.

"Sen de birkaç sürprizle karşılaştın," diyerek yılın en hafif ifadesini kullandı. Ya da belki milenyumun.

Ruh büyüsü yapmanın ilk birkaç seferde her zaman en zoru olduğunu anlattı. "Bu yeni bir dansın adımlarını ya da dövüş sanatlarının nasıl yapılacağını öğrenmek gibidir. Nasıl öğrendiğinizde, neredeyse hiç odaklanmanız gerekmez, ancak öğrenene kadar, ruh

sihir -ve bu konuda tüm sihirler- dikkatinizin her zerresini alacaktır."

Ona Rage ve ben selkilerden ayrıldığımızda Kaja'ya nasıl ruh yürüdüğümü düşündüğümü anlattım ve Zia bunun en kolay ruh-büyüsü türü olduğunu, çünkü Kaja'nın neye benzediğini ve onu nerede bulabileceğimi bildiğimi, ayrıca aynı âlemde olduğumuzu açıkladı Ama Honor'un ruhunu Ölüler Diyarı'ndan almaya gittiğimde, Büyükbaba'nın yardımına ihtiyacım vardı çünkü gücümün tamamı açılmamıştı ve orası farklı bir diyardı.

"Ama artık tüm gücüne erişebildiğine göre, beni buraya çekebildin, hem de oldukça kolay bir şekilde, öyle görünüyor ki," dedi Zia. "Bana bunu nasıl yaptığını anlat. Ruh taşı mı getirdin mi?" Kristal parçası dışında boş olan ellerimi kaldırdım,

onun taşını almadığımı belirtmek için. Ve onu buraya çekmenin kolay olduğunu söyleyecek değildim. "Seni nasıl aradığımdan emin değilim çünkü..."

Hiçbir şekilde ona söylemek istemedim. "Çünkü...?" Zia bastırdı.

İç çektikten sonra gerçeği itiraf ettim. "Çünkü gerçekten gelmeni istemiyordum. Yani, geçen sefer pek yardımcı olmadın, hatta pek nazik bile değildin."

Başını salladı. "Doğru. Başka bir ruh ustasını eğitmeye çekilmem beni şaşırttı - ayrıca annene o kadar benziyorsun ki duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim - ama görünüşe göre senin üzerinde unutulmaz bir etki bırakmışım. Muhtemelen bu yüzden beni yanına çekecek kadar odaklanabildin. Bir numaralı ders: odaklanmanız ve ayrıntılara dikkat etmeniz ruhları çağırma yeteneğinizi belirleyecektir."

"Anladım." Muhtemelen Kaja'ya ruh yürüyüşü yapmanın ve Ölüler Diyarı'nda Honor'un ruhuyla bağlantı kurmanın bu kadar kolay olmasının nedeni buydu. Ayrıca muhtemelen bu yüzden onlarla ilk kez buluşmak için atalarımın ruh taşlarına ihtiyacım vardı. Onlardan herhangi birinin neye benzediği ya da onları çağırma için isimlerinin bile ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ama... dersine bununla başlayalım," dedi elimdeki kristali

göstererek. "Çünkü ilk şey

Kendi başınıza öğrenmeniz gereken şey, bir güvenlik ağı kristali değil, sadece kendi sihrinizi kullanarak ruhlar âlemine nasıl girip çıkacağınızdır."

Sonra biz - ve bu terimi çok gevşek kullanıyorum - benim ruhlar âlemine girip çıkmam üzerinde çalıştık - tüm gün boyunca - ta ki derim suda oturmaktan budanana kadar. Dersimiz sırasında Zia suyun bir enerji iletkeni olduğunu ve özellikle yeni öğrencileri eğitirken büyü yapmayı kolaylaştırdığını açıkladı. Seansımızın sonunda, dokuz saat sonra, göz açıp kapayıncaya kadar ruhlar erişebiliyordum - kristal olmadan ve hatta ruh havuzlarının suyunun dışında bile.

"İyi iş, Nai," dedi Zia, ayağa kalkıp bacaklarındaki kumları temizlerken. "Şimdi git biraz yemek ye ve uyu. Yeniden şarj olman gerek." Beni ruhen kucaklamak için kendine çekti, bu neredeyse gerçek bir kucaklaşma kadar muhteşem bir histi. "Yarın Than'la birlikte ruh taşını bulma süreci üzerinde çalışmalısın. Zamanının ne kadar az olduğunu düşünürsek, muhtemelen Geoff da senden bunu yapmanı isteyecektir."

Bir ruh taşıyla ilk deneyiminin anısı su yüzüne çıkana kadar dalgınca başımı salladım. "Ruh taşları nerede bulunur?"

Zia durduğumuz yerden uzaktaki havayı işaret etti. "Genellikle Güç Adası'nda bulunurlar."

Ha?

"Yüksek Büyücü Adası'nı mı kastediyorsun?"

"Artık böyle mi diyorlar?" Zia omuz silkti. "Büyücü Ana'nın yarattığı, büyülü güç yayan bir ada."

Tamam.

"Peki o zaman Ölülerin Bekçisi neden bir ruh taşı istesin?" Büyükbabamın bana verdiğini nasıl yuttuğunu hatırladım ve içimden bir ürperti geçti.

Zia'nın gözleri büyüdü. "Çünkü o zaman ruh oraya bağlanır - Ölüler Diyarı'na. Çoğu zaman, ölümden sonra bunun bir önemi olmazdı çünkü neredeyse tüm

ruhlar gider, ama benim için, büyükbaban için ve nihayetinde senin için - yüksek bir ruh büyücüsü olarak, ruhun seni seçtiğini varsayarsak - ruhlarımız ruh taşlarımıza mühürlenmiştir. Yani öldükten sonra istediğimiz yere seyahat edebiliriz, oysa taşınız Bekçi'ye aitse, onunla birlikte aşağıda kalmak zorundasınız. Yeri gelmişken... ruh taşlarımızı güvende tuttuğunuzdan emin olun lütfen."

Birdenbire Ölülerin Bekçisi'ne kimin ruh taşı verdiğimi ve onu almak için neden bu kadar heyecanlandığını anladım.

"Geoff'un buraya ilk seferinde neden benimle gelmediğini biliyorum," diye fısıldadım, boğazımda boğuk bir çığlık yitip gidiyordu. Taşı bana o kadar kayıtsızca vermişti ki, beni ve Rage'i oradan çıkaracağını söylemişti. Ölümünden sonra kendisini Ölüler Diyarı'na mahkûm ettiğinden haberim yoktu.

Istırap, suçluluk ve utanç o kadar güçlü bir şekilde üzerime çöktü ki dikkatimi kaybettim. Zia gözlerimin önünden kayboldu, endişeli ifadesi kaybolan son şeydi, ruh havuzunda dikleşmeden önce dudaklarımda bir hıçkırık vardı.

Büyükbabam... sonsuza dek ruh yürüyüşünü benim için takas etti.

Havuzdan sıçradım ve soyunma alanına koştum, koşarken ıslak mayomu çıkardım. Çılgınca bir telaşla kıyafetlerimi giydim ve cam panelli odadan çıkıp merdivenlerden yukarı koştum ve Reyna ile Sariah'nın sohbet ettiklerini duyduğum koridordan aşağı indim.

"Nerede o?" İki kadının bir masada oturmuş sohbet ettiği konferansa dalarken sesim duygularımdan boğuklaşarak sordum.

Reyna oturduğu yerden kalktı. Perişan halimi görünce yüzündeki solgun ifade yerini acımaya bıraktı. Bana küçük, hüzünlü bir gülümseme sunmadan önce iç çekti. Koridora adım atarak, kapısı hafif aralık bir odayı işaret etti. Ona doğru ilerledim ve kapıyı bir kez çaldım.

"İçeri gel." Büyükbabamın sesi zayıftı ve bu boğazımdaki yumrunun daha da büyümesine neden oldu.

Odaya girdiğimde onun çelimsiz görünüşüne baktım. Kral boy kızak yatakta yatıyordu, desteklenmiş ve bir kitap okuyordu.

Kapağında kovboy resmi olan bir kitap. Pencereleer sol tarafındaki duvarın tamamını kaplıyordu ve perdeler yarıya kadar açılarak içeri ışık girmesini sağlıyordu.

Sadece bir günde kilo mu vermişti? Bu mümkün müydü?

"Merhaba sevgili kızım," dedi, kitabını yere bırakırken yüzü parlıyordu. Ama beni incelerken gülümsemesi eridi, kaşları çatılmış bir halde kasvetli bir hal aldı.

Tökezleyerek odaya girdim ve yatağının yanında dizlerimin üzerine çöktüm. "Neden? Neden bana ruh taşıyı verdin? Bekçi... onu yuttu. O... ruhun artık onun, değil mi? Orada kapana kısılacaksın. Sen-"

Ben gözyaşlarına boğulup yüzümü ellerime gömerken uzanıp başımın üstünü okşadı.

O zamanlar onu çok az tanıyordum ve benim için sonsuzluğunu kolayca feda etmişti. %110.9 hak etmediğimi hissettim. Göğsüm acıyla sıkışmıştı. Ondan değerli bir şey almış olduğumu bilmenin ağırlığı ve suçluluğu. "Değil.. Yapabilirdim..."

"Nai," dedi, sesi yumuşaktı ama bir şekilde hıçkırıklarımı delip geçti. Uzanarak çenemi kaldırıp gözleriyle buluşturdu. "Benim sevgili torunum." Derin bir nefes aldı ve bana sabır ve sevgi dolu bir gülümseme sundu. "Surlama seni kandırdı. Ruh taşı olmadan asla dışarı çıkamazdın. Her diyarın kuralları vardır, ölülerin diyarının bile. Bekçi düzeni sağlamak zorundadır." Büyükbaba dudaklarını büzdü ve sonra ekledi, "Bekçi senin ve Rage'in gitmenize izin verdiği için şanslıyız."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken alt dudağımı çiğnedim. "Çünkü Surlama'yı öldürecekimize söz verdik. Bekçi aslında bizi kandırdı. İstedığımızda Onur'un ruhunu alma izni karşılığında senin ruh taşıyı yuttu-"

"Oh, anlıyorum." Büyükbaba başını salladı. "Onu geri getirmenin neden bu kadar kolay olduğunu merak ediyordum."

"Ama Ölüler Diyarı'na ilk geldiğinizde demiştiniz ki..." Tam olarak hatırlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı.

Büyükbabamın orada bana ve Rage'e ilk görüldüğünde söyledikleri, eğer bir an önce oradan çıkmazsak Rage'in bedeninin çürüyeceği gerçeğinin ötesindeydi. "Honor'un ruhunu geri getirebileceğine dair bir şey söylememiş miydin?"

Büyükbaba derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Nefesini verdikten sonra gözlerini açtı ve bakışlarımla buluştu. Konuşmadan önce bile iyi olmadığını söyleyebilirdim.

"Ruh taşı olmadan olmaz," dedi sesi titreyerek. "Bir ruhu çıkarmanın tek yolu bu ya da Bekçi ile başka bir anlaşma yapmak. Unutmayın, düzen olmadan sadece kaos olur."

Bu da ne?

Eğer o pazarlığı yapmamış olsaydım... Honor'ı dışarı çıkarabilir miydik? Sormak bile istemedim ve... artık bir önemi var mıydı?

Hayır. Hayır. Hiç de bile.

Büyükbabamın fedakârlığını düşünerek öne doğru eğildim ve gözyaşlarım bir kez daha tehdit ederken yüzümü yatak örtüsüne gömdüm. "Çok özür dilerim."

"Olma."

Çenemi yukarı kaldırdığımda, büyükbabam bana sakın bir şekilde gülümsedi.

"Her şey olması gerektiği gibi sonuçlanıyor."

"Evet," diye homurdandım. "Buna pek inanmıyorum." Yani, %25,6 bile değil.

Kıkırdadı. "Bana bir hediye verdin. Artık tüm sonsuzluğu, ruh ustalığına hiç yükselmemiş olan Elia ile geçireceğim. En sevdiğim insanlardan biriyle sonsuza dek geçirmekten daha iyi bir varoluş düşünemiyorum. Ve istediğin zaman ziyaret edebilirsin."

Ama... Sariah ya da Donovan ölene kadar onları göremeyecekti ve bu benim hatamdı. Suçluluk duygusu bir kez daha üzerime çöktü, stresle daha da arttı ve aniden ağlamamı durduramadım. Hayatımdaki karmaşa sonunda doruğa ulaştı. Büyükbabamın ruh taşını vermiştim; eşim

farklı bir diyarda yaşıyordu ve ben onunla birlikte olamıyordum; babamı ve Kaja'yı özlüyordum. Hayatım berbattı ve ben yas tutarken büyükbabam sırtımı ovarken içimi döktüm.

"Nai, sorun ne? Rage'in sesi aniden zihnimde patladı ve donakaldım.

Onu duyabiliyordum. 'Rage... Ben iyiyim. Büyükbabam için üzgünüm.

Seni nasıl duyabilirim?'

Onun rahatlaması aramızdaki bağa da yansıdı. 'Çiftleşme bağını mühürledik. Artık hiçbir şey bizi ayıramaz. İyi olmana sevindim. Yakında görüşürüz.

Doğrulup dedeme baktım, uykulu ve ağır göz kapaklarının zar zor açıldığını fark ettim. Bakışlarım başucundaki saate kaydı ve kaşlarımı çattım. Bütün gün nasıl böyle geçip gidebilirdi? Saat neredeyse üçtü ve Rage'le buluşmadan önce bir şeyler atıştırıp duş almam gerekiyordu. Tekrar büyükbabama baktım ve bakışlarımız çarpıştı.

"Ağlama şenliği için özür dilerim," dedim ve ardından zayıf bir kahkaha attım. "Sanırım buna ihtiyacım vardı."

Bana sevgi, kabul ve büyük bir destek ifade eden sabırlı gülümsemelerinden birini daha verdi. "Harika bir iş çıkarıyorsun, Nai. Annen de benim gibi seninle gurur duyardı."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, yıpranmış duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak. Ayağa kalktım ve yanağından öptüm. "Biraz dinlen. Yorgun görünüyorsun."

Homurdandı ama kitabını uzattı, ben de yatağının başucuna koydum ve perdeleri çekmek için uzak duvara doğru yürüdüm. Bu odaya adım attığımda üzerimde taşıdığım suçluluk duygusu biraz olsun hafiflemiş ve bu adama olan sevgim ölçülemeyecek kadar artmıştı. Kapısından çıktığımda yumuşak horultularını duyabiliyordum.

Koridordaki aynada kendimi kontrol ederken, yansımam karşısında irkildim. Kızıl, lekeli bir cilt; gümüşü saçlarımın dağınık, karışık telleri öbek öbek sarkıyordu. Berbat bir haldeydim.

Mutfaktan bir elma aldım ve Reyna bana ebeveyn banyolu zengin bir odayı gösterdi.

Rage'in şatosunda gördüğüm her şeye rakip olabilirdi. Aslında sadece Rage ile yaşamak isterken burada bir odam olması garip hissettiriyordu ama şimdilik gerekliydi. Duşumu aceleyle aldım ve gömme dolapta beni bekleyen bedenime uygun temiz giysileri bulunca rahatlardım.

Teşekkürler, Annette.

Giyinirken göğsümde bir endişe dalgalanıyordu. Benim mi? Yoksa Rage'in mi? Bu his içimi kemiriyor, rahatlamamı imkânsız hale getiriyordu. Rage'in kütüphaneye gelmesine daha otuz dakika vardı ama bu burada kalmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ayrıca, en iyi arkadaşımınla görüşmek için çok gecikmiştim.

CHAPTER SIX

Kafamı Reyna'nın odasına uzattım ama perdeler çekiliydi ve Reyna ılık gibi sönmişti. Önce kafam karıştı. Saat 3:30'da neden uyuyor olabilirdi ki? Sonra onun büyükbabamın kalkanı olduğunu hatırladım ve kalbim şefkatle sıkışmaya başladı. Gizlice dışarı çıktım ve etrafta kimse yokken bir not karalayıp mutfak tezgahına bıraktıktan sonra koridordan aşağıya, büyükbabamın özel ofisine giden geçide doğru koştum. İçimdeki huzursuzluk daha da arttı, midemde çalkalanmaya başladı ve hızımı artırdım.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Büyükbabamın çalışma odasının kapısından içeri daldım ve "Gidelim, Honor" diye bağırdım.

O kadar hızlı yanımdan geçti ki beklediği belliydi.

"Bir terslik var," dedi koridorda koşar adımlarla ilerlerken. "Hissediyorum.

"Ne olduğunu biliyor musun?" Cevap vermeyince Rage'e uzandım. "İyi misin?

Cevap vermedi. Ona açmaya çalıştım ama açtığımda gibi midemin bulandığını hissettim. Kesinlikle ters giden bir şeyler vardı.

Honor ilerledi ve insan formumdan daha hızlı olacağı için kurdumu çağırmaya çalıştım ama geri çekildi, devralmayı reddetti. Şok edici.

Ben de koştım.

Yüksek büyücü kütüphanesinin kapısını iterek açtım; süslü demir kulp duvara çarparak tıngırdadı. Gürültüye aldırmadan koridordan aşağı koştım, Honor da yanımdaydı. Çeşmenin yanından hızla geçtik-

Ve deniz köpüğü yeşili cübbe giymiş genç bir adamla çarpışmadan hemen önce durdu. Babası, su büyücüsü Kian ile aynı şahin burnuna ve geniş alnına sahipti.

Ugh.

Julian.

Honor dişlerini gösterdi ve geçiş yolumuzu kapatan adama hırladı.

"Onun burada ne işi var?" Kian'ın oğlu Honor'ı işaret ederek tersledi. "O yaratıkların buraya girmesine izin yok. Bu yasak."

"O zaman çekil," diye homurdandım, ona yaklaşarak. "Çıkış yolumuzu kapatıyorsun."

Burun delikleri alevlendi. "Özel biri olduğunu düşündüğünü biliyorum ama değilsin."

Siktir , ahbap.

Zaten hızla atan kalbim bir çentik daha atarak tam gaz koşmaya başladı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun-"

"Yeterince biliyorum," diye hırlayarak kişisel alanıma girdi.

Honor ileri atılarak çenesini adama geçirdi ve adam hafifçe geri çekildi.

"Belli ki bilmiyorsun," diye homurdandım ve Honor'ın yarattığı boşluktan geçerken ona ters ters baktım.

"Bir çeşit intihar yolunda olmadığın sürece, ruhun büyücü efendisi olmayacaksın," dedi, bakışları tekrar bana kaymadan önce Honor'a bakarak. "Sen buraya, bize ait değilsin. Sen mutant bir ağır suçlusun."

Oh. Benim. Mage.

Gözlerimi devirdim ve sonra ona tek parmakla el salladım. "Bana milyonlarca kez duymadığım bir şey söyle. Ben duymadım.

Ergenler gibi hakaretler savuracak vaktimiz yok. Defol. Dışarı. Çık. Benim. YOLUMDAN!" Son kısmı kükreyerek söyledim, kürküm kollarımdan aşağıya doğru dalgalanırken kurdum yüzeye çıktı.

Yüzü gerildi, dişlerini sıkarken dudakları büküldü ama geçmeme izin vermek için kenara çekildi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." El sallayarak onu kovdum ve koridorda geriye doğru portal kapısına doğru yürümeye başladım. "Hadi, Honor."

Burada tanıştığım herkes, ailem hariç, kötü bir pislikti.

Julian, "Alfa krala söyleyen iyi olur, kendine çeki düzen versin," diye çıkıştı. "Eğer yüksek büyücülerle yaptığı anlaşmanın gereğini yerine getirmezse, çok uzun süre kral olamayacak."

Gidişimi durdurdum ve genç adamı ölçerken başımı eğdim. Onu tam olarak tanıımıyordum ama kıcını tekmelemeye çok yaklaştım. Yumruklarımı sıkarak ona yaklaştım ve "Dostumu tehdit mi ediyorsun?" diye hırladım.

Başını sallayarak homurdandı ve sonra bana sırtını döndü. "Hiç de bile. Buna ihtiyacım yok. Sadece seni eğitiyorum."

Bu ne anlama geliyor?

Geri çekilen formuna ters ters bakarak umursamadığıma karar verdim. Muhtemelen sadece gösteriş yapıyordu ve bir savaşın daha peşine düşmeme gerek yoktu. Rage kendi başının çaresine bakabilirdi. Yine de artık Julian'a karşı daha dikkatli olacaktım.

"Gidelim, Nai," diye seslendi Honor, tırnakları taş zeminde tıkırdarken, ayrılışımıza öncülük etti. 'Adalet'te bir var. Bunu hissediyorum.

Honor'ın açıklaması Kian'ın oğluya ilgili tüm düşünceleri aklımdan sildi. Bir noktada o kabadayı ile uğraşmak zorunda kalacaktım ama şu an bunun zamanı değildi.

Oniks kapıya vardığımda göğsüm önseziyle ağırlaştı. Kapıyı ittim ve kalbim durdu.

Şekil Değiştiren Adası Akademisi kütüphanesi sessizdi - doğal olmayan bir şekilde, özellikle de bir okul kütüphanesi ve gün ortası olduğu düşünülduğünde.

"Alo?" Aradım.

Bir şey yok.

"Öfke mi? Aramızdaki bağdan seslendim, kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. "Öfke!

Honor koşmaya başladı, ben de onu takip ettim, kütüphane raflarının arasından geçerek iki ayağımın gidebildiği kadar hızlı koştum.

"Yaklaştın mı? Rage aniden sordu, zihinsel sesi nefes nefese geliyordu. Gergin.

Evet. ? var?' Kapıdan çıkıp koridora koştum, binadan çıktım ve hala... Kimseyi görmedim.

Zihnim hızlandı ve hissettiğim korku yoğunlaştı -benimki Rage'inkiyle karıştı. Ve... 'NEDEN CEVAP VERMİYORSUN?

'Şatonun revirine gel; Adalet kötü yaralanmış,' dedi. "Ona yardım etmekle meşguldüm.

Dörtlünün ortasında kayarak durdum, ancak o zaman Onur'un bana yakın bir yerde olmadığını, çok ileride olduğunu fark ettim.

'Acele et, Nai... lütfen,' dedi

Rage. Büyücü Ana.

"Koş! Kurduma emrettim çünkü Rage'e ne kadar çabuk ulaşabilirsem o kadar iyiydi. Yüzeye çıktı ve göz açıp kapayıncaya kadar kas, kemik ve sinirler kırılıp yer değiştirirken giysilerim parçalandı... ve sonra koşmaya başladım.

Kaleye yaklaştıkça şekil değiştirenler belirdi, ben hedefime doğru koşarken şekilleri çevrede bulanıklaştı.

"Adalet ölmemiş olsa iyi olur," diye hırladım Rage'e, kardeşlerine ve hatta evrene. Artık Ölülerin Bekçisi'yle pazarlık yapmanın ne demek olduğunu biliyordum... 'Kimse yaklaşmasa iyi olur!

Revire doğru koştum ve kurdum geri çekildi. Bum. Gitti. Ve... çırılçıplak odaya girdim, durup içeridekileri taradım. Her bir yatak

Dolu. Hepsi. Belli ki bir tür saldırı olmuş.

Bakırın metalik tınısı havada asılı duruyordu ama etrafımı saran şey korkunun ağırlığıydı. Beyazlar giymiş yarım düzine şekil değiştiren diğer hastalarla ilgileniyordu ama etrafında birkaç kişinin dolaştığı tek bir yatak vardı. Geceyarısı kardeşlerden ikisinin geniş omuzlarını tanıdım. İkiz yataklardan birinden bir battaniye çekip üzerime bir toga gibi sardım ve kardeşler ile annelerine doğru koşmaya başladım.

"Neler oluyor?" Honor'un kurt formu ile ikiz yatağa en yakın olan Rage'in arasına girerek sordum. "Nasıl-?"

Gözlerimi Adalet'e diktiğimde soru dudaklarımda söndü.

Güçlü, sadık, dikkatli Adalet... orada öylece yatıyordu, neredeyse üzerindeki kana bulanmış çarşafın eteği kadar beyazdı. Göğsü kısa, sık nefeslerle inip kalkıyordu ama zümrüt gözleri kapalıydı.

Noble yatağın diğer tarafından, "Kan büyücüleri devriye ekibine saldırdı," dedi.

Çenemi yukarı kaldırarak Noble'a baktım ve sonra dikkatimi Rage'e çevirdim, korkunç görüntüsü karşısında çenem düştü.

Kan büyücüsü... Kian kütüphanede onlardan bahsetmişti. Eğer bu işin arkasında o varsa, derisini canlı canlı yüzerdim.

Rage'in siyah deri zırhı karanlıktı, bazı yerleri kanla ıslanmış, bazı yerleri ise çamurla kaplanmıştı. Uyluklarına bağlı iki kılıf boştu ama belinde bir hançer ve sırtına bağlı bir geniş kılıç vardı.

"Kan büyücüsü mü?" Ciyakladım. Adlarını bir kez duymuş olmam, kim ya da ne olduklarını bildiğim anlamına gelmiyordu.

"Vampirler," diye açıkladı Rage.

NE NE?

Göğsündeki kalıplanmış deride üç derin yarık oluşmuştu; derisinde biriken kan, kardeşinin yanında yer almaya ne kadar yaklaştığının bir kanıtıydı.

Boynunda ve yüzünde çeşitli aşamalarda iyileşmekte olan başka çizikler ve sıyrıklar vardı ve kardeşinin nefes almak için çırpınışını izlerken gözleri parlıyordu.

Dostuma uzandım ve o irkildiğinde kalbim acıyla sıkıştı. "Öfke mi?

"Bu benim hatam. Gözlerini kırptırdı ve iki gözyaşı döküldü... her iki yanağından birer tane. Bana baktığında gözleri hala suçluluk ve acıyla doluydu. "Onu oraya araştırması için ben gönderdim.

Başımı sallayarak, eşimin suçluluk duygusunu bir kenara itip en acil sorunla ilgilenmeye başladım. "Neden iyileşmiyor?" diye sordum.

Rage hiçbir şey söylemedi.

Noble boğazını temizledi. "Birkaç şişe iyileştirici iksir döküm-"

"O zaman bana biraz büyücü şarabı getir," diye homurdandım. "Ve daha fazlasını yapacağım."

"O..." Elaine'in sesi arkamda çatırdadı ve aniden ortaya çıkmasıyla irkildim. Devam etmeden önce dudaklarından küçük bir hıçkırık kaçtı. "İşe yaramadı. Her şeyi denediler..."

Her şeyi mi?

Rage'in belindeki bıçağı yakaladım ve çektim. Hiç tereddüt etmeden bıçağı avucumun üzerinde , derinin ve kasın derinliklerine doğru ittim. Yakıcı bir acı koluma yayıldı ve Justice'in göğsünü örten çarşafı aşağı çekmeden önce silahı yere bıraktım.

Elaine'in nefesi kesildi ve Justice'in göğsünün parçalanmış halini görünce midem bulandı.

Boğazımın arkası yandı ama Rage'i geri adım atmaya zorlayarak yaklaşıırken onu bastırdım.

"Uh, Nai," dedi Noble, bana doğru uzanarak. "Ne yapıyorsun? -?"

Ağzımı kusma ihtimalim yüksekti ama dilimi bağlayan şey bu değildi. Hava

Adalet'in etrafı parıldıyordu ve içimden bir ses açıklamak için zamanım olmadığını söylüyordu.

Ölümün eşiğindeydi.

Parmaklarımdan kan damlarken, elimi Justice'in parçalanmış kaburgalarının ve parçalanmış etinin üzerinde gezdirdim, ruhunu ölümlü formuna bağlamak için sahip olduğum ruh büyüsünü bedenine ittim.

Onu alamazsın, diye düşündüm Ruhların Koruyucusu'na. Ve sonra evrendeki her güce yalvardım: Lütfen çalışın. Lütfen çalış.

Görüşüm bulanıklaştı ve gözyaşlarım yaraya damlayarak kan ve büyüyle birleşti. Ruhunu bedenine geri mühürlemek için bu büyüye ihtiyacım vardı ve ikisinin bir kez daha bütün olabilmesi için bedeninin iyileşmesi gerekiyordu. Başımı eğdim ve yalvardım.

Büyücü Ana, lütfen bunun işe yaramasına izin ver.

Kanımla ilgili henüz yeterince öğrenmediğim iyileştirici bir şeyler vardı ama kanım büyücü şarabıyla karışıp iyileştirici bir iksir yapıyorsa, o zaman belki de sade kanım daha da güçlüydü? Adalet burada asgari Ruh 101 eğitimi alıyordu ve ben de elimden gelenin en iyisini yapmak zorundaydım. Büyükbabam yardım edemeyecek kadar hastaydı, bu yüzden şu anda sahip olduğu tek şey bendim ve bu yeterli olmalıydı.

"Bu... işe yarıyor mu? Rage sordu, sesi acı ve özlemle doluydu.

Emin olmadığımı söylemek için ağzımı açtım ama sonra hissettim. Güneş ışığı ve neşe. Umut ve sevgi. Sağlık ve bütünlük. Adalet.

Toplayabildiğim tüm ruh sihrini topladım ve sevgili arkadaşımın içine attım. O anda ruhu belirdi, beyaz yarı saydam bir şekil olarak yatağın hemen üzerinde asılı kaldı ve bir çekişle bedenine geri döndü.

Avuç içlerim ve parmaklarım karıncalandı ve gülümsedim. "Oh. Benim. Mage," diye soludu Noble.

"Nai? Rage'in sesi huşu doluydu ve kolunun belime dolandığını hissettim.

Justice öksürdü ve bileğimi tuttuğunda gözlerim büyüdü.

"Dostum," dedi Justice, bakışları benden Rage'e atlarken dudakları yukarı doğru çekildi. "Arkadaşına söyle beni ellemeyi bıraksın."

Bu kez, gözlerim yaşardığında, sevinç ve rahatlamayla doluydular. Elimi Justice'in elinden kurtardım ve parmağımı ona doğru salladım. "Bunu bir daha asla yapma, duydun mu?"

Gözleri büyüdü ve başını sallayarak "Evet, hanımefendi" dedi ama konuşurken yüz ifadesinde ya da sesinde ciddi bir şey yoktu.

Sonra tekrar Rage'in içine daldım ve "Ne oldu?" diye sordum.

RAGE beni odasına götürdü ve hızlı bir duş alıp kanı temizlemek için bitişikteki banyoya girdi.

Onun gibi kokan bir eşofman altı ve yumuşak bir tişört giydim ve yatağına tırmandım. Orada otururken, Justice ile olan sahneyi zihnimde tekrar tekrar oynatırken gergin bir şekilde bacağıma vurdum. Çok fazla kan vardı. Çok. Çok. Kan. Kan büyücülerinin vampir olduğunu söylerken ne demek istemişti? Geceyarısı kardeşlerle tanıştığım ilk gün, onlardan biri vampir kraliyet ailesinden bazılarının kayalıklarda yaşadığını ama Büyücü Savaşları'ndan sonra vampirlerin neslinin tükendiğini söylememiş miydi? Geri döndüler mi? Kaç kişilerdi?

Banyodan bir buhar dalgası çıktı, ardından Rage geldi. Düşük belli bir eşofman altı giymişti; yontulmuş göğsünden aşağı birkaç su damlası süzülüyordu.

Yum.

Kan ne? Düşüncelerim karıştı. Tamamen.

"Son zamanlarda konuşacak pek vaktimiz olmadı," diye iç geçirdi Rage. "Sen büyükbabanla birlikte Yüksek Büyücü Adası'na gittikten sonra, muhafızlarımdan bazıları kan büyücüleri, yani senin vampir dediğin kişiler tarafından saldırıya uğradı. Kalama'nın da onlardan biri olduğu ortaya çıktı. Surlama da öyleydi."

Çenem düştü ve birden tek görebildiğim Justice'in parçalanmış göğsünün zihnimdeki görüntüsü oldu. "Bütün o kan..." Bekle... "Surlama bir kan büyücüsü müydü? Yani tüm o kanı istiyordu çünkü... ondan besleniyordu?"

Surlama'nın kanımı içtiğini düşününce ürperdim. Rage yatağın kenarına tünedi ve başını salladı. "Görünüşe göre, Dark Row yakınlarında büyücü toplumuna entegre olmuşlar. Yıllardır burnumuzun dibinde yaşıyorlarmış."

"Adalet'e ne oldu? Günün ortasındayız. Vampirlerin sadece karanlıkta ortaya çıktığını sanıyordum?" Nefes aldım, aklım başımdan gitmişti. Çünkü neden bizim de vampir sorunlarımız olmasındı ki? Her şeyin ? Ve kendine saygısı olan hangi vampir güpegündüz saldırırdı?

"Kan büyücüleri hakkında pek çok söylenti var ama kesinlikle güneşle sınırlı değiller. Ne yazık ki." Rage ensesini ovuşturarak çenesini göğsüne indirdi ve yüzünde acı izleri belirdi. "Justice'i bir ekibe liderlik etmesi ve onların olabileceğini düşündüğüm bölgeyi keşfetmesi için gönderdim ve o da bir kan büyücüsü inine rastladı..." Uzun, yavaş bir nefes verdi. "Onu cehennemin çenelerine göndermek gibiydi. Nai, onlardan düzinelerce vardı. Düzinelerce."

Düzinelerce!

İrkildim. "Nerede? Burada, Şekil Değiştiren Adası'nda mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Dark Row'un kuzeyi. Şişman kedi yüksek büyücüler şatolarında otururken biz de aşağı büyücülerin anakarada örgütlenmelerine yardımcı oluyoruz." Rage'in ifadesi sertleşti. "Peki onlar ne yapıyor? Hiçbir şey."

Kaşlarımı çattım. "Bu hiç mantıklı değil."

"Yine de büyücüler çok fazla zamanımı alıyor ve bu neredeyse Adalet'in hayatına mal oluyordu."

"Bu senin hatan değildi," demek için acele ettim. "Bırak ne kadar güçlü olduklarını, iki dakika önce kan büyücülerinin varlığından bile haberim yoktu. Declan seni buna hazırlamak için berbat bir iş çıkardı." Başımı sallayarak, büyükbabama yüksek büyücülerin neden düşük büyücülerin sorunlarını kurtlara havale ettiklerini sormak için aklıma bir not almaya çalıştım.

Bakışlarımı kaldırdığımda Rage'in karın kaslarına takıldım. Bunlar çok güzeldi.

Elimi uzattım, parmaklarımı bel kemerine soktum ve onu kendime doğru çektim.

Rage elimi tuttu ve inledi. "Nai."

"Hey," dedim, onu daha yakına çekerek. "Adalet iyidir. Sonu iyi biten her şey iyidir, değil mi?"

Başını salladı. "İyi bir sondan bahsetmişken..." Elimini dudaklarına götürdü. "Bu düzen hoşuma gitmiyor. Bütün gün seni özleyorum. On dakika bile yetmiyor. Sen benim eşimsin. Karımsın. Kraliçemsin. Seni burada istiyorum... benimle." Hırladı.

İhtiyaç ve arzu içimde kabardı ve Rage'in elini çekerek onu üstüme doğru çektim.

Mükemmel.

"Eğer senin kraliçen olursam, bu bir tacım olacağı anlamına mı geliyor?" Kulağına doğru boğuk bir şekilde nefes aldım.

Geri çekilerek kollarının üzerinde durdu ve bana baktı, dudakları ukala bir sırtışla yukarı kalktı. Bakışları yüzümden ağzıma doğru kaydı ve sonra dudaklarımı ayak parmaklarımı kıvıran bir öpücükle yakaladı. Ağırlığı üzerime yerleşene kadar vücudunu alçalttı ve sertliğinin merkezimle aynı hizaya geldiğini hissettiğimde inledim. Yeni çiftleşmiş çiftlerin sürekli seks yapmak istemesiyle ilgili o kadar çok şaka vardı ki. Bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm.

Öyle değil.

Onu istedim. Şimdi, sonra, yarın, her zaman. Tişörtümü başımın üzerine çekmek için uzandığımda kapı çalındı ve irkildim.

" git!" Rage ve ben aynı anda söyledik.

"Hayır." Reyna'nın kısık sesi kalın meşe kapıdan seslendi ve ben ürperdim. Birinden kendisi için portal kapısını açmasını istemiş olmalıydı. Yumruğunu tahtaya vurarak devam etti: "Olmayacak, Nai. Hemen buradan çık."

Saçmalık.

Reyna ciddi bir durum olmadıkça buraya gelmezdi. "Yağmur kontrolü mü?" Rage'e yüzümü buruşturarak sordum.

Rage iç çekti, eğilip köprücük kemiğimi ve boynumu öptü, arkasında ateşten bir iz bıraktı. Zihnim tekrar karıştı ama ben de onu öpmeden üzerimden yuvarlandı.

"Bu berbat bir şey," diye homurdandı, ben yataktan kalkarken gözlerini tavana dikmişti.

Buna söyleyebileceğim o kadar çok şey vardı ki. "Evet, ama -"

"Biliyorum," dedi ve kumaşın hışırtısı arkamda olduğunu gösterdi.

Kapıyı çekip açtığımda Reyna'yı savaş kıyafetlerini giymiş ve yanında siyah bir çanta ile buldum. Koyu renk saçlarını geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplamıştı ve yüzündeki gergin ifade, kapıyı açmasaydım içeri girip beni sürükleyerek götürecekmış gibi hissetmeme neden oldu.

Beni işaret ederek başını salladı. "Acil Yüksek Büyücü Konseyi toplantısı. Tüm yüksek büyücüler ve onların ilk varisleri katılmalıdır."

Omzumun üzerinden Rage'e baktım ve özür dileyerek gülümsedim. "Yarın görüşür müyüz? Öğleden sonra dörtte?"

Bana salladı. "Evet, evet. Gitsen iyi olur."

Reyna çantayı kaptığı gibi koridorda hızla ilerlemeye başladı ve beni de peşinden koşmak zorunda bıraktı.

"Geleceğin yüksek ruh büyücüsüyken tüm bu zamanı Şekil Değiştiren Adası'nda geçiremezsin!" diye çıkıştı, kaleden çıkarken hızını yavaşlatarak. "Yüksek Büyücü Adası'nda sorumlulukların var."

"Biliyorum, ama-"

"Hayır, bilmiyorsun. Bir bok bilmiyorsun." Gözlerinde vahşi bir bakışla bana döndü. "Dinle, sanırım deden sana baskı yapmamak için birkaç ay olduğunu söyledi. Ama senin ayların yok, tamam mı? Öğrenmen gereken çok şey var ve bunu yapmak için günlerin, belki de haftaların var, yoksa tüm büyüğü Kian'a ve diğerlerine gider. Odaklanmalısın."

Ona karşılık vermek istedim ama yapamadım. O haklıydı. Lanet olsun! Haklıydı. Başımı salladım ve o da elindeki çantayı bana doğru itti.

"Ofise gittiğimizde üstünü değiştirmen gerek. Az önce seks yaparken yarıda kesilmiş gibi görünüyorsun." Sırıttı.

Yanaklarıma doğru yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum. "Az önce Adalet'in hayatını kurtardım... ama neye benzediğini anlıyorum." Çantayı salladım. "Bana kıyafet getirdiğin için teşekkürler."

İçini çekti ve çenesini Alfa Akademisi kampüsüne doğru salladı. "Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm ama konsey panik içinde."

Başımı salladım. "Taşaklarım iyi. Hadi gidelim."

İki sırtışıyla yolun geri kalanını kütüphane kapısına kadar koştuk.

Sorumluluklarımla yüzleşme zamanı. Tekrar. Çünkü Kian'ın büyükbabamın büyüğünden bir gram bile almasına izin veremezdim.

Ancak geçitten geçtikten sonra Honor'ı hatırladım. Onu daha sonra almam gerekecekti. Bu aptal toplantıdan sonra.

"KAN BÜYÜCÜLERİ GERİ DÖNDÜ," diye duyurdu Kian ve sonra dramatik bir şekilde duraklayarak dört yüksek büyücünün her birine baktı.

Beşi de kütüphanenin dışında, büyükbabanın oturduğu alanın yakınındaki özel bir odada yuvarlak bir masaya oturmuşlardı.

beni ruh denememe gönderdi. Reyna içeri girdiğimi görür görmez dışarıda diğer kalkanlarla sohbet etmeye başladı. Oda ile kütüphane arasındaki büyük cam pencereden onu görebiliyordum. Diğer üç duvarın her biri, stadyum benzeri bir iki sıra bank dışında çeşitli sanat eserleriyle süslenmemiştir.

Dikkatim büyükbabama kaydı ve onun yüzündeki şoku gördüm. Sandalyesinde birkaç yastığın yardımıyla doğrulup oturmuş, bastonuna tutunuyordu. Gözleri büyüdü, burun delikleri açıldı ve bakışlarım diğer yüksek büyücülerin üzerinde gezindi. Orion ve Heath de şaşırmış görünüyordu ama Snade sadece başını salladı.

İlginç.

Kian'ın oğlu Julian'ın ve diğer iki varisin yanına oturduğumu ancak fark ettikten sonra ilk sıraya kaymıştım: Sesini kütüphaneden tanıdığım esmer bir kadın ve sarı saçlı genç bir adam. Bunların Jane ve Xavier olduğunu tahmin ediyordum. Tanımadığım son bir erkek varis daha vardı ve böylece beş kişi olmuştuk. Büyükllerimiz eldeki konu hakkında tartışırken sessizce onları izledik.

"Eninde sonunda olacağı belliydi," dedi Orion. "Ama bu bizim sorunumuz değil."

Büyükbaba önündeki bir kâğıt parçasına vurdu. "Eğer Dark Row'daki büyücülerini öldürüyorlarsa, bu bizim sorunumuz," diye mırıldandı. "Rapora bak, Ori."

Kian güldü, sesi sert ve acımasızdı. "Dark Row'daki büyücüler alfa kralının sorunu, Geoff. Yaşlılık seni ele geçirmiş."

Kaskatı kesildim ama bakışları bana kayarken büyükbabam boğazını temizledi. "Güvenlik sözleşmemizi yerine getirmeleri için onlara cömertçe ödeme yapıyoruz."

Bekle... Ne ne?!

"Onlara cömertçe ödeme yapmak mı?" Kian kaşlarını çatarak hırladı. "Kale, arazi, hepsi bizim. O ada bizim hakkımız. Sadece bu da değil, krallığın işletme bütçesinin yüzde ellisi bizden geliyor."

Az önce ne dedi? Büyükbabamın inkâr etmesini bekledim ama etmedi. Büyükbaba onun yerine başını salladı, yüz ifadesi gergindi. "Büyücü şarabı-"

"Kesinlikle!" Snade büyükbabamın sözünü keserek konuştu. "Yıllar önce büyücü şarabı için akayantik çiçekleri yetiştirmek üzere şekil değiştirenlere tohum vermek bir hataydı. Bunu biliyordum!"

Orion başını salladı. "Biz burada yüz büyücü bile değiliz, binlerce şekil değiştirenin yanında hiçbir şeyiz. Onlara ihtiyaçları için yeterli parayı toplamaları için bir yol sağladık ve karşılığında bu küçük sorunları halletmeleri gerekiyor. Sadece bu da değil, büyücü şarap tarlalarının yanı sıra, taca özellikle bu tür durumlar için bir maaş veriyoruz."

Whoa. Whoa. Vay be! Herkesin para kazanmasını sağlayan şey büyücü şarabı işiydi ... ve Rage yüksek büyücülerden alfa kral olarak maaş mı alıyordu?

Bunu biliyor muydu?

Sertçe yutkundum, eşimi ve onun krallığını etkileyecek detayları daha yakından dinledim.

Toplantı salonunun kapısı açıldı ve telaşlı görünen bir kadın içeri girdi. Elinde buruşuk bir kâğıt parçası tutuyordu ve Kian'a uzattı. Öne doğru eğilerek sertçe yutkundu ve kulağına fısıldadı, "Bir koalisyon kurdular ve kral onları eğitiyor."

Duyabilmemin tek nedeni vites değiştiren kulaklarımdı ama bahsettiği "onlar "ın kim olduğundan yalnızca %72,4 oranında emindim. Yanılmış olma ihtimalimin %27,6'sına tutunuyordum.

Kapı arkasından kapandıktan sonra Kian benimle yüzleşti ve bana buz gibi bir bakış attı. "Görünüşe göre Mageville'deki alt seviye büyücüler, yeni alfa kralın onlara verdiği bir fikirle bir birlik oluşturmuşlar."

Derim diken diken oldu ama yanaklarım pembeleşti. Kahretsin, Rage, ne yapıyorsun?

"Nedir o?" Büyükbabam Kian'ın elindeki kâğıdı işaret etti.

Kian önlerinde salladı. "Bir talepler listesi. Görünüşe göre aşağı büyücüler artık burada, Yüksek Büyücü Adası'nda yaşamayı hak ettiklerini düşünüyorlar."

Oda topluca kahkahalara boğuldu.

"Bu çok saçma," diye tısladı Snade. "Burası bir okul. Sınırlı alanımız var. Sınırlı kaynaklarımız var."

"Her şey sınırlı," diye mırıldandı büyükbabam ve parmaklarını şıklattı. Kian kâğıt parçasını uzattı ve ben dedemin kararını beklerken kalbim küt küt atmaya başladı.

Büyükbaba başını kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Görünüşe göre artık adanın gücünü biliyorlar ve ona eşit erişim istiyorlar."

Kian kükredi -her şeye rağmen kutsal bir kükreme- ve ellerinden su fışkırdı. Püsküren su pencereye çarparak beni zıplattı ve odayı taradığımda gözleri fal taşı gibi açılmış birkaç ifade gördüm, bu da bunun tamamen normal bir davranış olmadığını gösteriyordu. Kararı duymayı beklerken ağzım kurudu.

"O işe yaramaz kral her şeyi berbat etti," diye homurdandı Kian.

"Belki de ona bir ders vermemiz, onu hizada tutmaya yardım etmemiz gerekiyordur." Snade sözlerini bitirir bitirmez bakışları bana kaydı ve ateş derisinde çatırdadı.

Bir yanım koltuğumda büzülmek isterken, diğer yanım hepsine meydan okumak istiyordu. Arkadaşım hakkında konuşuyorlardı!

"Aklında ne vardı?" Etrafımdaki varisler kıs kıs gülerken Kian sordu.

Snade sandalyesinde dönüp bana baktı, öfkesinin tüm şiddeti yüzüne yansımıştı, gözleri alev gibiydi. "Krala hizaya gelmesini ve görevini yapmasını söyleyelim, yoksa sadece sahip oldukları tüm akayantik çalıları yakmakla kalmayacağız, ana gelir kaynaklarını da keseceğiz. Tüm maaşları durdurur ve eşini görememesi için adama açılan kapıları kapatırız."

Nefesim boğazımda düğümlendi ama itiraz edemedim büyükbabam ayağa fırladı ve

Sonra baş dönmesiyle sallanmaya başladı.

"Bir dakika bekleyin!" Sesi titredi ve sonra koltuğunda geriye düştü, ama düşmesine rağmen ilerlemeye devam etti. "O yeni bir kral. Şekil değiştirenlere karşı savaş ilan etmeden önce onun eğitilmiş olduğundan emin olalım."

Heath boğazını temizledi. "Belki de kraldan kibarca amcasının imzaladığı sözleşmeye saygı göstermesini isteyebiliriz. Henüz görevlerini tam olarak bilmediğinden kuşku duymasına izin vermeyelim."

Heath denen adam hızla en sevdiğim ikinci yüksek büyücü olmaya başladı.

Kian sanki önemli değilmiş gibi omuz silkti. ". Deneyeceğiz önce sor."

Sonra gözlerini kıstı ve buzbakışları benimkileri buldu. Mesaj açıldı: Ya kendine çeki düzen ver ya da gemiyi terk et.

"Ahh... bebeğim? Rage'e bir zihin mesajı gönderdim. "Konuşmamız gereken şeyler var.

Cevabı anında geldi. 'Tamam. Ama yarınki randevu gecemize kadar bekleyebilir mi? Aptal Mageville dramasıyla uğraşıyorum.'

Yüzümü buruşturdum çünkü o aptal Mageville draması tam da konuşmamız gereken şeydi.

"Elbette.

Toplantı sona erdi ve dedemle birlikte herkes gidene kadar bekledikten sonra bir kez daha ayağa kalkmasına yardım ettik. Herkesin onu bu kadar zayıf görmesini istediğini sanmıyordum ya da belki de benim çekip gitmemi ve birini, yani Kian'ı ve Snade'i yumruklamamı istemiyordu.

Kapıdan çıkarken ona "Rage'i savunduğun için teşekkürler," dedim.

Reyna içeri girip yerimi alırken başını salladı ve yüzünü buruşturdu. Diğer yanına yanaştım ve nefesi kesilerek durdu. "Şekil değiştirenler her zaman yüksek büyücülerin sağ kolu olmuştur. Rage'in de en azından bir süreliğine bu çizgiyi takip etmesi gerekiyor. Eğer ilk başta çok fazla değişirse, korkarım ki... onu ortadan kaldırırlar."

Büyükbabam bana hüzünlü bir gülümseme sundu ve onun bir tehdit olmadığını bilmeme rağmen kurdum yüzeye doğru yükseldi. Derin bir nefes aldım ve onu aşağı ittim.

"Ya da ceza olarak sizi ondan koparabilirler," diye ekledi. "Portalları yok edebilirler."

Kaşlarımı çattım, bunu yapabileceklerini biliyordum ama yaparlar mıydı? "Geçitleri kapatırlarsa nasıl gidip gelecekler?"

Büyükbabam bana baktı. "Bir şey olmaz. Konseydeki yüksek büyücülerin her kendileri için ölümlü diyarlara portallar açabilir. Ama sen ya da Rage bir portalın nasıl açılacağını biliyor musunuz?"

Başımı salladım çünkü... belli ki hayır.

"O zaman ders almak için anneni görmenin vakti geldi. O bu okulun gördüğü en iyi portal yaratıcısıydı. Montana'ya giden geçidi bile büyücüler yok ettiğinde o onardı."

Vay be. Benim annem. Belalı bir portal prensesi.

Eğer yüksek büyücüler portalları yok edip Rage'i görmemi engelleyebiliyorlarsa, o zaman bir an önce portal yapmayı öğrenmem gerekiyordu. Uzanıp büyükbabamın yanağına bir öpücük kondurdum. "Teşekkürler büyükbaba."

Kaleye ve ruh havuzlarına doğru koşmaya başlamıştım ki büyükbabamın sesi beni geri çekti.

"Önce ruh taşınızı bulmadan annenizi göremezsiniz. Ruh seni seçtiğinde ve seçerse, ruh taşın gücün ilk kez tamamen sana bağlanmasına yardımcı olacaktır. O olmadan, diğer yüksek büyücüler arasında bölünmüş bir şekilde süzölmeye devam edebilir." Büyükbaba ayaklarının üzerinde sallandı. "Ve korkarım ki fazla zamanımız kalmadı."

Donup kaldım. "Şimdi ne diyeceksin?" Zia ruh taşlarını bulmak için Than'la birlikte çalışmam gerektiğini söylemişti ama ruh taşımı bulmanın bu kadar çabuk olacağını tahmin etmemiştim. "Bunun için önce atalarla mı çalışmalıyım?"

Büyükbaba kocaman bir esnedi ve kalkanının kolunu sıvazladı. "Bunun için zaman yok. Reyna seninle gelebilir. Kian ya da Snade seni bu konuda da engellemeye çalışmasın diye arkanı kollayacak birine ihtiyacın olacak. Ruh taşını aldıktan sonra yarın annenle ilk portal dersini yapabilirsin."

"Tamam." Ciyakladım.

Reyna ile ruh taşı avı. Önemli bir şey değil.

CHAPTERSEVEN

Ruh taşı avcılığının büyük bir olay olduğu ortaya çıktı. Tam da korktuğum gibi. Büyükbabam bana her şeyi açıklamaya çalıştığında, her şey mistik bir vudu gibi geliyordu.

"Burada, Yüksek Büyücü Adası'nda olduğunu nereden biliyorsun? Ya gerçekten Şekil Değiştiren Adası'ndaysa? Ne de olsa ben bir alfa varisiyim."

Büyükbaba başını salladı. Eve döndüğünde, yatağında, daha az çelimsiz görünüyordu. Hırıltılı, astımlı bir sesle kıkırdadıktan sonra, "Yüksek büyücü baskın olurdu," dedi.

Kurdumun yüzeye çıkmayı reddettiği tüm zamanları düşündüm ve omuz silktim.

"Ruh taşın burada, adada bir yerde olacak. Güven bana," diye devam etti Büyükbaba. "Onu bulduğunda, diğerleriyle birlikte ruh havuzu odasındaki siyah keseye koyabilirsin. Bu şekilde güvende olurlar."

"Peki ruh taşı burada, okul arazisindeyse neden ruh havuzlarına gidiyoruz?" Reyna kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde sordu.

Bunu merak eden tek kişi olmadığım için minnettardım.

Büyükbabam bana uzun, açık mavi bir kristal uzattı. "Çünkü bu kristal artı su, ruh taşınızın enerjisiyle bağlantı kurmanıza yardımcı olacaktır. Ruhunla tam olarak uyumlandığında, ruh taşın seni ona götürecek bir vizyon verecek

-Bir mıknatıs gibi."

Öngörü mü? Harika. Bunu kabul edebilirim.

"Bu kadar mı?" Biraz temkinli bir şekilde sordum. Şimdiye kadar büyükbabamın söylediği şeyler her zaman basit olmamıştı.

Başını salladı ve sonra kaşlarını çatı. "O zaman ruh taşının görüntüsünü takip etmen, onu alman ve sonunda buraya geri getirmen gerekecek."

Ruh taşımdan gelen bir imgelem mi? Daha önce hiç duymadığım bir şey daha. Evet... kesinlikle endişelenmiyorum.

"Ya beni ona götürmezse? Mesela ya yoksa"-parmaklarımı salladım havada sihri göstermek için

-"Vizyon."

"Gençler her zaman kontrol edemeyecekleri şeyler hakkında endişelenirler," dedi.

Bana mı yoksa Reyna'ya mı? Çünkü o benden belki on yaş büyüktü. En fazla. Onun milenyumuna kıyasla pek yaşlı sayılmaz.

"Reyna'yla git, Nai. Her şey yoluna girecek." Sonra kalkarıyla yüzleşt. "Tetikte olman gerekecek. Nai burada gerçek dünyaya odaklanamayacak ve büyücüler arasında gerginlik olduğu için en azından senin gözlerine ve kulaklarına ihtiyacı olacak."

Dudaklarını büzdü ve başıyla onayladı. "Ben hallederim ama burada iyi olacak mısın?"

"Elbette olacak," dedi, yastık yığınınına geri sokularak. "Umalım da bu gece kendimizden başka kimseye ihtiyacımız olmasın. Bence herkes kendi kalesine kapanacak kadar stresli ama..." Reyna'nın bana ödünç verdiği savaş kıyafetlerini giymiş olan beni işaret etti. "Selkie zırhını giymek isteyebilirsin. Büyük ihtimalle arazide dolaşıyor olacaksın... hatta muhtemelen adada. Fok derisi koruması iyi bir fikir olabilir."

Fok derisi mi? "Bende o yok."

"Merak etme, var. Kral Ozark'tan sana bir hediye," dedi Büyükbaba, gözleri dolmuştu. "O iyi bir adam... ve iyi bir kral."

Selkie kralının büyücü Jakko'nun ihanetini ele alış şeklini hatırladım ve başımı salladım. Kral'ı tanıımıyordum bile.

Ozark dedemi tanırdı.

"Ben ona veririm," dedi Reyna ve beni kapıya doğru çekti. "Başka bir şey var mı?"

Daha fazla yönlendirme bekledim, "rahatla ve ruh taşı bul" şeklindeki belirsiz moral konuşmasından daha fazlasını bekledim ama gözlerini kapattı.

"Hayır. Bu iş görür."

Koridora adım atar atmaz ve kapı arkamızdan kapanır kapanmaz Reyna'yı kolundan tuttum. "Lütfen bana bunun nasıl gittiğini bildiğini söyle."

"Ben de bunu daha önce hiç yapmadım," diyerek sözümü küstahça kesti ve kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu. "Ama Geoff başarısız olmana izin vermez. Kian'ın ruh gücüne sahip olmamasını senden çok isteyen tek kişi Geoff'tur." Başını yana eğdi ve sonra ekledi, "Ve belki ben. Şimdi sana şu selkie zırhını alalım."

Kaygan siyah dalgıç kıyafeti giydiğimiz deri vücut zırhına benziyordu ama Reyna'nın bana ödünç verdiğinden bile daha güzeldi ve ikinci bir deri gibi hissettiriyordu. Hayati organlarımın üzerinde katmanlar vardı, göğsümü, sırtımı, karnımı ve leğen kemiğimi kaplayan kalıplanmış kaplama; sadece bu koruma katmanları neredeyse ağırlıksızdı.

"Kral Ozark bunu büyükbabama mı verdi?" Aynaya bakarak sordum. Göğüs plakası kesinlikle bir kadın için yapılmış gibiydi.

Reyna'nın kaşları çatıldı ve aynadan beni süzdü. "Evet, Ozark onu Geoff'a senin için verdi. Büyükbaban Rage'in taç giyme töreninden önce onunla konuşmuş. O zaman buna neden ihtiyacın olduğunu anlamamıştım ama belli ki... Geoff ne yaptığını biliyordu."

Vay be.

Beni buraya getirmek için yaptıklarını düşünerek başımı salladım.

"Ayak kaplamaları orada," dedi Reyna, daire şeklindeki bir parçanın üzerinde duran çorap benzeri iki parçayı göstererek. "Ve şapka."

Şapkayı kaldırarak kıs kıs güldüm. "Vücut çorabı giymiş gibi görüneceğim. Sanırım bekleyip bunu havuzda takacağım."

Reyna bana düz bir bakış attı. "Sen bilirsin."

Sessizlik içinde geç bir akşam yemeği yedik. Ruh taşıma bulma kutusunu işaretlemekle meşguldüm ve ancak yemeğin sonuna doğru Reyna'nın tabağındaki her şeyi düşündüm. Kelime oyunu yapmak istemedim.

"Daha sonra söylemeyi unutursam diye söylüyorum, arkamı kolladığınız için teşekkürler," dedim tabaklarımızı toplarken. Donovan ve teyzem çoktan yatmaya gitmişlerdi. "Sadece bu gece değil, her zaman..."

Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Hepimiz aynı amaç için çalışıyoruz."

Gözlerimi devirdim. "Bir şey değil desem ölür müsün?"

Sadece sırtıttı. Eğer bu kadar stresli olmasaydım, onun metaneti komik olurdu. Komik değil.

Ruh havuzlarına doğru yürürken, endişe midemdeki kozasından fırladı ve aniden akşam yemeği yememiş olmayı diledim.

REYNA ODANIN DIŞINDA KALDI, odayı koruyor ve bu çılgın görevde bana eşlik etmek için bekliyordu. İmgelemimi ya da her neyse onu gördüğümde ikimizin de dışarı çıkıp gecenin karanlığında gizlenerek ruh taşıma aramaya başlayacağımız konusunda anlaşmıştık. Büyükbabamın bana verdiği kristali tutarak buharlı suya girdim ve gözlerimi kapattım.

Hiçbir şey.

Sadece rahatlamakla kalmadım, aynı zamanda zihnim düşüncelerle dolup taşıtı.

Adalet tamamen iyileşmiş miydi? Büyükbabanın gerçekten sadece haftaları mı kalmıştı? Rage kan büyücüleri konusunda ne yapacaktı?

Düşünmeyi bırak!

Çocukluğumdaki bir gölü hayal ettim, Mack ve ben büyürken onun annesi ve benim babamla gittiğimiz bir gölü. Su dağ akıntısıydı ve hava kadar berraktı, ancak göl yüz fitten fazla derinliğe ve bir milden fazla genişliğe sahipti. Kıyıda otururken, yüzeyin güneşin ışığını nasıl yansıttığının tadını çıkarmıştım ve sonsuz, huzurlu görünüyordu. Zihnimin de o göl gibi durgun ve sessiz olmasına ihtiyacım vardı.

Düşünceleri kafamdan uzaklaştırarak gözlerimi kapattım ve nefes alışımı yavaşlattım. Dağ gölünün zihnimin gözünde belirmesine izin verdim.

Sakin

ol.

Temiz

.

Düşünmem gereken tek şey... ruh taşımdı.

Hayır... Rahatlamam gerekiyordu.

Vücudum buharlı su havuzunun üzerinde yüzüyordu, ılık sıvı kaslarımdaki gerginliği süzüyordu.

Sakin ol.

Zihnimin sürüklenmesine izin verdim ve zihnimin gözünde gölde küçük dalgacıklar , su kayalık kıyıya vuruyordu.

Sakin ol.

Bakışlarım yukarıdaki mavi gökyüzüne doğru yükseldi.

Sakin ol.

Nemli ve sıcak yoğun hava kayboldu.

Gözlerimi , etrafımda sık ağaçların olduğu bir yürüyüş parkurunun başında durduğumu fark ettim - Montana'dakilere çok benzeyen yaprak dökmeyen ağaçlar. Yanımda Reyna'nın kurduna çok benzeyen büyük kahverengi bir kurt vardı.

Huh...?

Gözlerimi kısarak onu inceledim çünkü vücudunun her yerinde aura gibi parlak fuşya rengi vardı. Bu daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Bu benim imgelemim miydi?

Kurt-Reyna havalandı ve ben de onu bir patıkada takip ettim. Sonunda patika çakıllı bir kumsalın kıyısında sona erdi ve Reyna kayarak durdu, dikkati önümüzde uzanan berrak göle odaklanmış gibiydi.

Orada, ortada, koyu mavi bir parıltı vardı.

Benim ruh taşım. Bunu biliyordum.

Kurt-Reyna'ya bakarak sııttım. "İşte burada!" Sonra yönümü bulmak için döndüm. "Neredeyiz biz?"

Dişi kurt başını salladı ve yavaşça geri çekildi.

"Ne?" Sızlanarak geri çekilirken onu takip ederek sordum.

"Reyna. Burası neresi?" Hayal-Reyna-kurduna sordum.

'Kian'ın arazisinde. Onun özel gölü,' diye zihnime konuştu ve sözleri içime bir korku saldı.

Vites değıştirici.

Eğer bu en kötü haber değilse... saatin.

İmgelemin içine çekildiğim kadar hızlı bir şekilde dışarı fırladım. Ayağa kalktığımda, ruh havuzunun suyu belimdeki siyah zırhtan aşağıya damlalar halinde süzölüyordu.

Ruh havuzu odasından çıktığımda Reyna merakla bana baktı.

"Çok hızlıydı," dedi. "Buldun mu?"

Kaşlarımı çattım. "Evet, bana yardım ettin. Sen de mi... Bilmiyorum, bir imgelem gördün mü?"

Reyna bana ikinci bir kafam çıkmış gibi baktı. "Hayal görüyor gibi mi görünüyorum?"

Başımı sallayarak yine de dilimi ısırdım. Bu ruh gücü bazen akıl sağlığını sorgulamama neden oluyordu.

"Nerede o?" Reyna sordu.

Bırakmadan önce derin bir nefes aldım. "Vision-Reyna, Kian'ın özel gölünde olduğunu söyledi."

Reyna birkaç küfür savurdu. Ve sonra birkaç tane daha. Sonunda oflayıp pufladı ve bana döndü. "Hadi, çok geç olmadan bunu yapsak iyi olur."

Evet, gece vakti ARCHNEMESIS'imın kale arazisine girmek benim eğlence anlayışıma uymuyordu, ama muhtemelen Kian'ın bekçi köpeği olmadığı için kapıyı geçmekte hiç sorun yaşamadık. Halle-frickin'-leujah.

Tıpkı hayalimdeki gibi beyaz çakıl taşlı bir kumsalı olan özel gölüne on dakikalık bir yürüyüşle ulaştım. Ama bu sefer ortada parlayan maviyi görmemiştim.

Reyna'ya baktım ve omuz silktim. "Sanırım suya girmem gerekiyor."

Başını öne eğdi. "O zaman git. Ben senin arkadayım."

Ruh taşımın orada olduğunu düşündüğüm için körü körüne Kian'ın arka bahçesindeki göle mi atlayacaktım? Evet.

... evet öyleydin. RIP, Nai Crescent. Kendi ruh taşını çalmaya çalışırken öldü.

Başka bir şey düşünmeden serin suya girdim, ayaklarımı öpmesine izin verdim ve kıyıdaki sayısız kayaya baktım. Belki de ruh taşım buralarda bir yerdeydi. Bakışlarım çakıl taşlarının üzerinde gezindi ve başımı salladım. Bunların hiçbirisi o değildi. Burada olamazdı... ayak altında çiğnenebileceği bir yerde. İmgelemimde mavinin parladığı gölün ortasındaydı. Ama... neden hiçbir şey kolay olamazdı?

Çenemi kaldırarak gölün cam gibi yüzeyine baktım ve kendimi çelikleştirdim. Reyna arkamdaydı, bu yüzden belime kadar suya girdim ve sonra daldım. Uzun kulaçlar atarak merkeze doğru yüzdüm, özel zırhımın yardımıyla yüzeyi bir bıçak gibi kestim. Bir ritme girdim. Vuruş, vuruş, vuruş, nefes al. Vur, vur, vur, nefes al.

Suya basarak dibe baktım ve ...
Vay canına.

Gölün dibinde canlı renkler dans ediyordu. Zengin ametist. Sitrin, güneş ışığının rengi. Zümrüt rengi

bahar çimenleri ve kan kırmızısı yakutlar. Ama gözüme çarpan gerçekten çok küçüktü, serçe tırnağım kadar ve koyu mavi bir safir rengindeydi. Su dalgalanıyordu ve...

Derin bir nefes aldım ve sonra kendimi nefes kesici taşa daha da yaklaştıracak aşağıya daldım.

Göğsüm yanıyordu ama kulaklarımda ve etrafımda oluşan basıncı görmezden gelerek daha sert vurdum. Taşa yaklaştıkça, ışık kenarları yansıttı ve bunun sadece küçük bir mavi küme değil, mavi içerikli berrak bir kuvars olduğunu gördüm.

Nefesimi tutmaya devam ettim ama havam tükeniyordu. Ruh taşıyı alıp buradan çıkmam gerekiyordu. Bacaklarımı tekmeledim ve kollarımla aşağıya doğru çekerek umutsuzca dibe ulaşmaya çalıştım.

Nihayet!

Dibe ulaştığımda, ucunu yakaladım. Parmaklarım taşın yüzeyine değer değmez bir şeyler değişti. Kristal berraklığındaki su bulanıklaştı. Vücudumdaki baskı arttı ve ciğerlerim hava almak için çılgık attı.

Sihir.

Büyücü! Kian bir şekilde burada olduğumu biliyor muydu?

Taşı çekiştirdim ama garip bir nedenden dolayı bir türlü kurtulamadı.

Kıçımı mıknaş gibi çekti! Bu şey yapıştırılmıştı. içinde.

Kristali iki elimle kavradım, çekiştirdim ve denedim iki ayağımla gölün dibini itiyordum. Acı parmaklarımı kesti ve tuzlu su kırmızıya boyandı.

Ama taş ellerimde özgürdü!

Yüzeye çıkmasını umduğum yere doğru tekmeler savurdum, kalbimin her bir çılgın atışı nefes almak için duyduğum çaresizliği de beraberinde getiriyordu.

Bir şey bana çarptı ve çılgık attım. Başka bir çarpma.

Mother Mage!

Havaya ihtiyacım vardı!

Solumdan karanlık bir gölge geçti, en az bir metre uzunluğunda bir yaratıktı. Sağımdan başka bir gölge - yoksa aynısı mıydı? - geçti ve sonra arkamdan bir şey bana çarptı.

Tek düşünebildiğim köpekbalıklarıydı ama köpekbalıkları tatlı suda yaşamazdı. Yine de Kian su büyüsünü kullanarak gölü köpekbalığı dostu hale getirebilir miydi?

Bunu öğrenmeyi beklemiyordum.

Kalbim durdu ve panik beni ele geçirdi.

Karanlık gölge şey yaklaştı ve Kian'ın cübbesi gibi mavi bir kumaşa gözüm takıldı. Sonra ezici bir acıyla bileğime yapıştı.

Tekrar çılgılık attım. Ancak bu kez burnuma ve ağzıma su doldu. Kian olduğundan %98,4 oranında emin olduğum gölgemsi-canavar şey beni daha da derine çekti ve aklıma gelen tek şeyi yaptım... ve ona olabildiğince sert bir yumruk attım. Elimdeki kristal gölgemsi canavarı sersemletti ve yumruğumun altındaki kemiklerin çatırdadığını hissettim. Su daha da kırmızıya büründü ve Öfke zihnime doldu.

'Ne , Nai! İyi misin? Cevap verecek zamanım yoktu.

Bileğimdeki ve yaramdaki baskı azaldı, kalkanlarım yaramı aldı. Nefesimi daha fazla tutamadım ve çaresizlik içinde bir nefesle suyu içime çektim.

Hayır, hayır, hayır!

Batmaya başladığımda kollarımın altında bir şey yüzüyordu ve bir kalp atışı sonra biri beni sudan çıkardı ve yüzüstü bıraktı.

"Kahretsin, Nai!" Reyna hırladı. "Sakın üzerimde ölmeye kalkma."

Sırtıma vurdukça öksürüyor ve öğürüyordum, su kusuyordum. "Dur," diye mırıldandım. "Rey... dur. Ben iyiyim."

Vuruş durdu ve sırtüstü yuvarlandım, gece gökyüzüne göz kırptım. Sağımda, mavi cüppelerden oluşan bir bulanıklık sudan yükseldi ve sonra yumrukların birleştiğini duydum

Kemikle birlikte. Nefes nefese kalmıştım ve hâlâ nefes almaya çalışıyordum, başımı yana eğdim...

Ne. Büyücü. Büyücü mü?

Sırılsıklam olan Reyna yanımdan ayrılmıştı ve şimdi Kian'ın canına okuyordu! Sırılsıklam olmuş cüppesinin önünü bir yumruğuyla tutuyor, diğer yumruğuyla da ona vuruyordu. Adamın boyu 1.80'den fazlaydı ve yüzüne darbe üstüne darbe indirirken kollarında gevşiyordu. Yılın dangalağının yanında, yerde yatan başka biri daha vardı; korkunç bir kafa yarasıyla baygın olduğu anlaşılan bir ceset.

Hâlâ her nefeste kesik kesik gelen öksürüklerim panikle solumaya dönüştü.

"Hey... Rey..."

Vücudu tamamen gevşeyip yere yığılırken Reyna'nın dikkati bana yöneldi, yumruğu hâlâ Kian'ın baygın yüzünün üzerinde duruyordu.

"Öyle mi?"

Çırpınarak, dik oturana kadar ellerimin üzerinde yükseldim. "Onu öldürmenin bazı kurallara aykırı olduğuna eminim. Ayrıca, eğer öldürürsen, sadece kalkanını öldürmüş olursun."

Kian'ın yanındaki hareketsiz bedeni işaret ederek, "Kalkanı çoktan öldü," diye homurdandı. Sonra Kian'ın yan tarafına bir tekme attı ama Kian bayılmıştı ve irkilmedi bile. Hâlâ ona bakarak hırladı, "Bir daha asla kurtlardan bir kalkanın olmayacak, pislik. Asla."

Sonra koşarak yanıma geldi.

"Büyücü Ana, Nai. Çok özür dilerim," dedi başını sallayarak ve su damlaları savurarak. "Ben... o ortaya çıktı ve beni ezici bir dalgayla patlattı. Kendime geldiğimde..." Sertçe yutkundum ve sonra "Ruh taşını aldın mı?" diye sordu.

Kristali kaldırdım.

"Halle-frickin'-lujah." Beni ayağa kaldırdı ve sonra ağırlığımı desteklemek için kolumun altına girdi.

Etrafı tararken, ay ışığında dalgalanan büyük gölün karanlık sularına baktım.

"Nai...? Öfke kafamın içinde homurdandı.

Ben iyiyim. Hafif bir hıçkırık. Honor iyi mi?' Yaralanmamın yükünü onun çekeceğini biliyordum.

"Ona biraz büyücü şarabı vermek zorunda kaldım, ama o iyi.

"Tamam. Sonra konuşuruz' dedim ve Reyna'ya baktım. "Gitmeye hazırım," dedim, öne doğru ilerleyerek. "Lütfen."

"Emin olabilirsin." Reyna beni büyükbabamın şatosuna doğru götürürken elimdeki kristale baktım. Belki bir inç genişliğinde ve üç inç uzunluğundaydı, optik berraklıkta bir kuvars kristaliydi ama yüzeyi safir mavisi dumortieritle tozlanmıştı ve ucunun derinliklerinde kelebek şeklinde mavi bir eklenti vardı.

Yakaladım.

CHAPTER EIGHT

ERTESİ SABAH güneşle birlikte uyandım, annemi göreceğim için çok heyecanlıydım. Hem yüksek büyücülerin Rage'i görmemi engellemek için portalları kapatması ihtimaline karşı bana diyarlar arasında nasıl portal açılacağını gösterebilirdi, hem de yeniden bir araya gelmemiz için çok geç kalmıştık. Onu Ölümler Diyarı'nda Honor'ı almaya gittiğimde bir kez görmüştüm, o da sadece bir anlıktı. Onu ya da biyolojik babamı hiç tanımamıştım ve bunu istiyordum. Hem de çok.

Ama mutfak barında oturup kahvaltımı ederken içimi bir korku kapladı. Benim için umduklarını karşılayabilecek miydim? Gece Yarısı'ndan bir alfa varisle çiftleşmemi kabul edecek miydi? Mısır gevreğine bakarken karnımdaki sinirler çalkalanıyordu.

"Annenle buluşacağın için heyecanlı mısın?" Sariah'nın sesi arkamdan seslendi.

Onun ve Donovan'ın mutfağa girdiğini görmek için koltuğumda döndüm.

"Elia Teyze'yi görmeye mi gidiyorsun?" Yüzü aydınlandı. Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı.

"Onu tanıyor mu?"

Ama bu imkansızdı; hesaplar tutmuyordu. O doğmadan önce ölmüştü.

Sariah beni şaşırtarak başını salladı. "Yaklaşık bin fotoğraf gördü ve tonlarca ev filmimiz var."

"Gerçekten mi?" Annemi böyle görme düşüncesi beni gülümsetti. "Ben de bir ara onları görmek isterim."

Sariah başını salladı. "Kesinlikle." Uzandı ve bir tutam saçımı düzeltti. "Seni korumak ve büyümeni izlemek için yanında olamadığı için... çok suçluluk duyduğunu biliyorum." Sesi çatallaştı.

Kaşlarımı çattım. "Suçluluk mu?" Donovan'a baktım. "Bu onun hatası değildi."

Sariah başını salladı. "Yine de bunca zaman senin yanında olmak istedi."

Şimdi annemi görmeyi ve onu tanımayı her zamankinden daha çok istiyordum. Bunca zamandır benim ona gelmemi bekliyordu. Cebimdeki ruh taşının ağırlığı birden yüz kilo gibi geldi.

Donovan ve Sariah'ya iyi sabahlar diledikten sonra mutfaktan çıktım ve ruh havuzlarına doğru yola koyuldum. Yüksek Büyücülük Akademisi'ndeki "okulun" en sevdiğim yanı, çoğunlukla kendi kendime yönetiliyor olmasıydı. Program yok, kitap yok, sadece ben ve hayalet atalarım.

Mayomu giydikten sonra kendimi sulara bıraktım, bu kez büyükbabamın bana daha önce verdiği kuvars kristali yerine ruh taşı tutuyordum.

Derin bir nefes alarak, annemi iki kez gördüğümü düşündüm - biyolojik babamın elini tutuşunu ve benim için nasıl koştuklarını, uzun, gümüşü beyaz saçlarının bana tam ve mutlak bir kabul ve sevgiyle bakarken arkasından nasıl aktığını.

Anne.

Hayatım boyunca annem olmadan büyüdüm. Beni sevdiğini biliyordum ama erken kaybettik. Ölümlüler aleminde, Anneler Günü çoğunlukla görmezden geldiğim acı verici bir insan bayramı olmuştu.

Bir şey göbeğimi çekiştirdi ve sonra ruhum bedenimden kaydı ve Ölümlüler Diyarı'na uçtum. Bekçi'nin beyaz taşan kalesini tanıdım ve atlıları mücevher tonlu

meyve bahçesi. Kalenin arkasında, Honor'u bulduğumuz ve ailemi daha önce gördüğüm gölün genişliğini fark ettim.

İnsanlar etrafta dolaşıyor, yürüyor ya da piknik yapıyordu. Güneş batıyordu ve herkes dışarı çıkıp izliyor gibiydi. Ağlayan söğütlerden oluşan güzel bir küme daire şeklinde dikilmişti ve çocuklar bir çeşit ebelemece oynarken neşe içinde gülüp çığlık atarak koşturuyorlardı.

Burada huzur ve mutluluk da vardı. Büyükbabamın ruh taşını Bekçi ile pazarlık yapmam için bana verdiğini düşündüm ve onu burada ailesi ve arkadaşlarıyla hayal edebildim ve bununla barıştım. Henüz ruhlar âlemine pek göz atmamıştım ama gördüklerim Ölümler Âleminin bu kısmının yükseltilmiş bir şekli gibi görünüyordu. Bu kötü bir sonsuzluk değildi.

Bir süper kahraman gibi üzerlerinden uçarken kalabalığı taradım. Sonra... Onu gördüm.

O ve biyolojik babam gölün hemen önünde kırmızı bir battaniyenin üzerinde . Gümüş saçları bir omzunun üzerinden örülmüştü ve başını geriye atıp babamın söylediği bir şeye gülüyordu. Yaklaştığımda beni fark etti ve donakaldı, tüm sırtı kaskatı kesildi. Sadece bir düşünce bile hayalet benliğimi yere indirmem için yeterliydi ve aynı anda ayağa kalkıp benimle yüzleşti.

Benimkine çok benzeyen yüzünü görünce boğazım düğümlendi ve ağzı şaşkınlıkla açık bir şekilde durdu.

"Sonunda geldin," diye nefes aldı, sesi duygu yüklüydü.

"Anne," diye boğuldum ve soğukkanlılığımı koruyamadım. Belki de burada bir ders için bulunmam gerekiyordu ama şu anda aklımdan geçen en uzak şey buydu.

Yüz ifadesi yumuşadı ve kollarını açtı. "Nai."

Bu. Öyleydi. Her şeydi. İhtiyacım olan tek şey kollarını açması, onunla birlikte kollarının arasında paramparça olmama izin vermesiydi. İleri atıldım, onunla çarpıştım

İki ruhumuz birbirini kucakladı. Onun enerjisi beni sardığında, ikimiz de kahkahalara boğulduk ve içimde coşkulu bir neşe oluştu.

"Ben de senin gelmeni bekliyordum," diye mırıldandı.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Hayat şu anda biraz çılgınca."

Bana gülümseyerek geri çekildi. "Bana her şeyi anlat."

Biyolojik babamın ayağa kalktığını gördüğümde konuşmak için ağzımı açtım. Tüm hayatımı amcamı babam olarak düşünerek geçirmiştım.

...ama bu adam...

Onun hemen arkasında durmuş, gözlerinde akmayan yaşlarla bizi izliyordu.

Sertçe yutkundum ve anneme baktım. O da başıyla onayladı. "O da seni seviyor."

Annemden uzaklaşarak ona yaklaştım.

"Hey, ufaklık." Gerginmiş gibi ayaklarının üzerinde sallanıyordu. "Seni kardeşimin büyüttüğünü ve onu baban olarak gördüğünü biliyorum ve bu beni zerre kadar rahatsız etmiyor. Ağırdan alabiliriz. Bana Mackay diyebilirsin."

Kendimi onun kollarına attım. "Hey, Bonus Baba." Onu sıktım. Sertçe.

Önce donup kaldı ama sonra kollarını bana doladı. Sarıldığımızda göğsünün yarı yutkunmuş bir hıçkırıkla titrediğini hissettim.

"Bonus Baba'yı seviyorum," dedi, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. Beni anneme doğru döndürdü ve ben de kıkırdamaya başladım.

Bu nasıl mümkün olabilirdi... O ana kadar hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu bilmiyor muydum? Babam beni yetiştirirken harika bir iş çıkarmıştı, Lon'un da yardımıyla. Rage harika bir ești, ama bu... annemin ve bonus babamın sevgisi beni tamamlanmış hissettirdi.

İkimiz de sevinçle sırtttık ve annem onun yanına giderek yanağındaki bir damla yaş sildi.

"Geldiğin için çok mutluyuz, Nai." Derin bir nefes aldı. "Babam nasıl?"

Gerçeklik çöktü. Mutlu toplantımız sona ermişti; artık işe koyulma zamanı gelmişti.

Annem ve ben kırmızı battaniyenin üzerine oturduk, dizlerimiz birbirine değiyordu ve bonus babam bahane uydurup yürüyüşe çıktı. Anneme her şeyi anlattım... Rage ve eş bağıını mühürlememiz de dahil olmak üzere her şeyi. Hepsini dikkatle dinledi, konuşurken duyguları yüzünde dans ediyordu, ta ki yüksek büyücülerin portalları kapatmakla tehdit ettiği kısma gelene kadar. Sonra her kurt değiştireni gururlandıracak bir hırıltı çıkardı.

"Bu ne cüret!" diye tersledi.

Başımı salladım. "Büyükbabam, Rage ile beni ayırmaya çalışırlarsa diye, portallar hakkında acilen bir ders almak için seni görmem gerektiğini düşündü."

Annem tek kaşını kaldırdı. "Oh evet, hadi yapalım, Nai. Sana istediğin zaman nasıl portal oluşturacağını öğreteceğim. Böylece bir daha asla eşinden uzak kalmayacaksın."

İçimden zafer dolu bir heyecan geçti ve sonra işe koyulduk. Beni, keskin bir uçurum yüzünün yirmi fitten fazla havaya yükseldiği sessiz bir sahil şeridine götürdü.

"Tüm kalıcı portalların yüksek bir ruh büyücüsü tarafından yaratıldığını biliyor muydun?" diye sordu annem.

Başımı salladım.

Başını salladı. "Sadece ruhları dünyalarda gezdirebilenler onları yaratabilir. Kian ve konseydeki diğer yüksek büyücülerin portalları kapatabildiği, açabildiği, hatta yok ve geçici portallar yaratabildiği doğru ama bunlar sadece onların geçmesine yarıyor, sonra da kapanıyor. Diğer yüksek büyücülerin hiçbiri yeni, kalıcı portallar yaratamaz."

Vay be.

Yaklaştım. "Nasıl yapıyorsun?"

Başını salladı. "Burada bir tane yaratamayacağım çünkü bu kurallara aykırı." Bekçi'nin yaşadığı beyaz kaleyi işaret etti. "Ama sana burada, Ölümler Diyarı'nda bir illüzyonla nasıl yapılacağını gösterebilirim ve eve döndüğünde gerçekte pratik yapabilirsin."

Ellerimi birbirine sürttüm, Rage'le beni hiçbir şeyin ayıramaması için bu yeni hediyeı çivilemeye %110,4 hazırdım.

"Henüz ruh yürüyüşüne çıkmadın mı? Ruh testini geçtiğin zaman yapmış olmalısın," dedi.

Başımı salladım. "Hey, geçtiğimi nereden biliyorsun?" Annem sıırttı. "Babam beni haberdar ediyor."

Büyükbabamın onu bilgilendirdiği ve onun aracılığıyla beni izlediği düşüncesi kalbimi sıkıştırdı.

"Bir portal oluştururken, bunun gibi ruh formuna girmeniz gerekecek." Birdenbire ondan iki tane oldu. İki hayalet formu.

Geriye doğru kumun içine sıçradım ve eğer bu formda bir kalbim olsaydı, şimşek gibi hızlanırdı.

Annem -her ikisi de- gülümsedi. "Bu sadece size göstermek için bir illüzyon. Birinin benim insan bedenim, diğerinin de ruhum olduğunu farz edin."

Korkunç. Başımı salladım, yaklaştım.

"Senin için insan formun tek bir dünyada olacak, diyelim ki Yüksek Büyücü Adası." Hâlâ bana ürkütücü bir şekilde gülümseyen ama neyse ki konuşmayan kopya ruhunu işaret etti. "Sonra ruh formunu diğer yere, iki yer arasında portal oluşturmak istediğin yere göndereceksin. Shifter Adası diyelim." Kopya ruhu kayalıklara doğru yürüdü ve kayboldu.

Hayır. Yolu yok.

Şok içinde gözlerimi kırptım ama tüyler ürpertici bir şekilde annem gerçekten gitmişti... kayanın içinden. Anneme dönerek, karmakarışık düşüncelerimi kelimelere dökmeye çalıştım. "Yani diyorsun ki ruhumla gitmek istediğim diğer yere yürüyeceğim ve sonra..."

Annem başıyla onayladı. "Sonra iki yarınız arasında bir boşluk açmak için ruh büyüünüzü kullanırken zihinsel olarak ikisini birleştirirsiniz. Elbette bunu burada yapamam ama şöyle bir şey olabilir." Ellerini çıırttı ve ellerinden çıkan bir şok dalgası bana çarptı.

"Özür dilerim." Göz kırptı. Birbirine kenetlenmiş ellerini açtığında nefesim kesildi. Kaya yüzeyinin içinde de bir delik açılmaya başlamıştı.

Bu da ne...?

Elleri birbirinden uzaklaştıkça delik daha da genişledi ve bir mağarada olduğu gibi kayanın içinde duran ürpertici kopya ruhu ortaya çıktı.

"Vay canına," diye nefes aldım.

Annem sırttı ve bu şok ediciydi çünkü bana çok benziyordu. Onun gülüşünü tamamen almıştım. Annem daha sonra bir geçide girmeyi sembolize etmek için kopyasına katılmak üzere mağaraya doğru yürüdü. Hayalet gibi bedeni kayboldu ve mağaradan çıkıp bir kez daha benimle yüzleşti ve mağara arkasından puflayarak kapandı. Sadece bir illüzyon.

"Gördün mü? Yeterince kolay. Şimdi sen dene." Artık düz ve mağarasız olan kaya duvarını işaret etti.

Hayalet bedenime bakarak kaşlarımı çattım. "Yapabileceğimden emin değilim... bedenim ruh havuzlarına geri döndü."

Annem başıyla onayladı. "Bu sadece pratik olacak. Burada aklına gelen her şeyi yaratabilirsin. Ruhlar âleminde olmanın avantajlarından biri. Bu bir illüzyon gibi ama gerçek dünyada da hemen hemen aynı şekilde çalışacak. Şimdi, bir dene bakalım."

"Tamam..." Gözlerimi kapattım ve ruhumun ikiye bölündüğünü hayal ettim ve sonra gözlerimi açtığımda annemin yüzünü buruşturduğunu gördüm.

"Pratik yaptıkça daha iyi olacaksın ve bunun gerçek olmadığını unutma."

Başım yana doğru sarsıldı ve çılgılık attım. Tek gözlü ve donuk bir ifadeye sahip, tuhaf görünümlü bir Nai, bir zombi gibi beni izliyordu.

Annem, "Şimdi onu kayanın yanına çek ki geçidi oluşturabilesin," diye ikna etti.

Tek gözlü Zombi Nai duvara göz kırptı ve içeride kaybolmadan önce duvara doğru yürüdü.

Bundan sonra kesinlikle terapiye ihtiyacım olacaktı.

Elimdeki göreve odaklanarak, benim bir dünyada, zombi Nai'nin ise başka bir dünyada olduğunu hayal ettim. Nefes alıp vererek annemin yaptığı gibi avuçlarımı birbirine vurdum.

"Güzel. Şimdi, ellerinizi birbirinden ayırırken, dünyalar arasındaki boşluğu açtığınızı hayal edin. Hem buranın hem de kayanın içinin farkındalığını zihninizde tutun."

Kayanın içini ve Zombie Nai'ye ulaşmak için onu nasıl açmam gerektiğini düşündüm; sonra ellerimi yavaşça birbirinden ayırdım.

Bir çatlama sesi geldi ve annem bağırdı. Kayaya baktığımda büyük bir parçanın düştüğünü ve yerde yattığını gördüm. Zombi Nai kayanın içinden çıkmış, boş gözlerle bana bakıyordu.

"Oops." Omuz silktim.

Annem kıkırdadı. "Sorun yok. Şimdi temizle ve tekrar dene" dedi.

Ellerimi silkeledim ve zihnimi temizledim. Bir anda Zombi Nai kayboldu ve kaya gözlerimin önünde onarıldı.

Vay be.

Sonraki birkaç saat boyunca tekrar denedim ve son denemede annemin yaptığı gibi Zombi Nai'ye mükemmel bir sahte portal açmaya çok yaklaştım. Ancak en fazla başını ve vücudunun üst kısmını ortaya çıkarabildim. Umarım gerçek dünyada pratik yaparak bundan daha iyisini yapabilirim.

Rage ile buluşmak için geri dönme vakti geldiğinde, vedalaşmaya hazır olmadığım için orada biraz garip bir şekilde durdum.

"Ders için teşekkürler." Ayaklarımı salladım.

Saçlarını düzeltti, parçalarını omzunun üzerinde duran örgünün içine geri soktu. "Nai, beni ziyaret etmek için bir derse ihtiyacın olmadığını bilmeni istiyorum ve eğer istersen-

"

Sırıttım. "Bunu çok isterim."

Sonra beni kucaklamak için kendine çekti ve ben de onu sıkıca kavradım. "Bonus Baba'ya hoşça kal dediğimi söyle."

Kıkırdadı. ", tatlım."

Ölüler Diyarı'ndan süzülerek uzaklaşırken kendimi yıllardır hissetmediğim kadar hafiflemiş hissediyordum ve bunun nedeni hayalet Nai olmam değildi. Annemi ve bonus babamı görmek içimdeki kırık bir şeyleri iyileştirmişti.

Artı, kazanmak için portallar.

CHAPTER NINE

Havuzdan çıktım ve olabildiğince hızlı giyinmeden önce kurulandım. Ruh taşımlı bulmak, annemi görmek ve portal yapmayı öğrenmek arasında Rage'e anlatacak çok şeyim vardı ama açlıktan ölüyordum.

Hızlıca bir şeyler atıştırmak için mutfağa uğradığımda Sariah, Reyna ve büyükbabamı masada, aralarında çikolatalı bir kek buldum.

Yum.

Saate baktım ve Rage'in kütüphaneye gelmesine yirmi dakika olduğunu gördüm, bu da bir dilim pasta için bolca zaman olduğu anlamına geliyordu.

"Nai," diye seslendi teyzem sandalyesini geriye iterek. "Gel bize katıl."

Ben bir sandalyeye yerleşirken o da fazladan bir yer kaptı ve pastayı bana doğru çekti.

"Nasıl geçti?" Büyükbaba sordu, sesi zayıflıktan hafifçe titriyordu. "Portal yapmayı öğrendin mi?"

Kendime koca bir dilim attım ve sonra omuz silktim. "Sanırım öyle. Yani, sadece Ölüler Diyarı'nın sınırları içinde çalıştık ama yine de bir fikir edindim."

Ağızma büyük bir lokma attığımda, kalın, şekerimsi krema dilimin üzerinde erirken neredeyse yüksek sesle inliyordum.

Büyükbabam sessizdi ve ben de nedenini anlamak için dikkatimi lezzetli şekerlemeden ayırdım.

Bana zayıf bir gülümseme sundu. "Bir geçit yapmak çok fazla enerji gerektirebilir, sadece bir alıştırma bile. Bir büyücünün yüksek büyücü olabilmesi için çok fazla ruh kapasitesine sahip olması gerekmesinin nedeni kısmen budur."

Onu dinleyerek keki ağzıma atmaya devam ettim, sadece teyzemin önüme koyduğu bir bardak sütü yudumlamak için durakladım.

"İşte bu yüzden asla baş efendi olamadım," dedi Sariah tekrar otururken. Bir dilim pasta daha kesti ve artık boş olan tabağıma koydu. "Seni kışkırttığımdan değil, Nai. Sorumluluk çok büyük."

Cevap vermek yerine bir ısırık daha aldım. Belirli görevleri yerine getirmek için ne kadar güç gerektiği hakkında konuşmaya devam ettiler ama benim odağım şu anda midemi işgal eden kara deliği doldurmaya devam etti.

Oda sessizleşti ve ben başımı kaldırıp baktım. "Hiçbir fikrim yoktu," diye mırıldandı Reyna.

Sariah kıkırdadı ve bir an sonra büyükbabası da ona katıldı. "Ne?" diye sordum. Ben de sordum.

"Bütün günü çalışarak geçirdiysen, muhtemelen bu yüzden pastayı yiyip bitirmişsindir. Bir dahaki sefere öğle yemeği için ara ver," dedi Reyna, tabağı işaret ederken kaşlarını kaldırarak.

Oh. Benim. Mage.

"Gerçekten az önce yarım kek mi yedim?" Bakışlarım bana hizmet eden Sariah'dan büyükbabama, oradan da Reyna'ya kaydı.

Başını salladı. "Bu gerçekten oldu."

Yikes.

"Sanırım düşündüğümde daha açmışım." Tabağımdaki son lokmayı sütümün kalanıyla yıkadım ve sonra büyükbabama döndüm. "Belki de bu diyarda portal pratiği yapmak için yarına kadar beklemeliyim?"

"Muhtemelen iyi bir fikir," dedi.

Annette mutfağa adımını attı ve pastasındaki hasarı görünce gözleri büyüdü.

"Gerçekten güzel bir pasta," dedim
beceriksizce. Sariah güldü.

"Akşam yemeğine kalacak mısın?" Annette tabağını ve bardağını temizlerken sordu.

"Hayır," diye yanıtladım başımı daha da vurgulamak için sallayarak. "Rage'i görmeye gidiyorum."

"Oh iyi," dedi büyükbaba sandalyesini geriye iterek. "Onunla Mageville'deki sorumlulukları da dahil olmak üzere devraldığı sözleşme hakkında konuştuğunuzdan emin olun. Kian bu sabah sen gittikten sonra geldi-"

"Dün gece beni ve Reyna'yı nasıl öldürmeye çalıştığı hakkında mı?" Yumruklarımı sıkarak tersledim. O benim ölüm listemdeydi. Daha önce hiç böyle bir listem olmamıştı ama dün gecedен ve ruh taşımla yaşadığım skandaldan sonra... muhtemelen iyi bir fikirdi.

Reyna dudağını ısırdı ama en az benim kadar kızgın görünüyordu.

Kian şeytanın vücut bulmuş haliydi.

"Hayır," dedi. "Kian aslında yanlış anlaşılma için özür diledi."

Yanlış anlama mı?

"İzinsiz girdiğinizi söyledi ve fark etmedi-" "O... yalancı," diye bağırdım.

Büyükbabam itirazlarımı durdurmak için elini kaldırdı. "Neden orada olduğunu, hatta sen olduğunu bile bilmediğini söyledi. Eşine ek bir mesaj iletmemi istedi."

"Mesaj nedir?" Neredeyse hırlayacaktım.

Büyükbaba, "Kian'ın alfa varis mezunlarından başka bir kalkana ihtiyacı olacak," dedi.

Homurdandım. Rage'in o serseriye yardım etmesine imkân yoktu. "Rage'in bunun gerçekleşmesi için çok hızlı davranacağından şüpheliyim."

Reyna dün gece dedeme her şeyi anlatmamış mıydı?

Büyükbaba derin bir nefes aldı ve sonra kendini ayağa kaldırdı. "Ben sadece mesajı iletiyorum canım." Reyna sandalyesinden fırladı ve adam sallanmaya başlayınca onu yakaladı. Reyna'nın yardımıyla dengesini yeniden sağladığında,

gözlerimin içine baktı. "Belki de savaşlarını ve bu savaşların zamanlamasını seçme konusunda bir hatırlatmaya ihtiyacı vardır. Sana ya da ona ne yapacağını söylediğimden değil. Sadece dikkate alınması gereken bir şey."

Muhtemelen haklıydı. Kian'a kalkan vermemek bir savaş sebebi olabilirdi.

"Pekâlâ. Ona Kian'ın ne istediğini söyleyeceğim ama söz vermiyorum."

Büyükbaba Reyna'nın kolunu okşadı. "Yatmama yardım eder misin?"

İkisi birlikte odadan çıktılar ve onlar gider gitmez Sariah boğazını temizledi.

"Endişeli," dedi. "Belli etmese bile."

Ne demek istediğini anladığımdan oldukça emin olmama rağmen detay verip vermeyeceğini görmek için bekledim.

"Babam neredeyse bin yaşında. Eminim çok şey görmüştür. Duvardaki yazıyı, yüksek büyücülerle alfa varisleri arasındaki gerilimi görebiliyor. Sanırım daha önce alabileceğin tüm eğitimi almanı istiyor..."

"Kıyamet kopmadan önce mi?" Pişmanlıkla sordum.

Sariah yüzünü buruşturdu. "İşler o yöne doğru gidiyor gibi geliyor, değil mi? Umarım işler o noktaya gelmez. Yüksek büyücüler ve alfa varisleri son kez savaştığında, her iki ırk için de yıkıcı olmuştu. Şimdi daha iyi olacağını sanmıyorum."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Her şeyin bu şekilde olmasından memnun olduğunu mu söylüyorsun? Kian'ın dün gece beni neredeyse öldürüyor olması sorun değil mi?"

"Öyle değil," dedi. "Hiç de değil."

Söylediği çelişkiler karşısında kaşlarımı çattım... daha doğrusu duyduklarım karşısında. "O zaman ne dediğini anlamama yardım et."

Sariah derin bir nefes aldı. "Babamın gücünü miras almanı istiyorum ama ölürsen bunu yapamazsın. Ruhu alana kadar şimdilik Kian'la oyun oynamak zorundasın."

güç." Bana yaklaştı ve sesini alçalttı. "O zaman, doğru zamanda, Kian'ın icabına bakabilirsin."

Vay be. Teyzem sonunda Kian'ı öldürmem konusunda tamamen hemfikir miydi? Güzel.

Başımı salladım. "Kimse Kian'a ve diğer büyücülere giden ruhun gücünü tehlikeye atmak istemez."

Bu da bizim, yani hem benim hem de Rage'in, büyükbabam ölene kadar barışı korumamız gerektiği anlamına geliyordu.

Sariah'ı kucakladıktan sonra koridordan kütüphaneye doğru koştum.

"Öfke mi? Artık çiftleşme bağımız mühürlendiğine göre, nerede olursak olalım birbirimizle konuşabilmeyi seviyordum.

"Neredesin Hilal?" diye cevap verdi. "Sabrıyla tanınmam. Ses tonu şakacıydı.

"Evet, evet, geliyorum!

Hızımı artırarak yüksek büyücü kütüphanesinden geçtim, koridordan aşağı indim... ve portaldan geçip Rage'in açık kollarına atıldım.

Vücutlarımız çarpıştı ve dudaklarımı onunkilere bastırmak için parmak uçlarımda yükseldim. Bir öpücük birçok öpücüğe dönüştü ve o kulağımın dışını yalarken ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Annemi ve bonus babamı gördüm," dedim nefes nefese. Rage kalçalarımı yoğurarak bedenlerimizi birbirine yaklaştırdı.

"Şu anda ailen hakkında konuşmak istemiyorum," dedi sıcak kor gibi bir sesle. Gömleğimin eteğini kaldırdı ve parmak uçları tenimin üzerinde gezindi.

Boynumu ısırıp emerken düşüncelerim dağıldı.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Ben... Özür dilerim... Ne hakkında konuşuyorduk?" "Konuşmuyorduk," diye cevap verdi.

Kapıdaki şiddetli bir vuruş ikimizin de donup kalmasına neden oldu.

"Öfke!" Noble böğürdü. "Orada olduğunu biliyorum, kardeşim." Kahretsin!

Bakışlarım kütüphanenin önünden Rage'e sıçradı, gözlerim kocaman oldu.

"Git buradan!" Rage kardeşine bağırdı. "Bir saat içinde işimiz bitecek."

Kızardım ve "Bir saat mi?" diye sordum.

"Belki iki," diye düzeltti.

Deli gibi sırtarak kıs kıs güldüm.

"Yapacak bir şey yok," diye cevap verdi Noble. "Karanlık Sıra büyücüleri burada, sizinle görüşmek istiyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Neden buradalar?"

"Selam, Nai!" Noble seslendi. "Burada olmana sevindim ama alfa krala taht odasında gerçekten ihtiyacımız var. Eğer beş dakika içinde orada olmazsan Rage, büyücüler gideceklerini ve geri dönmeyeceklerini söylediler. Tahkimat planlarıyla ilgili."

"Lanet olsun," diye homurdandı.

"Ne tahkimatı?" Kıyafetlerimi karıştırırken Rage'le bu ciddi konuşmayı bir an önce yapmam gerektiğini fark ederek sordum. Bu lanet olası taze çiftleşme bağı doğru düşünme yeteneğimin önüne geçiyordu. Yüksek büyücüler toplantısında olan biten her şeyi ona anlatmam gerekiyordu.

Rage homurdandı. "Büyücülerin korunmasına yardımcı olmak için toprak elementlerimize Dark Row'un etrafına duvarlar inşa ettiriyorum, böylece halkım buna mecbur kalmayacak. Ayrıca tüm alt düzey büyücülerin kıtaya yayılmak yerine tek bir bölgede yaşaması daha kolay olacaktır." Başını iki yana salladı. "Kurtları kan büyücülerine kaptırmaktan bıktım."

Vay be. Kaç tane kaybetmişti ve neden bu konuşmayı daha önce yapmamıştık?

"Gelmelisin, böylece her şeyden haberdar olursun. Ne de olsa alfa kralla çiftleştin," diye şaka yaptı Rage.

Çoraplarım hariç hemen giyindik, çünkü nasıl olduysa onlardan birini kaybetmişim ve sonra el ele Noble'ın peşinden gittik.

Oraya vardığımızda Justice'i gördüm ve hemen ona sarılmak için yanından ayrıldım. Yaslanmak için bir baston kullanıyordu ama bunun dışında sağlıklı görünüyordu ve gayet iyi iyileşiyordu.

Mageville'den gelen raporu hayretler içinde dinledim. Son birkaç gündür Rage ile iletişimim çok azdı ama işlerin bu kadar çabuk bu kadar vahim bir hal alabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Sırf sizin rahatınız için evlerimizi terk edecek değiliz," dedi bir kadın. "Aşağı büyücüler size güvenmiyor ve bana sorarsanız siz de onlara güvenmeleri için bir sebep vermediniz."

"Gerçekten mi?" diye sordu Rage. "Hepinizi kan büyücülerinden korumak için Dark Row'a sayısız muhafız gönderdim ve adamlarıma, yüksek büyücülerin isteklerine karşı halkınızı nefsi müdafaa konusunda eğitmelerini emrettim. Sizinkileri korumak için kendi halkımı kaybediyorum. Daha ne yapmamı istiyorsunuz?"

Başını iki yana salladı. "Kaybettiğiniz her adam için bir düzine adam kaybederiz. Yüksek Büyücü Konseyi'ne baskı yaparak onların süslü ve korunaklı adasında yaşamamıza izin vermelerini sağlayın. O zaman gerçekten güvende oluruz. Toprak elementlerinizin yaptığı o devasa duvarların arkasında yaşamak istemiyoruz."

"O duvarlar sizi güvende tutmak için." Rage başını salladı. "Ve eğer hepiniz Yüksek Büyücü Adası'na taşınıydınız, sizi yine de koruyor olurduk çünkü portallar burada, Şekil Değiştiren Adası'nda."

Kadın keskin bir nefes aldı ama Rage elini kaldırdı.

"Büyücü sorunlarına ya da büyücü politikalarına karışmayacağım." Rage'in sesindeki kızgınlık yoğundu. "Yüksek Büyücü Konseyi'nden istediğin talepte bulunabilirsin. Seni kısa bir süre için koruyacağımızı söyledim ve bunu yapacağız."

Lanet olsun. Bu tam da Kian'ın toplantıda şeydi.

Dişi büyüü ayrıldıktan sonra beşimiz konuşmak için kürsüye oturduk ve Honor yanıma sokuldu. Dinlerken kürkünü .

"Büyüöülerin kendini savunma eğitiminde ne durumdayız?" Rage, Adalet'e dönerek sordu.

Justice başını salladı. "Benden neredeyse imkânsız bir şeyi başarmamı istiyorsun, eğitimsiz büyüöülerini alıp onları birkaç hafta içinde savaşçıya dönüştürmemi. Bu insanlar hiç eğitim almamış, Rage. Devriye gezmelerini sağlayabiliriz ama iş kendilerini savunmaya gelince, alt düzey büyüöüler bu konuda berbatlar. Belki birkaç yıl içinde kendi kendilerine yetecek hale gelirler-"

"Birkaç yılınız yok," diye homurdandı Rage, Noble'a dönerek. "Peki ya selkiler? Kral Ozark-"

Noble başını sallayarak, "Anakaraya yardım etmeleri için iki düzine savaşçı gönderdi," dedi. "Eğer daha fazlasını gönderirse, kendi halkını ayaklandıracak. Deniz kızlarının hepsi affet ve unut zihniyetine sahip değil."

"Kahretsin!" Rage yumruğunu tahtın kol dayanağına vurdu. "Peki ya şahinler ve ayılar? Panter kral ne olacak?"

Hem Justice hem de Noble düşük sayılar ve sınırlı bulunabilirlik hakkında mırıldandılar.

Gözlerini kısan Rage kardeşlerine ters ters baktı. "Nasıl da hâlâ kaç tane kan büyüöüsüyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz?"

Justice başını salladı. "Şu ana kadar kan büyüöülerini bizi birerli ve ikiyeşerli olarak seçiyor. Bu da sayı hakkında bir fikir edinmemizi zorlaştırıyor ama benim saldırım sırasında..." Gözleri karardı. "Düzinelerce vardı."

Rage içini çekti ve Noble boğazını temizledi.

Noble, "Alt düzey büyüöüler, göreviniz onları korumak olduğu halde onları kontrol etmeye çalıştığınızı iddia ediyorlar," diye ekledi.

"Büyüöülerini korumak ne zamandan beri alfa kralının sorumluluğı oldu? Honor sordu.

"Benim işim mi? Hah!" Rage, Honor'ın küçümsemesine kendi küçümsemesini ekleyerek havladı.

İrkildim. Şimdi amcasının imzaladığı sözleşmeye için iyi bir zaman olabilirdi, ama Rage o kadar ateşlenmişti ki, tabağına daha fazlasını eklemek için iyi bir zaman olduğundan emin değildim.

"Onları korumaya çalışıyorum," diye hırladı Rage. "Tek yaptığım herkesi memnun etmeye çalışmakmış gibi hissediyorum ve bu sorunlar bizim bile değil. Benden bu kadar. Justice, kurtları Dark Row'dan çıkar."

Sessizce dinliyordum, gerçek bombasını patlatmak için en uygun zamanı bulmaya çalışıyordum ama onun açıklamasıyla elimi kaldırdım. "Rage? Bilmen gereken bir şey var."

"Çağrılmak için elini mi kaldırıyorsun?" Noble kıkırdarak sordu. "Okulda değiliz, Nai."

Justice kapıya doğru giderken durakladı ve sıırttı.

Honor, "Kraliçe Nai, söz hakkı sizin olabilir," diye ekledi. Onlara ters ters baktım.

"Kesin sesinizi çocuklar," diye tersledi Rage. "Ne , Nai?"

Lanet olsun. İşte bir şey yok.

"Şey, ben sadece... burada bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerektiğini hissediyorum. Amcanızın Yüksek Büyücü Konseyi ile bir sözleşmesi vardı. Ve anladığım kadarıyla Mageville'i korumakla yükümlüsünüz. Bunun için gerçekten iyi para alıyorsun.

-Büyücü şarabı ve yüksek büyücülerden gelen doğrudan taç ödemeleriyle."

Üç çocuk ve Onur bana baktı. "Özür dilerim, yine mi geldin?" Rage söyledi.

Yüksek Büyücü Konseyi toplantısında duyduklarımı ve büyükbabamın söylediklerini anlattım ve sözümü şöyle bitirdim: "Şimdilik uzlaşmamız ve yüksek büyücülerle aramızdaki barışı korumamız gerektiğini düşünüyorum. Düşük büyücüler için koruma detaylarını yönetmekten hoşlanmak zorunda değilsin, ama binlerce şekil değiştiren var ve sadece birkaç yüz yüksek büyücü var. Sayıları yeterli değil, bu yüzden de bu işi yapmanız için size para ödüyorlar."

"Bu doğru mu?" Rage gözlerini kocaman açarak Noble'a sordu.

Noble dudaklarını büzdü. "Ben... Ben bu işe daha yeni başladım. Tüm dosyalara bakma fırsatım olmadı. Olabilir... Tüm paranın nereden geldiğini bilmiyorum... ama her ay HMC'den gelen büyük bir miktar var."

Bunun üzerine herkes dondu

kaldı. "HMC?" Rage

homurdandı.

"Muhtemelen Yüksek Büyücü Konseyi anlamına geliyor,"

dedi Justice. Dört çocuk da aynı anda küfretti.

"idare edebilir miyiz?" Rage sordu.

Noble yüzünü buruşturdu. "Diğer tüm şekil değiştiren ırkları ele geçirdikten sonra olmaz. Muhafızlarımız ve silahlarımız için harcadıklarımız da dahil olmak üzere pek çok harcamayı kısmamız gerekecek. HMC ödemeleri yıllık kazancımızın yüzde ellisini oluşturuyor."

Rage'in gözleri o kadar büyüdü ki gözbebeklerinin yerinden fırlayacağını sandım. "Yüzde elli! Ve sen bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

Noble kardeşine homurdandı. "Nai'nin ortadan kaybolması, kan büyücüsü saldırıları ve Justice'in neredeyse ölüyor olması gibi başka işlerimiz de vardı. İşler yoluna girdiğinde araştıracaktım."

Rage şakaklarını ovuşturdu. "Haklısın. Özür dilerim. Peki ne yapacağız? Bizim bile olmayan insanlarla zorunda kalmaktan nasıl kurtulacağız!"

"Ya da..." Parmağımı kaldırdım. "Sen sadece git ve Mageville'in icabına bak. İdeal olmadığını biliyorum ama... sana bir sözleşme miras kaldı... ve sana ödedikleri parayı harcıyorsun-"

"Oh. Benim. Mage!" Rage bana doğru dönerek hırladı. "Kimin tarafındasın sen?"

Bekle.

"Ne?" Ben sordum.

"Beni gerçekten baş büyücünün halkımızı sömürmesine razı olmaya mı ikna etmeye çalışıyorsun? Sahtekâr amcamın imzaladığı bir sözleşmeyi onurlandırmak için mi?"

"Hayır! Ben öyle demedim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sadece savaşlarınızı seçin diyorum ve bunun onlardan biri olduğunu sanmıyorum." Ona yaptıkları portal tehdidinden henüz bahsetmemiştim.

Rage o kadar hızlı ayağa kalktı ki, tahtı büyük bir gürültüyle taşın üzerine geri düştü. "Buna inanamıyorum, Nai." Başını salladı, gözleri öfkeyle kısılmıştı. "Bu gerçekten oldu. Onların tarafını tuttun. Bizden birisin ama onların tarafını tutuyorsun."

Onlar mı?

"Onların tarafını tutmuyorum Rage," diye tersledim, yanaklarıma sıcaklık yayılıyordu. "Ve ben sadece bir alfa varisi değilim; ben de yarı yüksek büyücüym. Ben de onlardan biriyim!" Derin bir nefes aldım ve ses tonumu kontrol etmeye çalıştım. "Burada kimseyi kayırmaya çalışmıyorum. Uzlaşmamız, ortak bir hedefe ulaşmak için birlikte çalışmamız gerektiğini söylüyorum. Şu anda sizin paraya, onların da büyücülerin korunmasına ihtiyacı var."

Rage göğsü kabarak bana baktı. Aramızdaki bağ sayesinde bu kaynayan hayal kırıklığını hissedebiliyordum ama inandığım şeyden geri adım atacak değildim.

"Taraf tutmadığınızı söylediğinizi duyuyorum, ama bu öyle hissettirmiyor, Nai. Uzlaşma her iki tarafın da vermesini ve her iki tarafın da almasını içerir. Yüksek büyücüler korunaklı adalarında güvende kalabilsinler diye biz hayatlarımızı veriyoruz. Bana öyle geliyor ki bütün riskleri kurtlar alıyor. Ve sen bize bu riskleri para için almamız gerektiğini söylüyorsun. Bu taraf tutmaya çok benziyor. Para umurunda değil. Ben bir adam daha kaybetmemeyi önemsiyorum."

"Bu doğru değil." Sandalyemden fırladım, ellerimi yumruk yaptım. "Demek istediğim... şey, Kian dedi ki... tehdit ettiler-"

"Artık seninle tartışmak istemiyorum," dedi Rage, hayal kırıklığıyla bana bakarak. "Biraz uyumam lazım. Sonra konuşuruz." Ben daha ne olduğunu anlayamadan arkasını döndü ve merdivenleri yarılammıştı.

"İyi geceler, Nai. Kafamdaki sözleri kesik kesikti ve kalbim göğsüme gömüldü.

Ve sonra odadan çıktı.

Gözlerimden kocaman yaşlar süzüldü ve Justice bana yaklaşıp ellerini beceriksizce saçlarında gezdirirken Honor başını kalçama yasladı.

"Nai, o sadece gerçekten stresli-" diye başladı Justice. "İyi geceler çocuklar." Diğerlerine aceleyle veda ettim.

Geceyarısı kardeşler ve sonra gözyaşları içinde taht odasından ayrıldım. Rage ve ben aramızdaki bağı mühürlemeden önce pek çok kez kavga etmiştik ama nedense en çok bu sefer canım yanmıştı. Artık burada olmak istemiyordum, Geceyarısı'na dair her şeyden olabildiğince uzak olmak istiyordum. En iyi arkadaşıma ihtiyacım vardı. Hasat kızlarına küçük bir ziyaret gerekiyordu.

CHAPTER TEN

Gözyaşlarımı sildikten sonra Harvest kız yurdunun kapısını usulca çaldım. Kapı açılır açılmaz kızıl saçlı kankamla yüz yüze geldim ve sonra saldırıya uğramış bir yunus gibi çığlık attı. Kendini bana doğru atarak, hayatımın en boğucu ve en güzel sarılışı için beni kendine çekti.

"Nai! Kahretsin, kızım, seni özledim."

Fiona, Nell, Rue ve Mele, Kaja'nın arkasında belirdi ve daha fazla çığlık başladı - hatta bazıları bana aitti. Rage'le konuştuğumuz her şey şimdilik unutulmuştu. Hasatçı kız balonumun içindeydin ve dünyada her şey yolundaydı.

Kaja bana bakmak için geri çekildi. "Sana sarılabilir miyim?"

Yani

... sen artık bizim kraliçemiz değil misin?"

Fiona elini salladı. "Kraliçe-schmeen, o her zaman bizim Nai'miz olacak."

Sırıtarak fuayeye adım attım ve her birine sıkıca sarıldım. "Neler yaptınız çocuklar? Bana her şeyi anlatın" dedim, dikkatlerini dağıtmak için adeta yalvarıyordum.

Kaja güldü. "Biz mi söyleyeceğiz? Asla, bize her şeyi siz anlatıyorsunuz. Rage, Yüksek Büyücü Adası'ndaki büyükbabanı kurtarmak için kaçman gerektiğini söyledi!"

Dudağımı çiğneyerek koridorda garip bir şekilde yürüdüm. "Senin hakkında bir şeyler duymayı tercih ederim."

Anlayış Kaja'nın yüzünü aydınlattı ve başını salladı. "Gel otur."

Onları oturma odasına kadar takip ettim ve hepimiz sehpanın etrafına oturduk.

"Yani," dedi Kaja, "Rage tüm şekil değiştirenleri adaya geri davet etti ve şahinleri Daybreak topraklarının sınırına yerleştirdi."

Fiona bu hikâyenin nereye varacağını biliyormuş gibi kıs kıs güldü, Rage'le tartışmamı aklımdan çıkarmak için umutsuzca eğildim.

"İlk gün Mallory, şahinler kuş formundayken yakınlarda uçtuklarından ve banyo yaparken onu gözetlediklerinden şikayet etmeye başladı."

Bir kahkaha patlattım. "Ne? Bu çılgınlık."

Kaja sırtarak başını salladı. "Onları röntgenci olmakla suçluyor."

Nell gözlerini devirdi. "Sanki Mallory'yi çıplak görmek isteyen var da."

Bundan daha fazlası olması gerektiğini biliyordum ve işin ilginç kısmını öğrenmek istiyordum. "Ne oldu?" diye sordum.

"Mallory Daybreak'in yeni alfası John'a şikâyetinde bulundu ama John ona bunun gerçek bir sorun olmadığını söyledi. O da konuyu Rage'e götürdü. Şahinlerin taşınmasını ve yerlerine bir kara hayvanının getirilmesini istedi."

İnledim. Ne baş ağrısı. Mallory çok sinir bozucuydu!

Fiona kahkahalarını tutmakta zorlanıyordu ve Mele kıpkırmızıydı, bu yüzden hikâyenin daha iyi olacağını biliyordum.

"Ve?" Ben sordum.

"Öfke-" Kaja kendini daha fazla tutamamış gibi kahkahayı patlattı.

Henüz komik bir şey söylenmemiş olmasına rağmen kıs kıs gülmeye başladım.

"Söyle bana!" Şakacı bir şekilde koluna yumruk attım. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi, kızlarımla biraz kaygısız zaman geçirmek.

Nell sanki gülümsemesini engelleyebilecekmiş gibi yüzünü tuttu. "Rage, John'u destekledi ve Mallory'nin isteğini reddetti. Ona alfasına saygı duyması gerektiğini ve eğer gerçekten bir sorun varsa, iki sürünün bunu kendi aralarında çözmesi gerektiğini söyledi. Böylece Mallory evinin her tarafına 'mahremiyet perdeleri'" -Nell tırnak işareti yaptı-"yerleştirdi."

"Ve şimdi ne zaman dışarı çıksa şahinler kafasına pisliyor!" Kaja ağzından kaçırıldı.

Sonra hepimiz kahkahalara boğulduk. Ben o kadar çok güldüm ki oturma odasındaki halının üzerine yığıldım ve eğlenceden titredim. Kaja yanıma düştü, gözlerinden yaşlar akıyordu. Sonunda sakinleştiğimizde, Mallory'nin topraklarında yürüdüğü, kafasına beyaz kuş kakası düştüğü bir görüntüyü canlandırdım ve yine kahkahalarla yuvarlandım, kızları bir kez daha kıkırdama nöbetlerine soktum.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim, son birkaç gündür ne kadar stresli olduğumu fark etmemiştim. Sonunda oturup gözlerimi sildim ve düşüncelerim Rage'e geri döndüğünde, eğlencem fırtınadaki güneş gibi soldu.

Kaja fark etmiş olmalı. Boğazını temizleyerek beni ayağa kaldırdı. "Benim odamda takılacağız," dedi herkese.

Kızlar başlarıyla onayladılar. "Seni görmek güzel, Nai," dedi Fiona. "Daha sık gel!" Nell de aynı fikirdeydi.

Onlara yapacağımı söyledim ve sonra Kaja'nın odasına girdim. Kapı arkasından kapandığı anda bana doğru döndü. "Dökül bakalım. Bir sorun olduğunu biliyorum."

İçimi çektim ve yatağının başucundaki saate baktım. Geç olmuştu, aç ve yorgundum. "Bu uzun bir hikâye, Kaj."

Kollarını kavuşturdu. "Kafeteryadan pizza sipariş edeceğim."

Sırıttım. "Ekstra ranch?"

Dudaklarına yavaş bir gülümseme yayıldı. "Pizza yemenin başka bir yolu var mı?"

İki saat sonra hava zifiri karanlıktı. Beş dilim yemiş ve Kaja'ya içimi dökmüştüm.

"Kahretsin kızım, Rage'in ne demek istediğini anlıyorum ama seninkini de anlıyorum. Bu oldukça zor bir durum."

Başımı salladım ve bir parça pizza hamurunu ikiye bölüp kutuya attım. "Pekâlâ, geri dönmeliyim yoksa Reyna benim için endişelenecek."

"Huysuz ablam nasıl?" diye sordu ve ben de gülümsememi taze ve doğal tutmaya çalıştım, büyükbabam öldüğünde Reyna'nın da öleceğini belli etmemeye çalıştım.

"O harika biri. Yani, bazen baş belası ama harika."

Kaja kıkırdadı. "Bu o."

Belki Reyna'yı hayatta tutmanın bir yolunu bulabilirdim... Zaten yaşlılıktan ölecekken tüm bu kalkan olayı anlamsız görünüyordu.

Gelecekteki Nai için sorun.

"Seni seviyorum." Uzandım ve en iyi arkadaşıma sarıldım.

"Ben de seni seviyorum." Kaja sıktı. "Yarın beni ziyaret et. Ben de günlük randevu gecesi istiyorum!"

Güldüm. "Tamamdır. Rage'i gördükten sonra her gün geleceğim."

Ve böylece, Rage'e sakinleşmesi için bir gece vermenin aklını başına getireceğini umarak Yüksek Büyücü Adası'na geri döndüm.

Kütüphane kapısına vardığımda, Honor Onyx kapısının önünde kıvrılmış uyuyordu. Yaklaştığımda kıkırdandı.

"Senin gibi harika bir arkadaş hak etmek için ne yaptım ben? Uzandım ve kulaklarını kaşıdım.

'Öncelikle, hayatımı kurtardın. Ya da beni hayata demeliyim,' diye cevap verdi, ben sırtarak kapıyı açıp geçitten geçerken.

'Touché. Bana çok şey borçlusun,' diye takıldım.

Boş kütüphaneden geçip büyükbabamın özel çalışma odasına girdik.

'Bu gece burada seninle kalmamı ister misin? Seni burada tek başına bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum,' diye sordum Honor'a. O kanepeye zıplayıp kıvrılırken.

'Hayır, burası benim havalı bekar evim gibi hissediyorum. Ama sabah yemek getirmekten çekinmeyin.'

Eğildim ve tüylü başının tepesini öptüm.
".

Bununla birlikte, ana ruh evine, yatak odama yöneldim ve sonra yatağıma tırmandım. Kaja ve ben harikaydık. Onur ve arkadaşlığımız her zamankinden daha sağlamdı. Ama Rage ile olan sorunlarım bilincimi kemiriyor, bütün gece dönüp durmama neden oluyordu. Çoğunlukla tek bir şeyi merak ettim.

O haklı mıydı? Yanlış tarafta mıydım?

ERTESİ SABAH sersemlemiş bir şekilde uyandım ve günün ilerleyen saatlerinde annemle bir portal dersi daha yapmaya hazırlandım. Önce büyükbabamı kontrol etmek ve eğitimimin nereye gitmesi gerektiğini düşündüğünü görmek istedim. Reyna'yla birlikte ruh taşıma bulduktan sonra onu diğerleriyle birlikte siyah kesenin içine saklamıştım ama onu her zaman yanımda taşımam gerekip gerekmediğinden emin değildim. Büyükbabama soracak bir şey daha vardı.

Ama önce arkadaşımı kontrol etmeliyim. Dün gece kavga etmiş olmamızdan nefret ediyordum.

"Hey... İyi uyuyamadım. Bu düşünceyi aramızdaki bağa doğru ittim.

Zihinsel olarak iç çekti ve bu ses beni daha da depresif hissettirdi.

Ben de, Nai. Ama henüz bu konuda konuşmaya hazır mıyım bilmiyorum. Belki daha sonra. Seni seviyorum.'

Ouch.

Reddedilişinin acısı aramızdaki bağı kanattıkça boğazım dökülmemiş gözyaşlarıyla sıkıştı. Sonundaki aceleci "Seni seviyorum" olmasa.

Sadece zamana ihtiyacı var, dedim kendi kendime. Kral olarak çok şeyle uğraşıyordu ve gelirinin yüzde ellisini yüksek büyücülerin ödediğini yeni öğrenmişti, bu bir darbeydi. Ve ben yüksek büyücülerin tarafını tuttum... tuttum. Onları durduramadan gözyaşlarım yanaklarıma döküldü.

Lanet olsun, Rage, seni küçük pislik! Hepimiz iyi olana kadar bugün derslerime odaklanamayacaktım. Şu anda en büyük savaşın kan büyücülerini ve benim büyükbabamın ruh büyüsünü almam olduğunu görmesini istedim. Odaklanmamız gereken yer orasıydı.

Gözlerimi silerek kahvaltıdan vazgeçmeye karar verdim. Biraz temiz hava almam ve kafamı boşaltmam . Aceleyle giyinip dişlerimi fırçaladıktan sonra koridora çıktım.

"Tuhaf görünüyorsun," diye seslendi Donovan omzumun üzerinden ve beni irkiltti.

Kendimden biraz nefret ederek homurdandım. En azından bana en yakın olanlar dürüsttü. "Evet... Ağlıyordum. Yürüyüşe çıkıp kafamı boşaltmam lazım." Zorla gülümsedim. "Gelmek ister misin?"

Donovan bir elinde kahvaltılık bir danish, diğerinde bir şişe su tutuyordu. Davetim üzerine yüz ifadesi aydınlandı. "Kelebekleri görmek için avluya çıkabilir miyiz?"

Elimi kalçama koydum. "Burada bir kelebek atriümü mu var? Evet, oraya gidelim."

Yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi ve beni şaşkın bir halde bırakıp peşinden koşturarak koridorda ilerledi.

Mutfağa yaklaştığımızda "Anne! Nai ile kelebeklere gidiyoruz," diye bağırdı.

Sariah dışarı çıktı ve ikimize baktı, dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Tamam, bugün anakarada portalda bir vardiyam var. Öğle yemeğinden önce dönerim. Annette ev yapımı lazanya pişiriyor." Bana kâğıt havluya sarılı bir Danimarka çöreği uzattı. "İyi eğlenceler."

"Teşekkürler," dedim ve yemeği minnetle kabul ettim.

Koridorda koşar adım ilerledik ve Donovan ön kapıdan çıktı, ben de hemen arkasından onu takip ettim.

"Neden ağlıyorsun?" Donovan bir ağız dolusu hamur işinin arasından sordu.

"Ha?" Bir an için kafam karışmış bir halde sordum ve sonra kafama dank etti. "Ağlıyordum çünkü Rage'le tartışmıştık."

"Öfke mi? Koca mı?" diye sordu, omzunun üzerinden bana bakarken kaşları çatılmıştı.

Koca kelimesinin kafamda dönüp durmasına izin verdim. Burada çiftleşmiyorlardı, bu yüzden Donovan muhtemelen bu terimi anlamayacaktı. Koca muhtemelen en yakın olabileceğimiz şeydi. "Evet. O kurtların kralı."

Arabayı durdurduğumda Donovan bana bakakaldı, gözleri kocaman açılmış ve çenesi çözülmüştü.

Yüzümü ona dönerek, "Sorun nedir?" diye sordum.

"Kötü adam." Donovan başını salladı. "Alfa kral kötüdür."

"Öfke değil-oh, evet. Declan'ı düşünüyorsun. O artık yok. Rage yeni kral. İyi kral."

Donovan rahatladı ve adımlarımıza devam ettik, ön bahçeyi geçtik ve

Bruno ve Max. "İyi kral. Nai'nin kocası. Tartışma."

Gülümsedim. "Tamamdır."

Donovan bizi kapılarla çevrili alandan çıkardıktan sonra geniş avluda hızlı adımlarla yürüdü ve element testlerimi yaptığım diğer kalelerin yanından geçti. Etrafımızdaki çiçekli ağaçlara bakarken Donovan kalçasına vurarak ritim tutuyordu. Kampüsün içinde beş dakikadan fazla yürüdük, kayıt salonunu ve kütüphaneyi geçtikten sonra sağa döndük ve büyük bir çayırın diğer tarafında uzakta beliren devasa bir atriyum gördük.

Devasa yapının yüksekliği elli metreden fazlaydı ve bir seraya benzer şekilde tamamen camdan yapılmıştı. Pencere panellerinden bazıları açıktı ama kelekleri tutmaya yetecek kadar küçük siyah tel örgüleri görebiliyordum.

dışarı çıkmasını engelliyordu. Büyük tropik palmiye ağaçları binanın tepesine doğru tırmanıyor, canlı renklerdeki uzun çalılar ve ağaççıklar güzel bir manzara oluşturuyordu.

"Oha..."

"Haydi!" Donovan elimi tuttu ve birlikte koşmaya başladık. Ben de peşinden koştum, ikimiz de vadinin içinden geçip avlu kapısına giden çakıllı patikadan aşağı inerken gülüyorduk. Durduk ve Donovan'ın elini bıraktım. Cam kapıyı açmak için uzandı ve-

Bam!

Ağır bir şey sırtıma çarptı ve acı kürek kemiklerimde patladı, kör edici acı görüşümü çaldı. Bir çığlıkla öne doğru eğildim ve sırtımda bir darbe daha patladı.

"Köpek gibi kokuyor," dedi sinsi bir kadın. Bu sesi tanıyordum.

Jane.

Yana doğru yuvarlandım ve siyah saçlı, kalkık burunlu kızı, Julian'ı ve kahverengi saçlı, canavar gibi bir oğlanı gördüm. Xavier olduğunu tahmin ettim. Bu üçü her zaman birlikte olma ve sorun çıkarma eğilimindeydi. Uzun boylu, zayıf ve kızıl saçlı genç bir adam daha vardı. Adını bilmiyordum ama geçen geceki toplantıda o da vardı. Siyah saçlı kız elinde bir şey tutuyordu ve rüzgâr arkasından hızlanarak çakıl parçalarını küçük bir kasırgaya sürükledi.

Orion'un varisi.

Homurdandım ve ayağa fırladım, vurmaya hazırdım ki elindeki her neyse yüzüme doğru fırlattı. Beyaz bir toz pufu görüşümü bulanıklaştırdı ve içgüdüsel olarak nefesimi içime çekerek öksürdüm.

Saçmalık.

Bu tadı tanıdım.

Ne olduğunu anladığımda dehşet iliklerime kadar işledi.

Selkie'lerin gücümü devre dışı bırakmak için kullandıkları tozun aynısı.

"Sen buraya ait değilsin, it," diye alay etti Julian, diğer iki varis arkasından yaklaşıp gözlerinde kötülükle bana bakarken.

Korku ve şok içinde kapıya yaslanmış olan Donovan'a baktım.

"Kaç," diye fısıldadım. "Rage ya da Honor'ı al."

Sariah gitmişti ve Reyna'nın etrafta mı yoksa büyükbabamla mı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Rage bana kızgındı ama yine de gelirdi, değil mi?

"Rage, yardıma ihtiyacım var," diye seslendim dostuma.

"Sorun nedir? Sırtımda bir şey hissettim ama sonra kayboldu.

Kıçıma tekmeyi yemek üzereydim. Hâlâ teke tek dövüşebilirdim ama bu oran büyüm olmadan yapabileceklerimin ötesindeydi. Bunun bir hoş geldin dayacağı mı olduğu yoksa babaları gibi beni öldürmeye mi niyetlendikleri konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kalkan bağıyla bu, Onur, Asil, Adalet ve Öfke'nin yanı sıra benim de ölümüm anlamına gelebilirdi.

Donovan avlunun arka tarafına doğru kaçtı ve yardım alabileceğini umdum.

'Kütüphane kapısına git. Kuzenim seni içeri alacak.' Umarım! "Üzerime atlamak üzereler," dedim Rage'e.

"Ne!" Öfkesi aramızdaki bağa o kadar hızlı yayıldı ki hırladım.

Jane şeytani bir sırıtişla Julian'a baktı. "Onunla işimiz bittiğinde adını bile bilmediğinden emin olalım."

Rage'e ya da Donovan'a odaklanamazdım. Hayatta kalmam gerekiyordu.

Jane'in çağırdığı rüzgâr bana çarptı, kum ve molozları da beraberinde getirdi. Küçük taşlar derimi yırtarken keskin, sıcak bir acı içimi parçaladı. Bir sızlanmayla geri çekilmeden önce kurdumun yüzeye çıktığını hissettim. Tozla yer değiştiremedim! Acıya rağmen kendimi dik durmaya zorladım.

Acıyla ileri atıldım, kollarımı açtım, bu cadıyı boğmaya hazırdım.

Etrafımı bir ısı patlaması sardı ve aniden turuncu ve kırmızı alevler belirerek bana yaklaştı. Canlı canlı yanacağım korkusuyla nefes nefese kaldım. Derime saplanan taşlar, tüm o ısının altında cam parçalarına dönüştü.

Çocuklardan biri, "Hey, dostum, bu çok ileri gidiyor," diye konuştu. "Onu öldüreceksin!"

"Ne olmuş yani?" dedi kadın. "Büyükbabası ölmek üzere ve eğer o giderse, ruh gücü babalarımıza gidecek!"

Hay aksi! Bu düşündüğümünden çok daha kötüydü.

"Öfke! Yer aniden altımda açıldığında ve karanlık bir çukura birkaç metre düşerken haykırdım. Nemli toprağa çakılırken bileğim çarpmanın etkisiyle burkuldu.

"Durun dedim!" diye bağırdı, dünyanın efendisi-varisi olduğunu tahmin ettiğim genç adam.

Ani bir rahatlamaıyla üzerime bir ferahlık çöktü ve karanlık deliğin içinde nefes nefese kaldım.

"Defol git buradan, Carson. Tam bir korkaksın!"

Kemiğe çarpan bir yumruğun sesini duydum ve sonra biri - Carson? Kafamı kaldırdığımda üç yüzün üzerimde belirdiğini fark ettim. Julian, siyah saçlı çocuk Xavier'e baktı ve "Onu boğacağım" dedi.

Bunu söylediği anda panik beni tamamen ele geçirdi.

Keskin bir nefes aldı ve yüzünde bunun çok ileri gittiğini fark etmiş gibi bir ifade belirince gözlerini kaçırdı ama sonra dişlerini sıktı ve ellerini uzattı.

"Onur! İçimden seslendim. Kalkanlarım gibi, çocukların da bunu hissediyor olması gerektiğini biliyordum çünkü cildimdeki cam kesikleri çoktan iyileşmişti. Donovan eve mi gitti yoksa kütüphanedeki portala mı? Eğer eve gittiyse, Sariah çoktan vardiyasına gitmiş miydi? Reyna hangi cehennemdeydi?

Tırmanmaya çalışarak toprağı tırmaladım ama toprak yumuşaktı ve ben yerden bir karıştan fazla yükselemeden parçalanarak yol verdi. Julian'ın ellerinden damlayan su birikintisine sıçrayarak geri düştüm.

"Yapmayın bunu!" Bana tepeden bakan üç kişiye seslendim.

Kız çömeldi ve bana ters ters baktı. Su dizlerime ulaşana kadar destansı bir bakışmaya devam ederken sessizlik uzadı.

"Eğer ruhun evi üzerindeki hakkını inkâr eder ve kendini bu diyardan sonsuza dek sürgün edersen, o zaman dururuz," diye teklif etti. "Kendi özgür iradenle bunu imzalarsan" -bir kâğıt parçası ve bir kalem çıkardı- "ve evinden ve soyundan feragat edersen, buradan canlı ayrılmana izin veririz."

Bir dakika, bu... tüm bunlar ayrılmayı kabul etmemi sağlamak için miydi? Beni korkutup ruh haklarımdan vazgeçmem için imza attırmaya mı çalışıyorlardı?

Öfke tüm varlığımı kapladı. Şantajdan ya da işkenceden hoşlanmıyordum ve ailesinin büyükbabamın büyüünden - benim büyümden- bir gram bile almasına asla izin veremezdim. "Geliyorum! Rage'in sesi aniden zihnimde gürledi.

Umut göğsümü doldurdu ve kıza sııttım. "Cehenneme git, Jane."

Donovan Alfa Adası'ndaki kütüphanenin portal kapısını açmış ve Rage'in geçmesine izin vermiş olmalı.

Teşekkür , kuzen.

Su mideme ulaştı ve sırtışım vahşileşti. "Adil bir uyarı, dostum geliyor. Üç saniye içinde buradan çıkmazsam hepinizi öldürecek."

Kızın kendine güvenen ifadesi değişti ve bakışları Julian'a kaydı. Elinde tuttuğu kâğıtlar biraz titredi.

"Belgeleri imzala, yoksa annene Ölüler Diyarı'nda katılabilirsin!" Julian karşılık olarak hırladı.

"Yanlış cevap," dedi Rage, sesi Julian'ın arkasından geliyordu ve sonra Kian'ın oğlu geriye doğru çekildi.

Jane bir dehşet çılgılığıyla koşmaya başladı ve sonra tanıdık bir yüz tepesinde belirdi.

Adalet çukurun kenarına çömeldi ve bana doğru uzandı. "Neden bela hep seni buluyor, kardeşim?"

Sonra beni yukarı çekti ve çamurlu çukurdan sanki 10 kilo ağırlığındaymışım gibi çıkardı.

Ayaklarım yere değdiğinde, önümdeki manzaraya baktım.

Honor'ın çenesi Jane'in ayak bileğine kilitlenmişti. Adam başını yana doğru sallayıp bağlarını yırttığında Jane acı içinde çığlık attı.

Ouch.

Noble, tatlı Noble, Xavier'in üzerinde durmuş, yüzüne darbe üstüne darbe indiriyordu.

Donovan çalıların arasına saklanmış, olan biteni dehşet içinde izliyordu.

Bakışlarım Julian'ın kafasına onu öldürmeye yetecek bir güçle vuran Rage'e kaydı ve Adalet kralın yanına gitmek için göz kırparak beni terk etti.

Lanet olası savaş alanı.

"Dur!" İki elimi de büyü yapacakmış gibi kaldırdım ve hemen gözlerimi devirdim... kendime. Yine de Öfke, Adalet, Asil ve Onur yüksek büyücü varislerini dövmeyi bırakıp bana baktılar.

Jane taze kan izleri bırakarak sürünerek uzaklaşmaya başladı ama Honor onu engelledi, dudakları vahşi bir hırıltıyla geri çekildi. Jane inledi ve acı içinde inleyerek tekrar çimlerin üzerine yığıldı.

O anda, kalkanlarımın beni ölümüne savunacağını biliyordum.

Kalkanlarıma "Bırakın gitsinler," dedim.

Noble kaşlarını kaldırdı ve Justice kaşlarını çatı.

"Nai," diye hırladı Rage, "seni öldüreceklerdi. Biz sadece adaleti yerine getiriyoruz."

"Kelimenin tam anlamıyla," dedi Justice, deadpanning.

"Onu öldürmeyecektik. Sadece imzalamasını istedik.
-" Jane'in sözleri Honor'ın üzerine atılmasıyla kesildi; yüzünü yere gömdü.

Jane'i görmezden geldim. Beni öldürmek ya da ölmek üzere olduğumu düşündürmek benim için gerçekten bir fark yaratmıyordu. "Biliyorum," dedim Rage'e, dostumla aramdaki boşluğu geçip elimi koluna koyarak. "Ve bunu hak ediyorlar."

Rage bakışlarını daralttı. "Ama?"

"Ama ben onlardan daha iyi olmak istiyorum. Tüm halkımıza, tüm halkıma -hem anne tarafımdaki yüksek büyücülere hem de baba tarafımdaki alfa varislerine ve kurtlara- barış getirmenin bir yolunu bulmak istiyorum. Yapabileceğimize inanıyorum-"

"Bu bir rüya," dedi Justice başını sallayarak. "Yüksek büyücüler sana her fırsatta yalan söylediler."

Başımı salladım ama Justice'in bakışlarını tuttum. "Onlara boyun eğelim demiyorum. Ama bir yerden başlamalıyız."

"Onlara merhamet mi göstermek istiyorsun?" Rage sordu.

Başımı salladım. "Varislerini öldürmemekle başlayalım."

Gerçi Reyna her yüksek büyücünün kalelerinde eğitim gören yarım düzine başka varisi olduğunu söylemişti.

"Peki," diye yanıtladı Rage. "O zaman her gece buradaki derslerin arasında benimle, alfa şatosunda kalmanı istiyorum. Güvende olduğunu bilmek istiyorum ve belli ki büyükbaban burada güvenliğini garanti edemiyor."

Büyükbabamı savunma dürtüsü göğsümde kabardı ama onu bastırdım. Rage haklıydı, hatta onun bildiğinden de fazla.

"Kral Rage güçlüdür," dedi Donovan, dostuma temkinli bir bakış fırlatarak.

Bununla birlikte Rage, zar zor kendine gelen Julian'ı yere bıraktı ve ardından başının yanına eğildi. "Eğer bir daha eşime onu rahatsız edecek şekilde bakarsan, erkekliğini çıkarır ve zorla boğazına sokarım." Rage nefesini içine çekti: "Ve bu ısınma turu olacak. Hayatta olmanın tek sebebi Nai'nin merhameti. İkimizi de pişman etme."

Julian başını salladı, boğazında bir inilti sönüyordu ve sonra Rage Donovan'a dönüp özür dileyen bir gülümseme sundu. "Bana ve eşime yardım ettiğin için teşekkür ederim genç adam. Alfa kral sana minnet borçlu."

Donovan çenesini göğsüne indirerek, "Aile," dedi.

"Donovan benim kuzenim," diye açıkladım ona yaklaşılarak. "Annesi de halam Sariah."

Noble, "Harika," dedi ve Justice başını salladı.

"O zaman ailene iki kat borçluyum," dedi Rage, kolunu belime dolayarak. Dudaklarını başımın tepesine bastırdı ve bana sarılırken derin bir nefes aldı. "Neredeyse aklımı kaybediyordum," diye itiraf etti bağımızın içinden. "Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için ve kavgamız için özür dilerim."

Başımı salladım, ona sokuldum. "Ben de."

"İşte bu yüzden sana ulaşabileceğim bir yerde, Şekil Değiştiren Adası'nda olmanı istiyorum." İki katına çıktı.

Rage'e bir öpücük verdikten sonra geri çekildim ve Donovan'a elimi uzattım. "Hadi gidip büyükbabamla konuşalım."

Donovan çalıların arkasından çıktı ve elimi tuttu. "Büyükbabam bizi güvende tutuyor."

Sanırım bu Donovan'ın Rage'in söylediklerine meydan okumasının sevimli bir yoluydu, ama ne yazık ki artık büyükbabamın bunu yapabileceğine dair aynı inanca sahip değildim.

Hepimiz ruh kalesine döndük ve Büyükbaba ile Reyna'yı mutfakta geç kahvaltı ederken bulduk.

Olanları anlattığımda, büyükbabam ve Reyna şaşırılmış görünüyorlardı.

"Donovan neden buraya gelip beni almadı?" Reyna kaşlarını çatarak sordu.

Donovan başını salladı. "Öfke iyi bir kraldır."

Evet. Ona Rage'i getirmesini söylemişim, o da getirdi.

Rage bana 'Ondan çok hoşlanıyorum' dedi. Sonra odadakilere, aramızdaki bağ sayesinde bana saldırıldığını nasıl hissettiğini ve isteğim üzerine mirasçıları bağışladığını anlattı. "Nai'nin artık burada gecelemesine izin vermeyeceğim çünkü senin

onun güvenliğini sağlayamam. Burada bir ders almadığı sürece Alfa Kalesi'nde kalmasını istiyorum."

Büyükbabamın omuzları çöktü ve bana bakarken gözleri doldu. "Çok üzgünüm kızım. Burada risk altında olman doğru değil. Arkadaşın haklı."

Vay be. O da kabul etti.

"Onunla kalabilir miyim... Alfa Şatosu'nda?" Masada onun yanındaki boş sandalyeye otururken büyükbabama sordum.

Yaşlı büyücü başını salladı. "Sanırım en iyisi bu olacak. Bugün gerçek dünyada birkaç kez portal oluşturmanı izleyeceğim ve günün sonunda doğrudan kaleye portal açabilecek ve büyücülerin onları kapatması durumunda Rage'le birlikte orada olacaksın."

Rage kaşlarını çattı, 'Portal mı? Yakın mı?'

"Sen hışımla çekip gittiğinde sana yüksek büyücülerin bizi ayırmak için portalları kapatmakla tehdit ettiklerini anlatmaya çalışıyordum," dedim ve yüzünü buruşturdu.

"Üzgünüm aşkım. Bizi ayrı tutmak için portalları kapatırlarsa, bu bir savaşa yol açar.

Başımı salladım. "İşte bu yüzden onları yaratmayı öğreniyorum.

İçini çekti ve etrafımızdaki herkes zihinsel olarak iletişim kurduğumuzu anlamış gibiydi. Rage sonra uzandı ve yüzümü kavradı. 'Bu senin için sorun olur mu? Geceleri benimle kalmak ve dersler için buraya gelmek?'

"Kesinlikle. Eğildim ve ona hızlı bir öpücük verdim. Sonra grubun geri kalanına dönerek yüzümü buruşturdum. "Hâlâ bir sorunum var. Büyücülerden biri büyü engelleyici tozu yüzüme üfledi. Buna karşı koyacak özel çiçeklerden hiçbirine sahip değilim."

Reyna homurdandı. "O aptal denizkızları bunu asla keşfetmemeliydi."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, onu yaratan bir büyücüydü," dedim Jakko'yu düşünerek.

"Evet, ama artık Karanlık Sıra'da bunu satan denizkızları var," diye cevap verdi. "Selkie kralının buna bir son vermesi gerekiyor yoksa sorun yaşamaya devam edeceğiz."

Rage boğazından alçak sesle hırladı. "Adaya döndüğümde Ozark'la konuşacağım. Nai bu gece eve gelmeden önce o tozun satışını durduracağız. Reyna, benimle gelersen seni Nai için bir ilaç çiçeğiyle geri gönderebilirim."

Başını salladı.

Büyükbabam elimi okşayarak, "O zaman anlaştık," dedi.

Rage, Justice ve Noble Reyna'yla birlikte gitti ve Honor benimle, büyükbabamla ve Donovan'la kaldı.

"Alfa 'na dönene kadar yanından ayrılmama izin yok," dedi. "O yüzden lütfen bana sorma-

"Anladım," dedim ona, parmaklarımı kürküne geçirerek. "Burada olmana sevindim.

Sonra dönüp Donovan'la göz teması kurmaya çalıştım ama odanın köşesinde bir şeye bakıyordu. "Donovan? Rage'i yakaladığın için sana teşekkür etmek istiyorum. Korkutucu olduğunu biliyorum."

Parmaklarını hızlı bir ritimle başparmaklarının üzerine vurdu. "Nai'ye zarar verdiler," diye mırıldandı. "Nai aileden biri. Rage iyi bir kraldır."

Boğazım düğümlendi ve duygularımı bastırmaya çalıştım. Donovan'ın hayatımı kurtardığını anladığını sanmıyorum. "Bu doğru dostum ve seni çok takdir ediyorum. Belki de teşekkür olarak birkaç çikolatalı kek almalısın."

Sonra gözleri benimkilere kaydı ve sırıttı. "Çikolata iyi bir fikir!"

Gülümseyen Sariah'ya baktım. "Bu iyi mi?" Ona sordum ve o da başını salladı.

"Sen büyükbabanla ders yaparken ben de Annette'e onları çalıştırmasını söyleyeceğim," dedi teyzem. "Ben işe gidiyorum."

Büyükbabam ve ben odadan çıkarken Donovan'ın annesine bana daha sık yardım etmesi gerektiğini söylediğini duydum.

Bugün her şey çok daha kötü sonuçlanabilirdi. Kuzenimin yardımı için minnettarım.

CHAPTER ELEVEN

REYNA, bir saatten kısa bir süre sonra sihri yok eden tozun panzehiriyle ortaya . Büyükbabamın yüzme şortu giymesine yardım etti ve hep birlikte ruh havuzu odasına gittik, ben de üstümü değiştirmek için koşturmadan önce onu buharlı havuza soktum.

Sonraki birkaç saat boyunca büyükbabam bana gerçek bir portal oluşturma konusunda yol gösterdi. Ruh havuzunun, ders için uyanık kalmasını sağlamak üzere enerjisini artırmaya yardımcı olacağını söyledi. Küçükten başladım, ruh havuzlarından Donovan'ın nefis bir kek yediği mutfağa bir portal açtım. Sonra büyükbabanın odasına. Sonra da çalışma odasına. Bedenimin geçitten geçip diğer taraftaki ruhuma katılması yerine, kapanmadan önce ruhumun bedenime geri atlamasını sağladım. Onları kolayca açabiliyordum ama açık tutmak işin zor kısmıydı. Büyükbabam bana yardım ederken neredeyse hiç büyü kullanmıyordu ama yine de onu yoruyordu. Hem de çok. Öğle yemeği vakti geldiğinde ben açlıktan ölüyordum, büyükbabam da bitkin düşmüştü.

"Günün geri kalanında Şekil Değiştiren Adası'na gitmeden önce birkaç kez daha pratik yapmalısın," dedi Büyükbaba ve ardından esnedi. "Honor'a dokunurken bir portaldan geçerek bedenine eşlik etmesini sağlarsan daha kolay olur. Sonunda bunu yapmana gerek kalmayacak ama çok fazla pratik yapana kadar daha az yorucu olacak." Tekrar esnedi.

"Montana'daki gibi mi?" Perdeli alanın arkasında kurulanırken sordum.

"Evet. Ve Şekil Değiştiren Adası'ndan Yüksek Büyücü Adası'na giden kütüphane," dedi sesi titreyerek. "Anahtar her zaman iki diyarı birbirine bağlayan kalıcı bir şeydir, aynı kayadan oyulmuş bir dizi taş gibi..." Nefes almak için durakladı ve sonra bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Özür dilerim. Bugünlük bu kadar yeter. Belki yarın, kalıcı portallar yaratmayı tartışabiliriz ve daha fazla yardım için anneni ya da Than'ı ziyaret edebilirsin. İstedğim kadar iyi bir öğretmen olamadığım için özür dilerim." Esnedi ve kalbim sıkışmaya başladı.

"Endişelenme büyükbaba. Harikaydın," dedim ve Reyna onun odadan çıkmasına yardım etmeden önce yanağına hızlı bir öpücük kondurdum. Lanet olsun! Gittikçe daha da zayıflıyordu. Birlikte ne kadar zamanımız kaldığını merak ediyordum. Günler mi?

Koridorda ayrıldık ve sonra mutfağa daldım, ardından da nöbet tutmak için ruh havuzu odasının dışında bekleyen Honor geldi. İkimiz birlikte kalan tüm Danimarka hamur işlerini, Annette'in öğle yemeği için yaptığı birkaç hamburgeri ve üç keki yedik.

Honor yanımdayken, büyükbabamın evindeki portallar üzerinde çalıştık. Sonunda, Shifter Adası'na bir portal açmaya ve kütüphaneden vazgeçmeye karar verdim. Yüksek büyücülerin beni dışarıda bırakmaya çalışması ihtimaline karşı tamamen hazır olmak istiyordum.

Honor ela gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Sırıttım. "Bizi ikiye böleceğimden mi korkuyorsun? Parmaklarımı saçlarında gezdirerek sordum. Büyükbabam geçitten geçerken ona dokunmanın önemli olduğunu söylemişti. En azından ben portallar yaratmaya ve onları açık tutmaya alışana kadar.

"," diye cevap verdi. "Şey, evet.

Sadece kıkırdadım ve zihnimin rahatlamasına izin verdim. Ruh Kalesi'ndeki odamdaydım ama Rage'in sayvanlı yatağının koyu renkli ahşap ve siyah nevresimlerini hayal ettim. Yatak

Seviştiğimiz ipeksi çarşaflar ve onun kokusu. Ruhum bedenimden kolayca sıyrıldı. Odamdan geçip duvarıma doğru uçtum, eşimin odasını hayal ettim ve ruhum duvardan geçtiği anda Rage'in yatak odasında durup banyodaki duşun sesini dinledim.

Evet!

Birinci adım tamamlandı.

Nefesimi kontrol ederek, Yüksek Büyücü Adası'ndaki insan formumda ellerime baktım. Burada hiçbir şey yok. Ellerimi yavaşça açarak ruh benliğim ile fiziksel benliğim arasındaki boşluğu düşündüm. Genişti ama yine de öyle değildi. Etrafımdaki havanın enerjiyle dolduğunu hissettim ve sonra... Önümde basketbol topu büyüklüğünde bir delik belirdi. Ruh-ben fiziksel-ben'e baktı ve her ikim de sırttım.

Yakaladım.

Kollarımı birbirinden uzaklaştırdıka deliğin çapı en az bir metreye ulaştı. Honor'a baktım, o da bana baktı.

"Bunun güvenli olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Kesinlikle," diye onu temin ettim. Belki de %87,4 eminim. Yani güvenli olmalıydı, değil mi? Bütün gün burada alıştırma yapmıştım, sorun yoktu. Ama bu benim yarattığım bir portaldan başka bir âleme ilk geçişimiz olacaktı.

Bir elimle parmaklarımı kürkünün içine sokarken diğer elimle geçidi açık tuttum. İleriye doğru adım atarken gerginlik karnımda sıkıştı ve fiziksel bedenim ruhumla birleşir birleşmez portal arkamdan bir tıslamayla kapandı, midem altüst oldu ve Honor'a baktım.

"Hâlâ tek parça mısınız? diye sordum.

Honor bana sırtırken dilinin ağzından dışarı sarkmasına izin verdi.

"Herkes eşinin geceleri yatak odasına bir portal açtığını söyleyemez," diye seslendi Rage kapı aralığından, sesi alçak ve boğtu. "Bunu sevdim, Crescent."

Cheshire Kedisi büyüklüğünde bir sırtışıla döndüm.

"Kütüphane portalından daha hızlı ve yüksek büyücüler yerine kontrolü bize veriyor. Yani buna alışsan iyi olur," dedim bakışlarım belindeki havluya kayarken.

Başını salladı ve bakışları ısındı. "Eminim ." Bana doğru yürüdü ve kollarını boynuma doladı.

Honor, "Bu benim gitme işaretim," dedi ve kapıdan sıvıştı. Bakışlarım Rage'e döndü.

Okunamayan bir ifadeyle beni izliyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra konuştu: "İlk kez böyle kavga ettiğimiz için çok üzgünüm... saldırıya uğradın ve bana ihtiyacın vardı. Kendimi... berbat hissediyorum."

Uzandım ve parmaklarımı ipeksi siyah saçlarında gezdirdim. "Saldırı senin hatan değildi. Ayrıca, bana zamanında ulaştın... yani her şey iyi bitiyor, değil mi?"

Başıyla onayladı ve bizi yatağa götürdü. Birkaç dakika boyunca onun yanında oturdum ve sonra sadece konuştuk. Dövüşümüz, benim saldırım, portallar, Kaja'yı görmek, kan büyücüleri, her şey hakkında. İkimiz de çok şey yaşıyorduk ve birlikte çalışmanın önemini fark etmiştik çünkü bu şekilde daha güçlüydük. Sonra, makyaj seksi hakkında neden bu kadar çok konuşulduğunu öğrendim.

İyice barıştıktan sonra, defalarca, biz kıvrıldı ve huzurlu bir uykuya daldı.

BAM! BAM! Bam!

Kapıya vurulan yüksek bir ses bizi uyandırdı ve Rage hırlayarak yataktan fırladı.

"Ne?" diye hırladı.

Kendime not: Öfke, uyku bozukluğuna iyi gelmiyor. Oturdum, sersemlik uzuvlarımdan kanıyordu ve

Zihin.

"Bir saldırı oldu," dedi Noble, sesi ısırap doluydu. "Rage... Nai... bunu duymanız gerekiyor."

İkimiz de çabucak giyindik ve Noble'ı koridorda takip ederek taht odasının yakınındaki bir odaya gittik.

İçeride Sara, Sadie, Mallory ve Daybreak Klanı'nın diğer birkaç üyesi bir araya toplanmış duruyordu. Bazıları ağlıyor, bazıları ise şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyordu. Rage ve ben odaya girer girmez Sara bir adım öne çıktı. Kolunu göğsüne bastırmıştı; yırtık pırtık giysilerine kan bulaşmıştı.

"Majesteleri," dedi başını eğerek, sesi gerilmişti. "Kan büyücüleri..." Sesi çatallaştı ve başını kaldırdığında yanakları gözyaşlarıyla kaplanmıştı. "...saldırdılar. Onlarla savaşmaya çalıştık ama sayımız... çok fazlaydı."

Bekle. Ne?

Burada saldırıya mı uğradın?

"Kaç tane?" Rage hırladı, tüm vücudu kaskatı kesilmişti.

Sara başını salladı ve taze gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

"Sayamayacağımız kadar çok. Babam ve Lizbeth... gittiler." Sadie'nin sesi çatallaştı ama yutkunmak zorunda kaldı. "Onlarla savaşmaya çalışırken klanımızın çoğunu kaybettik. Şahinler bile yardım etti."

O zaman anladım ki konuşan Sara'ydı... çünkü John ölmüştü.

"Ah, Sara." Bir adım öne çıktım ve ellerini kavrayıp sıktım. "Çok özür dilerim."

Başını salladı, gözlerini sildi ve yirmili yaşlarının başında uzun boylu genç bir adam öne çıktı. "Bundan sonra kimin sorumlu olacağını belirleyene kadar alfa görevlerini ben devralacağım," dedi Rage'e.

"Teşekkür , Nick." Rage başıyla onu onayladı. Kalbim kaburgalarımın çarparak gümbürdedi.

"Ne istiyorlardı?" Ben sordum. "Kan büyücüleri... ne istiyorlardı?"

Sara gözyaşlarını yüzünden sildi ve sertçe yutkundu. "Bilmiyorum. Yüksek Büyücü Adası'na açılan ağaç geçitte kayboldular."

Hayır! Hayır!

Hayır, hayır, hayır!

"Nai!" Rage bağırdı ama ben çoktan hareket etmiştim... kapıdan hızla çıkıyordum.

Oraya geri dönmem gerekiyordu.

Ailemi kontrol etmem

gerekiyordu. Onları hiç

bırakmamalıydım.

Oh, Büyücü Ana, dua ettim. Lütfen iyi olmalarına izin ver!

Zihnim karmakarışıkta, düşüncelerim bir portal oluşturacak kadar konsantre olamayacak kadar karmakarışıkta. Ben de koştum.

Kaleden çıkıp avluyu geçeceğiz.

Kütüphaneye kadar koştum ve devasa ahşap çift kapıyı hava elementimle patlatarak açtım.

Ahşap içeriye doğru ve ben molozların arasından siyah oniks kapıya doğru yürüdüm.

Sonra iterek açtım.

Ve pandeminin çılgınlıklarıyla karşılandı.

Oh, Büyücü Ana, bana güç ver.

Koridorda ilerledim ve düzinelerce... hayır, yüz ileri büyücü sayısız kan büyücüsüne büyülerini savururken donakaldım. Yüksek Büyücü Adası'nın büyücü vatandaşlarının arkasında siyah saçlı ve soluk tenli kadın ve erkeklerden oluşan bir duvar vardı. Surlama'da gördüğüm gibi dönen dövmeler yüzlerinde ve kollarında dans ediyordu.

Bu bir savaştı.

Ben eşimin yatağında uyurken, kan büyücüleri savaş ilan etmişlerdi.

Nasıl bu kadar çok oldular?

Aklım neler olduğunu kavrayamadı ve şok içinde öylece kalakaldım.

Snade'i ellerini uzatmış, avuçlarından ateş püskürterek birkaç kan büyücüsünün cüppesini tutuştururken gördüm. Heath ve toprak elementi varisi Carson, kütüphaneye hücum eden canavarların akınını yavaşlatmak için taşlar fırlatıp yeri salladılar. Dev bir çatlak kütüphanenin zeminini yırttı ve kitaplar raflarından sallandı.

Yüksek Büyücü Adası'nın kadınları ve küçük çocukları bana doğru, Alfa Akademisi kütüphanesinden geçen dar kaçış koridoruna doğru aktı. Savaşmak için, aileme ulaşmak için akıntıyı ittim ama kaçabilmeleri için geçit kapısını açık bırakmaya dikkat ettim.

Gördüklerim aklımı başımdan aldı. Kian'ın diğer yüksek büyücülerle kan büyücülerini hakkında ilk konuşma şekli neredeyse aynı taraftaymışlar gibi gelmişti. Ama bu kesinlikle öyle değildi. Bu hem şekil değiştirenlere hem de büyücülere karşı tam bir saldırıydı.

Sariah, Donovan ve Annette içeri girdiğinde büyükbabamın ofisine koşmaya hazır bir şekilde ruhla işaretlenmiş kapıya doğru atıldım. Onları görünce içime bir rahatlama çöktü. Gözlerim onların yanından geçip daha fazla insan aradı.

"Büyükbabam nerede?" Onlara doğru koşarken bağırdım. Reyna da kayıptı.

Sesim etrafımızdaki çılgınlıklar ve panik arasında kayboldu.

Sariah'a çarptım, herhangi bir yara var mı diye onu taradım. Gözleri kocaman açılmıştı ve ellerinde kan olduğunu fark ettim.

"Büyükbabam nerede?" diye bağırdım. Başını salladı ve şok içinde kapıya baktı. "Onlar... köpekleri öldürdüler," diye mırıldandı. "İçlerini boşaltmışlar."

Midem ayaklarımın altına düştü.

"Gidin," diye bağırdım ve bir büyücü nehrinin tek kaçış yollarına doğru aktığı Şekil Değiştiren Adası'na açılan portalı işaret ettim. Yüksek büyücülerden bazıları kan büyücülerini kütüphanenin girişinde tutarak herkesi

Gitme zamanı. "Büyükbabam ve Reyna'yı alıp bir dakika içinde Alfa Akademisi'nde buluşalım."

Hareket edemeyecek kadar şok olmuş görünüyordu, ben de onu, Donovan'ı ve Annette'i gitmeleri gereken yöne doğru ittim. "GİDİN!"

"Nai!" Rage arkamdan bağırdı ama onu bekleyemezdim. Hele ki saniyeler büyükbabam için ölüm kalım anlamına gelebilecekken.

"Sariah ve Donovan'ı güvenli bir yere götürün! Arkama bakmadan ona söyledim. "Lütfen!"

'Sana ulaşamıyorum! Bu delilik. Rage'in sesi de benim gibi şoktaydı.

"Ben iyiyim. Sadece, lütfen, ailemi Şekil Değiştiren Adası'na götürün.'

Cevabı sadece bir hırıltı oldu. Başka bir şey için çok fazla kaos vardı.

Birkaç paniklemiş büyücünün yanından sıyrıldım, bir ateş topunun ve ardından bir su akıntısının altından geçtim, ama ruha giden kapının koluna uzandığımda, bir şey-birisi-yan taraftan bana çarptı ve birlikte düştük. Siyah saçları ve fildişi tenini bir an için görebildim ama yere yuvarlanırken, Montana'da babamla geçirdiğim onca yıl boyunca aldığım eğitimin kas hafızası devreye girdi. Kan büyücüsünün momentumunu kullanarak onu üzerime fırlattım ve yana doğru yuvarlanıp ayağa fırlayarak ruh kapısından içeri koştum.

Kapının diğer tarafında, Reyna'nın büyükbabamın ağırlığı altında debelendiğini gördüm.

"Ne oluyor, Nai?" diye bağırdı. "Güvenli bir yere gitmelisin!"

Gözlerimi devirdim ve ona yardım etmek için öne doğru koştum. Büyükbabamın diğer kolunun altına girdikten sonra onu yerden kaldırdık. Tanıdık siyah bir keseyi bana uzatmak için uzandığında titriyordu.

Ruh taşları. Benim ruh taşım. Kan büyücüleri tarafından bulunsunlar diye onları neredeyse burada bıraktığıma inanamıyordum! Kaçmak için geç kalmasının sebebinin bu olmaması için dua ettim.

Teşekkür ederim, diye mırıldandım ve onları cebime soktum.

Reyna ve ben dedemi daha sıkı tuttuk ve koşmaya başladık. Kütüphaneye tekrar girdiğimizde manzara değişmişti. Sadece birkaç saniye önce gitmiştik ve şimdi düzinelerce ceset yere saçılmıştı; kan büyücülerinin üzerinde siyah cüppeler, gelişmiş büyücülerin ve yüksek büyücü varislerinin üzerinde ise kahverengi, kırmızı, turuncu, mavi, yeşil, sarı ve mor renklerde bir dizi cüppe vardı. Cesetleri incelerken içim burkuldu. Kan büyücülerinden daha fazla ölü yüksek büyücü vardı. Ve bazı yüksek büyücü varisleri kanları çekilmiş gibi görünüyordu, vücutları sadece kabuktan ibaretti. Odayı taradım ve kan büyücülerini sürüsünün kalan birkaç yüksek büyücüye yaklaştığını gördüm. Oran orantısızlığın da ötesindeydi.

Kaçmaları gerekiyordu yoksa öleceklerdi! Şekil Değiştiren Adası'na giden koridora dönüp baktığımda hâlâ insanlarla dolu gördüm.

artık.

Mide bulandırıcı bir kesinlikle anladım. O yüksek büyücüler dikkat dağıtmaya çalışıyorlardı. Sevdiklerine Şekil Değiştiren Adası'na kaçacak zaman sağlamak için hayatlarını riske atmaya hazırdılar. Bedeli ne olursa olsun.

Sanki düşüncemi desteklemek istercesine, Snade'in ellerinden ateş devam ederken bir düzine kan büyücüsünün Snade'in üzerine çullandığını gördüm. Snade'in gürültülü feryadıyla alevler uzun odaya yayıldı, gelişigüzel kitapların ve masaların üzerine düştü.

Hayır.

Bu şekilde değil.

Bu piçlerin çoğunu sevmiyor olabilirim... ama bu şekilde değil.

Ve hala büyükbabamı buradan çıkarmam gerekiyordu!

Reyna ve ben koridorlardan geçerek portal kapısına giden koridora doğru ilerledik. Büyük bir trafik sıkışıklığı vardı. Birkaç kişinin uzaklaşmak için yığıldığını ve diğerlerinin ilerlemek için ittiğini görebiliyordum. Rage tam ortadaydı,

İnsanlara sakın olmaları ve yavaş yürümeleri için emirler yağdırırken baygın bir kişi omzuna asılmıştı.

Sariah, Annette ve Donovan'ın hâlâ geçidin bu tarafında olduğunu gördüğümde içimi bir panik dalgası kapladı. İki kadın Donovan'ı hareket ettirmek için mücadele ediyordu ama kuzenim koridorun ortasında durmuş, anlaşılmaz bir şekilde bağıyor, titriyor ve muhtemelen dehşete kapılmıştı.

O sırada birkaç kan büyücüsü önümüze geçti ve kalabalık koridorda süzülerek aileme yaklaşan kuzenim ve teyzemi görmemi engelledi.

Ağzım kurudu ve kalbim durdu.

çiğnemen lazım.

"Hemen döneceğim. Burada saklan." Büyükbabamın kolunu bıraktım; dev bir saksı bitkisinin bulunduğu küçük bir oyuğa girerlerken Reyna'ya doğru sarktı. Reyna başını salladı, onu ve dedemi bitkinin arkasına sürükledi ve sonra ben gittim.

"Hey!" diye bağırdım kan büyücülerine, içimden öfke ve korku akarken. "Hey, sizi pis kan emici vampir pislikleri!"

Dönmediler bile, bunun yerine koridorda kaçmaya çalışan masum insanlara saldırdılar, ailem ve arkadaşım da buna dahildi.

Biri çığlık attı, ya Sariah ya da Annette, ve ben kendimi kaybettim. O anda büyü bedenimi canlı bir tel gibi doldurdu ve hepsini doğrudan kan büyücülerinin sırtına fırlattım. Koridorda mavi bir ışık patlaması oldu ve beni kör etti. Gözümü kırptım ve kan büyücülerini yere serilmişti. Gerçekten... hepsi yerdeydi, hareketsiz soluk bedenleri doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi.

Ben ... bunu yaptım mı?

Sariah ve Donovan koridorda kalmış, teyzem de oğlunu korumak için üzerine kapanmıştı. Rage'in geri kalan insanları Alfa Akademisi kütüphanesinde güvenli bir yere götürdüğünü görmek beni mutlu etmişti.

"Bu da neydi böyle? Rage koridorda bana bakarken sordu. "İyi misin?"

Teyzem ve Donovan için geldiğini görünce başımı salladım.

"Ben tamamen iyiyim. Belki tamamen değil ama... düşününce. "Çıkar onları, Rage.

', aşkım,' diye cevap verdi. "Sen de çık.

Reyna ve büyükbabamın yanına koştum ve onları küçük oyukta saklanırken buldum.

Geriye kalan üç yüksek büyücü, Heath, Orion ve Snade, hepimizin kaçabilmesi için iyi bir iş çıkarıyorlardı ama bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Onda bir oranıyla değil. Dışarı çıkmamız gerekiyordu. Derhal. Kian hangi cehennemdeydi? O korkak muhtemelen ilk çıkan kişiydi.

Boynumun dibinde şiddetli bir baş ağrısı zonkluyordu. Bütün gün portallar oluşturduktan ve şimdi de o ölüm patlaması her neyse ondan sonra bitmişim.

Büyükbabamın kolunun altına girdim ve Reyna'yla birlikte onu bitkinin arkasından çekip güvenli bir yere doğru yaklaştırdık.

Büyükbaba, arkamızda muhteşem bir ateş-kir hortumuyla kapıda bir sıra kan büyücüsü tutan üç yüksek büyücüye baktı ve nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Sonra dişlerini sıktı ve Reyna'nın bileğini pençeledi.

Bu da ne...? Büyükbaba aklını kaçırmıştı.

Kan çekti ve kadın tısladı.

"Seni kalkan yemininden azat ediyorum Reyna Harvest," dedi Büyükbaba, sesi güçlü ve kararlıydı.

Reyna'nın gözleri büyüdü ve bileğindeki kan damlacıklarına baktı. "Hayır!" Nefes nefese kaldı ve sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi göğsünü tuttu.

Ne oluyor be? Önce ona sonra da büyükbabama vahşi gözlerle baktım. Neden yapsın ki? Tabii...? Oh.

"Git," dedim Reyna'ya. "Herkesi kontrol et. Ben hemen arkadayım."

Bileğini tutmuş, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Geoff Drudner, size hizmet etmek benim için bir onurdu," dedi büyükbabama.

"O onur bana aitti, canım." Uzandı ve kızın yanağından düşen bir damla gözyaşını yakaladı.

Bir iniltiyle döndü ve koşmaya başladı. Büyükbabamın emrettiği her şeye sadık kalarak uzaklaşmasını izlerken kalbim paramparça oldu.

"Savaşmana yardım edeceğim," dedim gözlerinin içine bakarak. Orion, Heath ve Snade'e katılabilmek için Reyna'yı az önce serbest bıraktığını biliyordum.

"Hayır, gitmelisin Nai," dedi büyükbaba. Neden sesi bu kadar zayıf çıkmıştı?

Reyna, Sariah ve Donovan'ın Rage'le birlikte portal kapısında kaybolduğunu görmek için koridora baktım ve bir nebze rahatlayarak nefes verdim.

Başımı salladım, gözlerimde yaşlar oluşuyordu. "Seni burada bırakmayacağım."

Omzumun üzerinden baktım. Heath, Orion ve Snade diğerlerinin kaçması için hattı tutmuşlardı ama şimdi ayaklarının üzerinde sallanıyorlardı.

Büyükbabamı istemediği halde koridorda sürükledim, geleceğini bildiğim vedaya hazır değildim. Yoksa neden Reyna'yı serbest bıraksındı ki?

Büyükbabam yavaştı ve ben de bitkin düşmüştüm. O büyü patlaması, tıpkı yıl ortası oyunlarında olduğu gibi, bana pahalıya patlamıştı.

"Nai," diye seslendi büyükbabam .

"Hayır."

Gözlerim yaşardı ve boğazım duygularla tıkanı. "Sakın söylemeye cüret etme. Ben hazır değilim!"

Toplu bir bağırış oldu ve ardından arkamızdaki kütüphaneye sessizlik yerleşti ve ben omzumun üzerinden baktım - hemen bakmamış olmayı diledim.

Yüze yakın kan büyücüsü geçide giden koridorun başında durmuş bizi izliyordu. Ayaklarının dibinde üç ceset yatıyordu. Toprak, hava ve ateşin üç yüksek büyücüsünü öldürmüşlerdi.

Kahverengi, turuncu ve beyaz büyü, ölen yüksek büyücülerin bedenlerinden kalkıp koridordan aşağıya ve portaldan geçerken bacaklarım titredi.

Bu muydu? Vay anasını...

"Nai-" Büyükbabam beni sersemliğimden uyandırdı. "Yolculuğum burada sona eriyor."

Bu... bu çok fazla ölümdü.

Başımı salladım, bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuş ve hissizleşmişim. Onun yerine, ağırlığına karşı inlerken onu da kendimle birlikte sürükleyerek ilerledim.

"Seni sevdiğimi her zaman hatırla," dedi büyükbabam. "Her zaman."

Beline sarılışımı sıkılaştırdım. Biraz daha. Neredeyse varmıştık.

Gürültülü bir tıslama ve ayak sesleri duyuldu.

Havadaki bir değişimle birlikte, sırtımdaki ağır varlığı hissedebiliyordum. Kan büyücülerini yaklaşıyordu.

Büyükbabam ayaklarını dikti ve beni şaşırtıcı bir güçle itti.

"Git!" diye emretti ve sonra hava onun gücüyle çatırdadı.

Öne doğru sıçradım, sonra tökezledim ve yere düşmeden önce kendimi yakaladım. Doğrudum ve sonra döndüm.

Büyükbabam kan büyücülerinden oluşan duvarın önünde durmuş, avuçlarından bir koruma kalkanına benzeyen berrak bir büyü baloncuğu çıkarken kollarını açmıştı. Kan büyücülerini yumruklarını koruyucu tabakaya vurdukça büyüünün dalgalı çizgileri havada sallanıyordu. Büyükbabam bir dizinin üzerine düşerken inledi ve ben de ona doğru uzandım. Ama büyükbabama ulaşmadan biri beni arkamdan yakaladı.

"Hayır!" Çığlık attım, kurtulmak için çabaladım.

"Özür dilerim," dedi Rage beni kütüphaneye geri sürüklerken kulağıma. "Çok üzgünüm, aşkım."

Kan büyücülerine gönderdiğimden milyon kat daha parlak bir ışık parlaması tüm yüksek büyücü kütüphanesini aydınlattı ve koridora yayıldı. Görüşüm kayboldu ve Rage'in kollarına yığıldım.

Sonra Rage fısıldıyordu... yoksa bağılıyor muydu?

Parlak ışık kaybolurken görüş alanımın kenarlarında karanlık yüzüyordu ve sonra gümüş ışıktan bir bulut önümde parlayarak göğsümü içine çekti. Tüm vücudum ele geçirildi. Daha önce hiç hissetmediğim bir güç içime doldu. Enerji her hücremi doldurarak içeri akarken sırtımı kamburlaştırdım... beni ruhun dizginlenemez gücüyle yaktı. Cebimdeki ruh taşı hararetle bir sıcaklıkla yandı.

"Oh. Benim. Mage," dedi Rage.

Kederli bir çığlık attım ve Rage beni göğsüne bastırdı. Bunun ne olduğunu, ne anlama geldiğini biliyordum. Büyükbabam ölmüştü ve ruh beni seçmişti.

Görüşüm geri geldi ama bedenim ağırlıksızdı. Başımı zorlukla kaldıradımdım. Adalet'in büyükbabamın cesedini sürükleyerek kütüphaneye götürdüğünü, sonra da yanına yığıldığını gördüğümde midem bulandı... taş zeminde hareketsiz yatıyordu... kıyafetleri kül içindeydi...

Alfa Akademisi kütüphanesinden biri çığlık attı ve bakışlarım Justice'in az önce büyükbabamı sürükleyerek geçirdiği, hâlâ açık olan kapıya kaydı.

Koridorun diğer ucunda yüz tane daha kan büyücüsü belirdi; başlarında tanıdığım biri vardı.

Kalama.

Nasıl bu kadar çok oldular? Büyücü cehenneminde neler oluyordu?

"Hilal Klanı'ndan Nai," dedi Kalama, Alfa Akademisi kütüphanesine yaklaşırken dudakları alaycı bir küçümsemeyle yukarı doğru çekildi. "Ruhun seni seçeceğini kim bilebilirdi ki?"

"Kapıyı kapatın," diye bağırdı biri. "Kapıyı kapatın ve mühürleyin!"

Öfke beni kütüphanenin içine doğru sürükledi. İtiraz etmeye, yardım etmek için bir şeyler yapabileceğimi haykırmaya çalıştım ama sesim çıkmıyordu.

"İyileşecek," dedi Sariah. "Sadece dinlenmeye ihtiyacı var." İtiraz etmek istedim...

İyi değildim. Bir daha asla iyi olamayabilirdim.

Kütüphane kapısı çarparak kapandı. Gözlerimi kırptım ve Sariah, Jane ve tanımadığım ileri düzey bir büyücü ellerini kapıya koydular. Kenarlarda bir ışık parlaması oldu ve sonra hepsi geri adım attı.

"Mühürlü," dedi ileri düzey büyücü.

Sonra büyük bir çatırtı kütüphaneyi parçaladı ve hepimizin dikkati siyah oniks kapıya yöneldi, kapının ortasında dev bir yarık belirdi.

"Ne be?" Adalet homurdandı.

"Bu... mümkün değil," diye mırıldandı Sariah, dehşet içinde görünüyordu. Teyzemin her gün portallarla çalıştığını biliyordum. Eğer o korkmuş görünüyorsa, hepimiz korkmuş olmalıydık.

Rage'in rengi solmuştu ama o konuşana kadar nedenini anlayamamıştım. "Kalama. O... Ona kanımı verdim ve o da bazı şeyler yaptı.

Kapı üzerinde büyü çalışması," diye mırıldandı nefesinin altında.

Sariah Donovan'ı göğsüne bastırdı ve yarılan kapıyı işaret etti. "Rage, adayı tahliye etmeliyiz. Hemen."

Kadının sözleri onu sarstı ve kolları bana daha sıkı sarıldı.

Az önce ne olmuştu öyle? Bir an, makyajlı seks yaptıktan sonra uyuyorduk ve sonra ... evimizden kaçmamız mı gerekiyordu? Büyükbabam ölmüştü.

"Evet, haklısın." Sesinde yenilgi ve boyun eğme vardı ve bu ses yüreğimi burktu. Sonra, kapıdaki aralıksız vuruşların arasından bir çatlak daha belirdi.

"Herkes rıhtıma," diye bağırdı Rage. "Tahliye etmemiz gerekiyor!"

Aklıma Kaja, babam, Mack, Lona, Rue, Fiona... bu adada değer verdiğim pek çok insan geldi.

"Babam," diye inledim, zayıflık ve yorgunluk beni aşağı çekmeye çalışırken Rage'in kollarında debeleniyordum.

Etrafımızda yasın kakofonisi vardı. İnsanlar hıçkırıyor, çığlık atıyor, feryat ediyordu. O kadar çok ölüm vardı ki, uçup gitmek istedim.

"Şşşt, aşkım. Ben . Vazgeçmeyeceğiz. Herkesin güvende olmasını istiyorum. Sonra plan yapabiliriz. Yanlış krala bulaşmışlar.' Rage beni Justice'in kollarına bıraktı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Sonra koşmaya başladı.

Başımı dik tutmaya, etrafıma bakmaya, her şeyi anlamaya ve yardım etmek için bir şeyler yapmaya çalıştım.

Reyna başını ellerinin arasına almış, hüngür hüngür ağlıyordu. Kian'ın oğlu Julian bir kitaplığa yaslanmış, çatlayan kapıya bakıyordu. Beni öldürmeye çalışan diğer üç puşt yan yana yığılmıştı, muhtemelen şoktaydılar ve hepsi yere bakıyordu. Diğerleri itişip kakışarak oyuktan çıkıp kütüphaneye girdiler. Gözlerimi kırptım ve başım birden iki yüz kilo ağırlaştı.

Oh.

Diğer yüksek efendi varislerin boş bakışları, üzerime ağır bir yük çöküp varlığımı zorlarken anlam kazandı. Onlar da yeni güçleriyle sarsılıyorlardı. Onlar da benim gibi babalarını ya da büyükbabalarını yeni kaybetmişlerdi.

"Babam. Kaja," diye inledim, uyanık kalmak için mücadele ederken çenemi yukarı doğru salladım. Kollarım ve bacaklarım ağırlaştı.

"Şşşt," diye mırıldandı Justice. "Rage onlara bir şey olmasına izin vermeyecek. Söz veriyorum."

Ona güvenmek zorundaydım çünkü uyku beni tatlı kucağına aldı ve dünya ve tüm endişelerim kayboldu.

CHAPTERTWELVE

Kendime geldiğimde tanıdığım ilk şey Rage ve babamın kısık sesleriydi.

Büyücüye şükürler olsun ki iyilerdi.

Gözlerim birden açıldı ve etrafımı taradım. Krem rengi kanvas bir çadırın içindeki bir karyolada, uyku tulumuna sarılmış bir şekilde yatıyordum. Doğrulduğumda damarlarımda dolaşan güçle titredim ve hıçkırmamak için dilimi ısırdım.

Büyükbabam.

Beni kurtarmıştı. Hepimizi kurtardı.

Hissettiğim anlık gurur -ruhun beni seçmiş olması- onun ölümüyle bastırıldı.

"O iyi efendim. Sariah, Nai'nin ruh gücü içine yerleşirken dinlenmeye ihtiyacı olacağını söyledi.. ya da onun bir şey."

Rage uzlaşmacı ama kararlı bir ses tonuyla konuştu. "Şimdi, dinle, Cesaret. Kızımın iyi olduğunu görmem gerek. Tamam." Babamın sesi titriyordu ama kelimeler tartışmaya yer bırakmayacak keskinlikte çıkıyordu. Bu tonu biliyordum.

Daha da önemlisi, hayatımdaki en önemli iki adamın tartışmasını istemiyordum. Şimdi olmaz. Hiçbir zaman. Ama özellikle de bu kadar çok şeyin tehlikede olduğu böyle bir zamanda.

"Baba? Rage?" Karyolanın kenarına doğru kayarken seslendim.

Vay be. Ne kadar zamandır baygın olduğumu bilmiyordum ama sesim hâlâ zayıf ve çatlaktı.

Kapaklar yana çekildi ve babamla Rage içeri girip ikiz endişe ifadesiyle bana baktılar.

Yanlarına baktım ve şehrin ara sokaklarına ve açık alanlarına sıkışmış yüzlerce çadırı görünce ağzım açık kaldı...

"Selkie köyünde miyiz?" Ayakta durmaya çalışarak sordum. Bacaklarım neredeyse beni bırakıyordu. Sağlam durmadan önce sallanıyordum.

Babam çadıra daldı ve beni sıkıca kucağına çekerken bana çarptı. "Ödümü kopardın evlat."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken onu sıktım. "İyi olmana çok sevindim."

Geri çekildi ve o yaklaşırken dikkatim Rage'e kaydı.

"Kaja ve Harvest kardeşler mi?" Ona sordum.

"Her şey yolunda." Rage başını salladı. "Herkesi daha önce çıkardık..."

Rage ve babası bakıştılar ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Neyden önce?"

Babam iç çekti. "Kan büyücüleri geçitten geçtiler. Tüm adayı ele geçirdiler."

Öfke vücuduma doldu ve kaskatı kesildim. Bu ne cüret!

"İlk portaldan nasıl geçtiler? Ve nasıl bu kadar çoklar?" Feveran ettim. Başım zonklamaya başladı. "Ben... Sanırım oturmam gerekiyor."

Rage karyolaya dönmeme yardım etti ve sonra önümde diz çöktü. "Kian. Teknelerle kaçarken onu gördük." Rage başını salladı, çenesi gerildi. "Kian onlarla çalışıyor."

O sıçan piç!

İşlerin gidişatından dolayı üzgün olduğunu biliyordum ama kendi halkına karşı dönmek.. hem de ne için? "Onlar

talepleri mi var? Yani adayı ele geçirmenin dışında... daha ne isteyebilirler ki?" Homurdandım.

Rage başını salladı. "Talep yok. En azından şimdilik. Belli ki adanın gücünü istiyorlar." "Kian'a inanamıyorum-"

"O yüksek su ustası biraz sarsılmış görünüyordu," dedi babam, gözleri kocaman açılmıştı.

"Bu kadar çok kan büyücüsü beklediğini sanmıyorum," diye cevap verdi Rage. "Hiçbirimizin beklediğini sanmıyorum."

"Bunca zamandır ırklarını geliştiriyor olmalılar," diye düşündü babam. "Yirmi yıl önce kan büyücüleriyle ilgili hikâyeler vardı ama biz kraliçe ve iki varisinin hayatta kalan birkaç kişiyle birlikte Dark Row yakınlarındaki kayalıklarda saklandığını hayal ediyorduk. Birkaç kişi derken, en fazla beş kişi demek istiyorum. Yüzlerce kişi olduklarını hiç düşünmemiştim."

Rage başını salladı. "Bu tam bir tuzaktı."

Babamın söyledikleriyle ilgili bir şey zihnimde bir şeyleri tetikledi. "Kraliçe ve iki varisi mi?"

Babam başını salladı. "Kan büyücüsü kraliçenin ikiz kızları vardı."

Rage kızardı ve benim çenem açıldı. Neden bunu daha önce görmemiştik? Burnumuzun dibinde!

"Surlama ve Kalama mı?" umarak sordum. Rage başını salladı. "Onlar ikiz. Kahretsin!"

"Yani bu artık Kalama'nın yetkili olduğu anlamına mı geliyor?" Elimden geldiğince fazla bilgi edinmeye çalışıyordum.

Rage cevap vermeden önce dudağını çiğnedi. "Şu hiçbir şey bilmiyoruz. Kian'ın oğlunu gözaltına aldık ve sizin ve diğer yüksek büyücülerin adamlarının onu sorgulamasına izin verebileceğinizi umuyordum."

"Hayır. Bunu seninle yapacağım. Ve... muhtemelen diğer yüksek büyücü varislere sormalıyız... şey, yüksek büyücüler-" Kısa bir süre önce beni öldürmeye çalışan varislerin şimdi yüksek büyücü konsey üyesi arkadaşlarım olduğunu hatırlayınca durdum. "Onlardan da gelmelerini istemeliyiz. Bir takım olarak çalışmalıyız." I

Ayağa kalktım ve bacaklarım hafifçe sallanıyordu. "Julian nerede?"

Rage'in yeşil bakışları benimkileri delip geçti. "Emin misin?" diye sordu. "Adam bir-"

"Biliyorum," dedim. Üretken bir şeyler yapmam gerekiyordu yoksa aklımı kaçıracaktım. "Lütfen, yolu göster."

Büyükbaba ölmüştü. Orion, Snade ve Heath de. Yüksek büyücüler yok edilmişti ama ne tesadüftür ki Kian hâlâ hayattaydı. Bu son derece koordineli bir işti, yani Kian bir süredir kan büyücüleriyle görüşüyor olmalıydı. Eğer oğlu bir şey görmüş ya da duymuşsa, bunu gerekiyordu.

Çadırdan dışarı adımımı attım, insan, şekil değiştiren ve büyücü kalabalığının yanı sıra kalabalığın seslerini ve kokularını da içime çektim.

"Sürümüzü kontrol etmeye gidiyorum," dedi babam, uzaklaşırken. "Beni sonra görmeye gel."

Yerlerinden edilmiş insanların oluşturduğu kalabalığı taramadan önce el salladım ve başımı salladım. Kurt, ayı, şahin ve diğer şekil değiştirenler, Yüksek Büyücü Adası'ndan gelen çeşitli büyücüler de dâhil olmak üzere, kayıp insanlardan oluşan bir karmaşa içinde alana dolmuştu. Beklediğimden daha az sayıda şekil değiştiren vardı ama muhtemelen çoğu eski evlerine dönmüştü. Taşınmak için harcadıkları onca emeği ve kurtlara katılarak çoğunu kaybettiklerini düşünerek başımı salladım.

"Kral Ozark'ın kalmamıza izin vermesi ne güzel," dedim

Rage'e. "Evet, harika bir müttefik oldu ama korkarım uzun süre dayanamayacağız.

Burada. Bu kadar kişiyi ağırlamak için yeterli altyapı , sınırlı yiyecek ve su tedarikiyle yaşayacağımız sorunlardan bahsetmiyorum bile." Bir çayıra ve yakınlardaki küçük bir bahçe kulübesine doğru yürürken Rage kalabalığın arasına girip çıkıyordu. Çayırılık, diğerlerinin yatak ruloları üzerinde uyuduğu çadırlarla doluydu ve hatta bazı insanlar yerde uyuyordu.

Sertçe yutkundum. "Belki bir süreliğine Montana'ya gidip yeniden toplanabiliriz. Orada bir su kuyusu ve mısır ekinleri var-"

Öfke durdu ve bedenim onunkinden geriye doğru sarsılırken neredeyse ona çarpıyordum. Beni yakaladı ve sonra uzanarak çenemi kavradı.

"Nai." Gözlerimin içine baktı, bakışları ruhumu yakıyordu. Aramızdaki bağ sayesinde derin bir hüznü hissettim... "Artık halkımızın liderleri biziz. Saklanamayız. Buna izin veremeyiz. Tarihe, halklarının katledilmesine, topraklarımızın çalınmasına izin veren ve hiçbir şey yapmayan liderler olarak geçmeyeceğiz."

Sözleri küçük korkularımı utandırdı. Ama bundan da öte, kalbimin derinliklerinde, ruhumun derinliklerinde bir şeyleri harekete geçirdi. Elbette haklıydı. Adayı nasıl geri alacağımızı bilmiyordum ama alacağımızı biliyordum. Bu adaletsizliğin devam etmesine izin veremezdik. "Bir yolunu bulacağız. Birlikte."

Rage başını salladı, dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve sonra beni, beni öldürmeye çalışan diğer üç yüksek büyücünün dışarıda beklediği kulübeye götürdü.

Vay, vay. Bunun son derece rahatsız edici olma ihtimali %99.7'ydi.

Yüksek büyücülerin hiçbiri artık varis değildi. Hepimiz kendi elementimizin yüksek ustalarıydık ve her birimiz babamızı ya da büyükbabamızı yeni kaybetmiştik. Havada kasvetli bir ağırlık vardı ama bu grup bir kasvet bulutuyla kaplanmış gibiydi. Başları öne eğik bir şekilde kulübenin duvarına yaslanmış oturuyorlardı.

Rage'e baktım ve başımı ağaçlara doğru eğdim. "Bana onlarla biraz zaman ver.

Başıyla onayladı. "Julian kulübenin içinde, olaya karıştığı için sorgulanmayı bekliyor.

"Teşekkürler. Derin bir nefes aldım ve gruba doğru ilerledim.

"Babalarınız kahramandı." Bir zeytin dalıyla başlayabilirsin. "Herkesi kurtardılar."

Jane çenesini kaldırdı, siyah saçları yüzünü çerçeveliyordu. Sertçe yutkundu ve gözleri yaşlarla doldu. "Büyükbaban da öyleydi."

Diğer iki çocuk da başsağlığı dileklerini iletiler. Awkwardville'e varana kadar saniyeler ilerledi.

"Bak, farklılıklarımız olduğunu biliyorum." Dün beni öldürmeye çalıştığın zamanki gibi. Son kısmı kendime sakladım çünkü birisinin yüksek yolu seçmesi gerekiyordu. "Ama... artık Yüksek Büyücü Konseyi'yiz ve sanırım biz -" her birimizi kapsayacak şekilde bir daire çizdim- "işleri öncekilerden farklı yapmayı seçebiliriz." Açıklamam sessizlikle karşılandı, ben de bariz olanı ifade ettim. "Muhtemelen önümüzdeki bin yıla bir kan davasıyla başlamak istemeyiz."

Her birinin yüzünde teker teker anlayışın belirdiğini gördüm. Evet, bu doğru. Uzun bir süre birlikte yaşayacak ve hüküm sürecektik.

"Dünkü saldırı için... özür dilerim," dedi siyah saçlı kız. "Bu durumu düzeltmez ama Julian bizi bu işe bulaştırdı. Sanırım... Sanırım bunu babası yaptı."

Şok edici.

"Her neyse, ben Jane, havanın efendisiyim." Adını bildiğimi biliyordu ama sanki yeni bir başlangıç, yeni bir ilk izlenim umuyormuş gibi elini uzattı.

Derin bir nefes aldıktan sonra elimi salladım. Ne de olsa halkımızın buna ihtiyacı vardı - bir yanım hâlâ onu yumruklamak istese de. "İyi tanıştık Jane. Ben Nai."

"Carson." Esmer adam kulübeyi tekmeledi ve elimi sıktı. "Dünya."

"Ben Xavier," diye homurdandı son adam. Tokalaşması kısa ve nemli oldu ve ince bedeni titredi. Zorla yutkundu ve kırmızı çerçeveli gözleri taze yaşlarla doldu. "Ateş," diye mırıldandı.

Evet, Snade'in ölümüyle iyi başa çıkamıyordu ama şu an Xavier'e babasının bir pislik olduğunu söylemenin zamanı değildi.

"Bu yüzden Julian'ı saldırıdaki rolü hakkında sorgulamamız ve bize yardımcı olabilecek bir şey bilip bilmediğine bakmamız gerekiyor."

Ada'yı geri almak için bir plan yapalım. İçeri gelmek ister misiniz, yoksa gidip bir çadır bulup biraz dinlenmeyi mi tercih edersiniz?" Kapaıya baktım ve kaşlarımı çatıttım. "Ben alfa kralla içeri gireceğim ama artık her biriniz Yüksek Büyücü Konseyi'ndesiniz, yani hepimiz aynı fikirde olmalıyız."

Jane'in ifadesi . "Ben de seninle geliyorum. Eğer saldırıyı önceden biliyorsa, onu öldürürüm."

Sadakatinin esnek olduğunu görmek güzeldi.

"Ben de. Ben de seninle geliyorum," dedi Carson.

Xavier başını salladı ve kapıya doğru el salladı. "Ben almayayım. Julian'ın ne bildiğini öğrenmeleri için Jane ve Carson'a güveniyorum. Şu anda onun yüzünü görmek bile istemiyorum. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Buna da saygı duyabilirim.

"Evimizi geri almak için bir plan yapmaya başladığımızda seni almaya geleceğiz. Tamam mı?" Xavier'e sıkı bir gülümseme sundum.

Omuz silkti ve sonra uzaklaştı.

Dönüp ağačları taradığımda Rage'in ağačlardan birine yaslanmış bizi izlediğini gördüm. Onu yanıma çağırdım ve kısa bir tanışma faslından sonra kulübenin önüne geçtik.

"Arkamı kolluyor musun? Elim kulübenin kapı kolundayken Rage'e sordum.

Sırıttı, gözleri sarardı. "Her zaman.

Kapıyı çektim ve penceresiz alana ışık doldu. Justice kapının önünde nöbetçi olarak oturduğu yerden kalktı ve yüzünü bize döndü. Onun arkasında, küçük kulübenin ortasında, elleri arkadan bağlanmış ve ağzı bir havluyla kapatılmış Julian duruyordu.

"Bizim için kapıya göz kulak olur musun?" Rage kardeşine sordu.

Justice bir kez başını salladıktan sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapatmadan önce Jane ve Xavier'in içeri girmesine izin verdi.

Alan belki on metreye on metreydi ve tek ışık duvarlar arasındaki çatlaklardan sızıyordu. Arka duvarın üzerinde birkaç bahçe aleti ve

gübre torbaları. Drdmz Julian'ın etrafında toplandık ve o bizi içine çekerken gözleri büyüdü.

"Ona büyü tozu verildi, bu yüzden gücü yok.
Rage bana söyledi.

Bildiğim iyi oldu. Ama içimde akan tüm o güçle Julian'ın Şu anda beni alt edebileceğine inanmakta zorlanıyordum.

"O zaman neden ağız tıkalı? Merak ettim. Yapmak istediğim son Şey onun bağıını çözmek ve kargaŐaya neden olmaktı.

Rage, "Adalet onun sızlanmalarını dinlemekten bıktı," diye cevap verdi.

Bunun için onu suçlayamazdım. Rage'e, 'Pekâlâ, o zaman beni takip et,' dedim.

'Evet, Ajan Crescent,' diye Şaka yaptı. Gözlerimi devirdim. "Kapa eneni.

melerek havluyu Julian'ın ağızından çektim ve parmaklarımı boğazına doladım.

"İyi dinle," diye hırladım. "Hayatını koruman için sana tek bir Őans vereceğim. Bana kan büyücüleri ve babanın onlarla iliŐkisi hakkında bildiğın her Şeyi anlat, yoksa ruhunu bedeninden ayırırım."

Julian'ın gözleri bir böcek gibi açıldı ve yutkunmaya zorlanırken boğazı düğümlendi.

Böyle bir Şey yapabilir miydim? Belki de. Belki de yapamazdım. Ama o bunu bilmiyordu ve kulağa kötü geliyordu.

"Tamam... yani kesinlikle kötü polis sensin," dedi

Rage. Julian inledi ve teni karardı.

Kahretsin! Onu çok sert sıkıyordum, bu yüzden biraz gevsedim ve o da hırıltılı bir nefes aldı.

"Pek bir Şey bilmiyorum," diye kekeledi. "Ama sana her Şeyi anlatacağım. Lütfen beni ldrmeyin." Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

'Annesi, dört kardeşi ve da dahil olmak üzere neredeyse tüm ev halkı öldürüldü. Küçük kardeşlerinden sadece ikisi kurtulabildi,' dedi Rage bana.

Oh büyücü. Şimdi saldırımı koordine eden pislik için kötü hissediyordum. Bu berbat bir şeydi.

"Konuş," diye bağırdı Jane. "Yoksa seni öldürürüm."

Julian gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken başını salladı. "Birkaç hafta önce bir gece arka bahçede sesler duydum. Geç olmuştu." Bakışları Jane'den bana kaydı. "Jane'le buluşmak için gizlice dışarı çıkıyordum."

Tamam. Jane'e baktım, yanakları kızardı ama Julian'ın ifadesini doğrulamak için başıyla onayladı. Hah. Bu onun daha önceki katılımını ve şimdiki öfkesini çok iyi açıklıyordu.

"Bize ne duyduğunu söyle," diye hırladı Rage.

Julian zorlukla yutkundu. "Benim... babam..." Sanki bu ismi söylemek ona acı veriyormuş gibi durakladı. "Kian dışı bir kan büyücüsüyle konuşuyordu. Onu tanıdım; eskiden Alfa Akademisi'nde çalışıyordu."

Kalama.

"Ve?" Yaklaştım.

Julian kaşlarını çatı. "Ben... Bilmeni isterim ki, o zaman bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım," diye sızlandı. "Yoksa birine söyledim. Yemin ederim."

Ona inandım mı? Hayır, inanmadım. Hem de hiç.

Rage en iyi polis sesiyle, "Sorun değil, sadece söyle," diye ikna etti.

"Onların hüküm sürmesi için bir yer hazırladığını söyledi... müttefik olarak yanımızda. Onlarla bir araya geldiğimizde artık kurtlara ihtiyacımız kalmayacakmış. Ben... bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum-" Sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı ve kalbim sıkışmaya başladı.

O gözyaşları oldukça gerçek görünüyordu. Babasının planının tüm halkını katledecekleri ya da onu anlamına geldiğini anlamadığına inanabilirdim. Evet, göt herif, kan büyücüleri adil oynamaz.

Julian duygularını dizginlerken sustu. "Kan büyücüsü, halkının tüm Mageville'i hizada tutacağını söyledi.

Kian'ın kral olmasıyla birlikte tüm büyülü diyarı demir yumrukla yöneteceklerdi."

Kian'ın önünde sallandırdıkları havuç işte oradaydı. Kral.

Belki de hep istediği şey buydu. Belki de bu yüzden eline geçen her fırsatta kurtları kontrol etmeye kararlıydı. Kral olmak istiyordu, sorumlu beş kişilik bir konseyden biri değil.

"Pislik herif!" Jane bileğine bir fiske vurdu ve bir rüzgâr Julian'a çarptı. Bir acı çığlığıyla geriye doğru düştü.

Carson ayağını yere vurdu ve yer sallandı.

"Hey," diye ikisine de çıkıştım. "Duygularınızı kontrol altında tutun... ya da defolun."

Ama Jane durmadı. Yumruklarını sıkarak Julian'a doğru hamle yaptı. Kulübedeki hava onun gücüyle dönmeye başladı ve çığlık attı. "Bir şeyler söyleyebilirdin! Biz- bizim insanlarımız... ailem-"

Jane ellerini savuramadan Carson onu yakaladı ve vücudunu kendi vücuduna, sırtını da göğsüne doğru çekerken kollarını iki yanına sıkıştırdı. "Bu kadar yeter Jane."

Çığlık attı, adama doğru çırpındı, acı ve hüsrarla doluydu.

"Biliyorum," dedi Carson, sesi sakindi. "Hepimiz biliyoruz." Jane sarktı, hıçkıra hıçkıra ağlarken ona doğru döndü. Bana ve Rage'e başıyla selam verdikten sonra onu kapıya kadar taşıdı ve kapıyı tekmeleyerek açmak için durakladı.

"Burada iyi misin?" Justice kafasını içeri sokarak sordu.

Tamam, bu karmaşa için çok yetersiz bir kelimeydi. Hiçbir şey yolunda değildi ama ne demek istediğini biliyordum: Desteğe ihtiyacımız var mıydı?

"Peki," dedim başımı sallayarak.

"Eee? Rage'e sordum. "Ne düşünüyorsun?"

Karar senin. Ben olsam onu burada çürümeye bırakırdım. Korkakların en o,' dedi Rage kaşlarını çatarak.

Julian'ın bana nasıl saldırdığını düşününce, ona hak vermek zorunda kaldım. Ama değiştiğini ummak istiyordum.

koşullar.

"Teşekkür ederim, Julian," dedim. "Adalet'e seni çözdürteceğim ama şu anda hiç sihrin yok. Hiçbir yere gitmemeni tavsiye ederim, tamam mı? Herkes senin özgürlüğünden yana değil."

Başını salladı, gözlerini duvara dikti. "Ben burada kalacağım ama sen adayı geri alma planını çözdüğünde-" Yutkundu. "Yardım etmek istiyorum."

Rage ve ben dışarı çıktık ve sonra Justice'e bilgi verdik.

"Peki, sırada ne var?" Rage bir süre bana bakarak sordu Cevap ver.

İçimi çektim. "Bir liderler toplantısı yapmamız gerekiyor. Sen, Kral Ozark, alfalar, tüm şekil değiştirenlerin liderleri ve Yüksek Büyücü Konseyi. Aşağı büyücüleri de çağırmak isteyebiliriz. Hepimiz oturup bir plan yapmalıyız."

Justice yüzünü buruşturdu. "Boktan bir gösteri olacak."

"Evet." Omuz silktim. "Ama buradan çıkmanın tek yolu birlikte çalışmak. Eğer aynı fikirde olmazsak, inşa ettiğimiz hiçbir şey kalıcı olmaz. Kan büyücülerini alt etmek için yeterince büyük bir güce ihtiyacımız var ve hiçbir grup buna sahip değil."

CHAPTER THIRTEEN

Kampa döner dönmez SARIAH beni kenara çekti. "Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var," dedi, bakışları benden Rage'e kaydı. "Sana bir şey söylemek istiyorum. Yardımcı olabilir."

Rage'e sıkı bir gülümseme verdim. "Sakıncası var mı? Sana yetişebilirim..."

"Hiç de değil," dedi ve sonra beni öptü, dudaklarını yumuşak bir fırçayla dudaklarıma değdirdi. "Ben gidip liderleri toplayacağım. Parti planlaması için Ozark'ın taht odasında buluşuruz."

"Sadece sen savaşın parti ile eşanlamlı olduğunu düşünürsün," diye cevap verdim, alaycı bir inançsızlıkla başımı sallayarak.

Gözleri büyüdü. "Doğru değil. Aklıma en az üç kişi daha geliyor-"

"Kardeşlerin sayılmaz," dedim onun kara mizahına kıkırdayarak. Kolumu teyzeminkiyle birleştirdim ve ikimiz mavi bir çadıra doğru uzaklaştık.

İçeri girer girmez onunla yüzleştim. "Ne oldu?" "Bunu çoktan düşünmüş olabilirsin," dedi Sariah Duygularıma duyarlı olmaya çalışıyormuş gibi belli belirsiz gülümsedi.

Bu noktada, incinmiş duyguların çok ötesindeydim. "Yine de vur bana."

"İçeriden biraz bilgi almak istiyorsanız, ruh yürüyüşü yapabileceğinizi ve kan büyücülerini gözetleyebileceğinizi unutmayın."

Oh. Benim. Mage.

Bunu daha önce düşünemediğim için yüzümü buruşturmak istedim.

"Bu harika!" Yüzümde buruk bir gülümseme belirdi. "Ve bilginiz olsun, bunu hiç düşünmemiştim, bu yüzden... teşekkür ederim."

Sariah'nın gülümsemesi büyüdü ve göz kırptı. "Ben senin arkadayım."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Büyükbaba Geoff'a çok benziyorsun, değil mi?"

Gözlerinde yaşlar parladı ve aniden ciddileşti. "Ben de öyle düşünmek istiyorum. Teşekkür ederim."

"Onu şimdiden özledim." Duygularımı dizginlemeye çalışırken boğazım düğümlendi.

Sariah uzanarak elimi sıktı. "Benim de öyle, ama onun harika bir hayatı vardı. Şu son birkaç hafta, sana öğretirken, onu hiç bu kadar mutlu ve odaklanmış görmemişim."

Elini sıktım ve başımı salladım.

"Buluşmamızdan önce ruh yürüyüşü yapmam gerektiğini düşünüyorum. Bunu buradan yapmamın bir sakıncası var mı?" İçinde bulunduğumuz çadırın köşesindeki yataklara bakarak sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, hiç sorun değil. Donovan ve Annette kalenin mutfağındalar. İstersen sen ruh-casusluğu yaparken ben burada bedenle kalırım."

Başımı salladım.

'Rage,' diye seslendim zihinsel bağımız aracılığıyla. 'Benim için planlar değişti. Ruh yürüyüşüne çıkacağım ve kan büyücülerini gözetleyeceğim. Sonra da kalede sana katılacağım.'

"Vay be. Harika bir fikir. Dikkatli ol,' diye cevap verdi. 'Zaten herkesi toplamam biraz zaman alacak. Bu güçlerin bizim için çalışmasını sağlamanın yolu.'

Yastıklı yatağın üzerine yerleştikten sonra gözlerimi kapadım ve birkaç derin nefes aldım. Burada bana yardımcı olacak kaplıca havuzları ya da kristaller yoktu ama geçmişte ikisi olmadan da ruh yürüyüşü başarmıştım. Artık tam teşekkürle bir yüksek ruh büyücüsü olduğumdan bahsetmiyorum bile. Hissedebiliyordum.

Derimin altındaki güç, canlı bir tel gibi, çağrılmayı bekliyor.

Büyükbabam sağ olsun, cebimde bir torba ruh taşı vardı, yani onlar güvendeydi.

Ruh testimi ve okul kütüphanesine girip yüksek büyücüleri nasıl gözetlediğimi düşünerek gülümsedim. Sadece iki şeye ihtiyacım vardı: Birincisi, ruh yürüyüşü yapacak kadar rahatlamak, ikincisi ise kan büyücüsü kraliçeyi nerede bulacağımı bilmek.

Erişilmez konumuyla Yüksek Büyücü Adası'nın Alfa Adası'na kıyasla kan büyücülerinin ana kampı için en uygun yer olacağını düşündüm. Ayrıca, Kian'ın orada zaten bir kalesi vardı ve açıkça onlarla birlikteydi. Nefes alırken, inisiyasyon testlerimi yaparken gördüğüm tüm kaleleri gözümün önüne ...

Büyükbabamın, "Ölüleri diriltebildiğin zaman sana en güzel şatoyu verirler" diyen sesini duyar gibiydim.

Bir sonraki nefes verişimde ruhumun bedenimden ayrılmasına izin verdim. Gözlerimi açtığımda büyükbabamın çalışma odasında olduğumu fark ettim; masasını karıştırıp ruhlar âlemine geçmeme yardımcı olacak bir kristal aradığı odada. Honor'un bekâr evi olan oda. Ruh kristalleri olarak açıkça işaretlenmiş kutulara kadar tertemiz ve düzenli olan oda.

Saçmalık.

En yüksek öncelikten bahsediyoruz. Kan büyücüleri sadece birkaç saat önce saldırdı ve ilk işleri Büyükbaba'nın ofisini düzenlemek mi oldu? Kan büyücüleri ruh kristallerinden ne istiyor olabilir? Onları kullanabilirler mi? Yoksa onları isteyen Kian mıydı?

Aklım başımdan gitti.

Ne yazık ki büyükbabam ya da sorabileceğim biri yoktu... Neredeyse yüzümü buruşturacaktım - yine!

"Zia?" Hayalet formumda fısıldadım, ortaya çıkmasını diledim. Büyükbabam yüksek ruh büyücüsü olmanın avantajlarından birinin atalarımızın seyahat edebilmesi olduğunu söylememiş miydi?

geri dönüp bize yardım edebilirler mi? Özellikle de şu anda onların ruh taşlarını üzerimde taşıdığımı düşünürsek.

Sağımda bir hareket bulanıklığı belirdi ve sııttım. File çoraplı, 1950'lerden kalma retro bir elbise giymiş Zia duruyordu.

Vay canına.

Yüzü bana dönüktü, gözleri kocaman ve dudakları O şeklindeydi.

"Ne oldu?" diye sordu fısıltıyla. "Geoff'un ofisini temizledin mi?"

Başımı salladım. "Kan büyücüleri yaptı... Sanırım. Geoff... şu anda annemle birlikte Ölüer Diyarı'nda."

Başını salladı. "ruh ustası büyüsünü hissedebiliyorum. Ne zaman vefat etti?"

"Birkaç saat önce."

Ona her şeyi anlattım ve o da yüz ifadeleri kızgınlıktan üzüntüye doğru değişirken beni dinledi.

"Atalarının geri kalanını çağırmalısın," dedi. "Eğer kan büyücülerinin ruh kristalleri varsa, senin ruh formunu görme ihtimalleri oldukça yüksek. En azından altı kişi olursak dikkat dağıtıcı bir unsur olabiliriz."

Bunu duyunca kanım dondu. Bu formda kanım bile yoktu, yani bu çok şey ifade ediyordu.

"Bize zarar verebilirler mi?" Ben sordum.

Zia başını salladı ama cevabı pek de güven verici değildi. "Muhtemelen hayır."

"Muhtemelen değil mi?" Ben de karşı çıktım. "Bu ne anlama geliyor?" Düşünceli ifadesi yüzünü buruşturmaya dönüştü.

"Bu, sahip oldukları ruh kristallerine ve onları nasıl kullanacaklarını bilip bilmediklerine bağlı olacaktır."

Hayranlık uyandırıcı.

Birkaç dakika sonra, ata rehberlerimin geri kalanı yanımdaydı -ruh beni- ve Raiden'a dehşet duygusuyla baktım.

"Benden ruh illüzyonları yapmamı mı istiyorsun?" Çenemi yerden kaldırdıktan sonra ona sordum. "Hepimizin mi?"

"Evet," dedi, tek hecesini bütün bir konuşma gibi hissedene kadar uzatarak.

"Ne kadar çok olursa o kadar iyi," diye ekledi Than. "Çok fazla karışıklık istiyoruz. Artık yüksek ruh büyücüsü sensin, yani bu senin gücün dahilinde."

Evet... Pek çok şeyin benim gücüm dahilinde olduğundan emindim, ama bu onları nasıl yapacağımı bildiğim anlamına gelmiyordu!

Başımı iki yana salladım. "Dikkat dağıtma ihtiyacını anlıyorum ama bir milyar illüzyonu yönetmeye çalışırken hiçbir şeye konsantre olmam mümkün değil."

"Haklı," dedi Zia. "Ama hepimizin illüzyonlarını yapmakla uğraşma. Sadece Than'dan bir demet yap." Onu işaret etti ve başını salladı. "Yine ninja gibi giyinmiş ve bu kez bizim yararımıza gibi görünüyor. Ondan bir demet yaparsak, onun gerçeğini bulmaya çalışırken o kadar meşgul olacaklar ki, etrafta rahatça dolaşabileceğiz."

Diğerleri de aynı fikirdeydi ve ben onu incelerken Than tam önümde kıpırdamadan durdu.

"Tüm yüksek ustalar insanların illüzyonlarını yapabilir mi?" Düşüncelerim Ölüler Diyarı'ndan Zombi Nai'ye sıçrarken sordum. Umarım hiç Zombi Than yapmam.

"Hepsi en güçlü oldukları büyü'nün illüzyonlarını yapabilirler. Şanslısın ki sen yüksek ruh ustasısn."

Çok şanslısın. Bir göl ya da ateş illüzyonu muhtemelen şu anda yardımcı olmazdı.

Dikkatim Than'a odaklandı ve sonra onun bir kopyasını yaptığımı hayal etmeye çalıştım. Yanında bir şey titredi ve sonra Than 2.0 belirdi, bana merakla göz kırptı.

Kutsal büyücü!

"Devam et. Bu yeterli değil," diye yaptı Zia.

Büyükbabamın ofisi Than'larla dolup taşana kadar bunu tekrar tekrar yaptım.

Than, "Muhtemelen bu kadarı yeterli," dedi.

Lucia kıkırdadı. "On bir numaranın bir gözü eksik."
Kafamı kaldırdım ve Than'lardan birinin tek bir gözünün sarkık olduğunu gördüm.

Oops.

"Evet, bıraksam iyi olur yoksa bir sonraki gözünden daha kaybedebilir," dedim.

Than, "Şimdi onların kontrolünü bize bırakın," dedi.

Onun düzinelerce versiyonuna bakarken kaşlarımı çattım.
"Nasıl?"

"Yönlendir onları! Yetki sende. Onlar sadece enerji," dedi Lucia.

Tamam, bu ürkütücüydü. "Uh," diye yüksek sesle konuştum hayalet Than versiyonlarının göz kırptığı odaya. "Siz üçünüz Lucia'yla gidin." Onlardan oluşan bir kümeyi işaret ettim ve onlar da Lucia'nın yanına gitmeden önce başlarını salladılar.

Ne büyücüsü?

"Sen Aine ile git." Başka bir kümeyi işaret ettim. "Ve sen de Raiden'la." Başka bir çift onun tarafına geçti. İki kişiyi daha Than'ın yanına yönlendirdim ve son küme de benimle geldi.

"Sen benimlesin," dedim onlara ve sonra Zia'ya döndüm. "Umarım sakıncası yoktur ama senin de benimle olmanı istiyorum."

Başını salladı. ", ufaklık."

Hepimiz sadece bir düşünceyle kıyafetlerimizi değiştirdik, böylece biz de siyah ninja kıyafetleri giydik ve sonra kapüşonu yarı saydam gümüş saçlarımın üzerine çektim. Daha sonra hepimiz sessiz, steril ofisten çıktık ve zihnimizde kulak misafiri olarak koridordan ruh kalesine doğru ilerledik.

Fuayeye varmadan önce bile Kan büyücülerinin şamatalı kahkahalarını duyabiliyorduk.

O piçler büyükbabamın evinde yaşıyorlardı! "Hepsini öldürün," diye hırladı bir erkek sesi.

Diğerlerinden bir tezahürat yükseldi, içeride birkaç kişiden fazlası olduğunu anlamaya yetecek kadar yüksek sesle. Ve sonra bir dişi bağırdı, "Kanlarını içeceğiz-"

"Ve sonsuza dek yaşı!" diye bağırdı bir başkası. Bekle. Bekle. Bekle. Bekle. Ne? Zia'ya seslendim.

Başını salladı ve "Sonra" diye mırıldandı. Kimi öldürmekten bahsediyorlardı! Bizi mi?

Ölüm partimizin konuşulduğu fuayeye açılan koridorun hemen içinde toplandık. Onları iyi duyamıyordum, bu da bizden uzaklaştıkları, muhtemelen mutfağa doğru gittikleri anlamına geliyordu.

Than'a baktım, gerçek olana. Onun gerçek olduğunu anlamamın tek nedeni maskesini indirmiş olması ve yüzünde zombi ifadesi olmamasıydı.

Hazır mısın? Ona bağırdım.

Bana bir başparmak işareti yaptı ve ben de daha fazlasını duymak için yaklaştım. Kan büyücüleri beni görürse, Than ve adamları umarım beni büyüyle ya da yapabilecekleri her neyse onunla patlatarak dikkatlerini dağıtırlardı.

Fuaye girişi boyunca sürünerek koridordan aşağı indim ve yeniden yükselmeye başlayan kan büyücüsü seslerini takip ettim.

Bir dişi, "Kraliçe Banpiroa tamamen beslenene kadar tam gücüne ulaşamayacak," dedi.

"Neden sadece esirlerden birinden içmediğini anlamıyorum-"

"Onlar çok zayıf, seni aptal. Bu onun gücünü azaltacak," diye tersledi dişi. "Yüksek büyücülerden birine ihtiyacı var."

Bu açıklamayla birlikte korku tüm hayalet bedenimi sardı ve mutfağa baktım.

Onunla göz göze geldiğim anda, uzun siyah saçlı ve soluk tenli bir kadın başını kaldırıp bana baktı.

"Ruh," diye bağırdı.

Oops.

Kadın kan büyücüsü, diğer üç kan büyücüsüyle birlikte kahvaltı masasında otururken avucunda sıkıca bir ruh kristali tutuyordu. Beni sadece o görebiliyor gibiydi, bu da kristali sadece o tuttuğu için bir anlam ifade ediyordu.

Tamam. Demek ki o ruh kristallerini nasıl kullanacaklarını biliyorlardı.

Bildiğim iyi oldu.

Başka bir şey söylemeden Than kopyalarının çoğu mutfağa daldı ve kadın onları iri gözlerle izlerken masanın etrafında daireler çizerek koşmaya başladı.

"Kim? Nerede?" diye sordu diğerleri korku içinde etraflarına bakınarak. "Onlar... ninja ruhları!" kan büyücüsü elindeki Kristal nefes aldı.

Diğer kan büyücüleri arkadaşlarına kaşlarını çattı. "Ciddi olduğunu sanıyordum."

"BEN! Bu mutfakta bir düzine ninja hayalet var!" diye bağırdı.

Kaçma zamanı.

O panikle, yanımda Zia ve arkamızdan süzülen yalnız Than'ımızla birlikte mutfaktan kalenin başka bir bölümüne doğru kaçtım.

Mutfaktaki kan büyücüleri yetkili kan büyücüleri değildi. Karar vericiler onlar değildi. Kalama'yı ya da annesini bulmalıydım. Tercihen ikisini de.

Her neredeyse... Rage ve geri kalanımızın adayı geri almak için iyi bir plan yapmasına yardımcı olacak bilgileri orada bulacaktım.

Zia ve ben, Reyna'nın kaleyi gezerken bana gösterdiği konferans salonuna doğru ilerlerken arkamızdan birkaç Than'ın süzülmesiyle merdivenleri hızla çıktık. Antredeki bir pencereden dışarı baktım ve evimizin arkasındaki bahçelerde elliden fazla, avluda ise daha da fazla kan büyücüsü gördüm.

Beklediğimden çok daha fazlası vardı. Kesinlikle yüzlerce.

Konferans odasının kapısının önünde duran iki kan büyücüsünü fark ettiğimizde durduk. İkisi de bize bakmadı, biz de kapıya doğru ilerledik ve içeri süzüldük.

Dört kan büyücüsü büyük bir masada oturuyordu; başlarında Kalama ve iki yanında birer büyücü daha vardı. Büyücülerden birinin yanında Kian oturuyor, avının üzerinde bir aslan gibi sırtıyordu.

O piçi şimdi gördüğümde, onu oturduğu yerde öldürmek istedim ama bunun yerine bakışlarım masanın diğer ucuna, yaşlı bir kadın kan büyücüsünün oturduğu ve uyukladığı yere gitti.

Bu onların kraliçesi miydi?

Saçları beyazdı ve teni o kadar solgundu ki neredeyse yarı saydamdı. Üzerinde hibiskus çiçekleri olan parlak, renkli çadır benzeri bir elbise olan muumuu giymişti. Ürkütücü dövmeleri dışında hoş bir büyükanneye benziyordu. Bu kadın, bırakın bir insanın kanını emmeyi, bir sineği bile incitemeyecek gibi görünüyordu.

"Gençler taze kan istiyor," dedi Kalama ve Kian'ın arasında oturan erkek büyücü. "Ve henüz doyasıya içmemiş daha pek çok kişi var."

"İhtiyar, hem burada hem de Şekil Değiştiren Adası'nda daha fazlasını vaat etmiştin," dedi bir kadın büyücü, Kian'a ters ters bakarak.

Yüzü kızardı ve bakışları Kalama'ya kaydı ama önceki patronum daha ne yapacağını görmek istercesine dikkatini Kian'ın yanında oturan kadın kan büyücüsünden ayırmadı.

"Yalan söyledin," diye hırladı, sandalyesinden kalktı ve şimdi titreyen yüksek su efendisine doğru eğildi. Dişi kan büyücüsü Kalama'ya döndü. "Onu bana bırak ve-"

"Hayır!" Kalama elini masaya vurarak tersledi. "Su büyücüsü sana göre değil, Cara. Seni uyarmıştım."

Kian zorlukla yutkundu.

Bu doğru, göt herif. Kan emicilerle aynı yatağa girdin.

Kadın çenesini göğsüne indirdi ve başka tarafa baktı.

"Tabii ki hayır. Özür dilerim Prenses."

Kian, Kalama'ya seslenerek, "Nasıl sonuçlanacağını tahmin edemezdim," dedi. "Hala bir düzine

daha düşük büyücüler kaldı... belki daha fazlası."

"Hayır," dedi Kalama, Kian'a düz bir bakış atarak. "İki tane var."

Kian, sanki kadın ona tokat atmış gibi koltuğuna geri oturdu.

"Reese," dedi Kalama, büyükanne muumu içinde uyuklarken dikkatini yanındaki erkek büyücüye çevirerek. "Zaman çizelgemiz nedir?"

Kalama'nın sağındaki kan büyücüsü, "Anakaraya saldırı planlarımızı hızlandırmamız gerekecek," dedi. "En iyi saldırı yaklaşımını planlamak için en fazla bir haftamız var. Ama bu gece avcılarını göndermemiz gerekecek yoksa açlık isyanları çıkacak." Saçlarının arkası kısa kesilmişti ama önü uzundu ve yüksek elmacık kemiklerine değecek şekilde yüzüne doğru sarkıyordu.

Kalama dudaklarını küçümseyerek büktü ve gözlerini diğer kadın kan büyücüsüne dikti. "Cara, üç gün içinde Mageville'e yapılacak ilk saldırıyı sen yöneteceksin. Herkesin tam güçte olabilmesi için en az iki yüz kan bağışçısı istiyorum."

Donakaldım, dönüp iri gözlerle Zia'ya baktım. Yüzünü buruşturdu ve sonra başını salladı.

Sonra Kalama sağındaki erkeğe döndü. "Reece, insan âlemine açılan geçidi güvence altına almanı istiyorum. Eğer büyücüler ya da şekil değiştirenler ölümlüler âlemine kaçarsa, onları yakalamak için cehennem gibi bir zaman geçiririz. Geçit yok edildiğinde, isteyebileceğimiz tüm kana burada sahip olacağız."

Cara kıs kıs güldü. "Kaçabilirler ve saklanabilirler-"

"Ama kaçış olmayacak," dedi Kalama.

Reece masadan kalkarak Cara'ya ters ters baktı. "Konuşmak ucuzdur. Çalışma zamanı."

"Gitmeden önce kraliçemizle ilgilenelim," dedi Kalama. Ardından Kian'a dönerek onu kovacakmış gibi yaptı ve dudakları yardımsever bir gülümsemeye dönüştü. "Tüm bu olanlar boyunca yardımlarınız için teşekkür ederim."

Kian endişeyle başını salladı ve alnı terden sırılsıklam olmuş bir halde masadan kalktı. "Evliliğimizi onurlandırdım.

"-Cara kıs kıs güldü ve Kian ona ters ters bakarken gözleri kısıldı. "Umarım anlaşmaya sadık kalırsın. Bu gece Alfa Şatosu'na taşınabilirim."

Kalama onun ayağa kalkışını izledi ve sonra tavana baktı.

"Evet, sana kralın kalesini ve sonsuz minnettarlığımızı vaat ettik," diye kabul etti Kalama, Kian'a dönerek. "Ve anlaşmamızı kanla mühürledik, bu yüzden ikimizden biri ölmeden anlaşmayı bozmanın bir yolu yok."

Kian boğazını temizledi ve başını salladı. "Bu doğru."

"Ebedi minnettarlık sonsuza dek sürer, tıpkı kraliçemizin günlerin başlangıcından beri sürdüğü gibi." Kalama muumuu içinde uyuyan kadına baktı. Hafifçe horlarken yarı saydam teninde dövmelerin girdapları dans ediyordu.

Sonra Kalama Reese ve Cara'ya baktı. "Büyücüye yardımları için ne kadar minnettar olduğumuzu gösterelim."

O anda hava değişti. Kian'ın yüz ifadesi bunu benim kadar onun da bildiğini gösteriyordu. Gözleri irileşti ve kapıya doğru fırlayacakmış gibi döndü ama Reese yakasına yapıştı. Kian bir kalp atışından daha kısa bir sürede cübbesini çıkardı, güçlü kan büyücüsünün elinden silkindi ve mavi giysi yere düştü.

Reece bir an için büyücüye olan hakimiyetini kaybetmiş olabilirdi ama ileri atıldı ve Kian'ı boynundan yakaladı. Yüksek büyücü tekrar geri çekildi ve vampirin pençelerinin derisini oyduğu yerde parlak kırmızı yaralar belirdi.

Cara masanın üzerinden kaydı ve Reese ile birlikte vampirler Kian'ı köşeye sıkıştırdı.

"Bana zarar vermeyin," diye yalvardı Kian. Sayıca çok azdı ve bakışları kan büyücüleri arasında gidip geliyordu. "Gideceğim. Sadece gideceğim ve beni bir daha görmek zorunda kalmayacaksınız."

Kalama ona bakmadı bile. "Anlaşmamızda böyle bir şey yoktu." Bakışlarını masanın ucuna doğru kaldırdı ve "Anne, beslenme zamanı" diye seslendi.

"Hayır!" İki büyücü yüzünü masaya yapıştırırken Kian çığlık attı. Duvarın bir yerinde bir boru kırıldı ve Kian elementini kullanmaya çalışırken suyun fışkırdığını duyabiliyordum. Bir su patlaması duvarı yırtıp Cara'ya çarparken, Kian onların tutuşuna karşı çırpındı. Kan büyücüsü homurdandı ama Reese Kian'ın bileklerini tutarken ayaklarını tutmaya devam etti. Kian sarsıldı ve başı tahtaya çarptı.

Yaşlı kadın yerden yükselen bir yılan gibi başını yavaşça kaldırdı ve havayı kokladı. Sonra bir hayvan gibi dört ayak üzerinde masanın üzerine doğru süründü, siyah pençe gibi tırnakları sert yüzeye çarpıyordu.

Korkunç olan her şeyin anası. Yutkundum, başka tarafa bakmak istedim ama yapamadım. Büyükanne muumuu bir canavara dönüşmüştü.

"Hayır, lütfen!" Kian çığlık attı, kendisine doğru sürünerek gelen kraliçeye bakarken yüzü dehşetle boyanmıştı.

Şimdi sırtı bize dönüktü, bu yüzden ne yaptığını göremiyordum, ama sahne beni ağzım açık ve perçinlenmiş bir halde tutuyordu - masadan aşağıya doğru yıldırım hızıyla hareket edip bir kedinin fareye saldırması gibi adamın boynuna saldırırken bunu algılayamıyordum.

Adamın beline indi ve sanki bir sevgiliymiş gibi ona sarıldı. Başını eğdi ve onun boynuna yapıştı.

Bu da ne?

O emerken zaman yavaşlıyor gibiydi. Kian önce çırpınmayı bıraktı, sonra da vücudu gevşedi. Derisi soldu, sonra da buruşmaya başlarken griye döndü...

İğrenç.

Sonsuzluk gibi gelen saniyeler içinde Kian gürbüz, canlı bir adamdan sadece bir kabuğa dönüştü. Kâğıt gibi derisi kemiklerinin üzerine gerilmişti, sanki kraliçe içindeki tüm canlı hücreleri emip kurutmuştu. Sonra pençelerini göğüs kafesine geçirdi... ve bileğinin keskin bir hareketiyle bir şey çıkardı... Kian'ın kalbini mi? Korkunç bir

çığlık attı, yumruğunu kapattı ve havada bir toz bulutu yükseldi.

Bedenimde olmasam da kendimi hasta hissediyordum, sanki bir şekilde hayalet gibi kusacaktım. "Ah büyücüm," diye soludum, bakışlarımı kaçırarak.

Sebep benim ünlemim miydi yoksa gerçekten şanssız mıydık hiçbir fikrim yoktu ama tam o sırada Reese kapıya doğru döndü ve gözleri büyüdü. "Ruhlar!"

Bekle... Gözlerim elindeki ruh kristaline takıldı.

Lanet olsun!

Kraliçe başını kapıya doğru salladı ve tısladı.

Kendi bedenimde olsaydım, bayılırdım.

Gözleri siyahtı ve dövmeleleri derisinin altında yılanlar gibi sürünüyordu. Ağzından çıkan dişleri -yasal dişleri- vardı ve kanlı dudakları vahşi bir hırıltıyla geriye doğru çekilmişti.

Artık kimse onun muumuu'sunu hoş bir yaşlı kadın havasıyla karıştıramazdı. Bu canavar vahşi ve ölümcüldü.

Cara, Kian'ın omuzlarını bıraktı ve Kalama'yı da peşine takarak masanın etrafından dolandı. Bize doğru çılgınca baktı ama bakışları üzerimizden geçerken ruhları göremediği belliydi.

Kalama, Reese'e elini uzatarak, "Onu bana ver," dedi.

Erkek büyücü onun yanında duruyordu. Bir elinde bir ruh kristali tutuyordu, diğerinde ise soluk mavi bir taş parçası vardı ama rengi diğer kristallere benzemiyordu. İçimden bir ses o kristalin bir silah olduğunu söylüyordu. Tehlikenin ve ölümün etrafımı sardığını bildiğim halde öyle afallamıştım ki donup kalmıştım.

"Gitmemiz gerek," diye tısladı Zia.

Kalama iki taş parçasını da Reece'den kopardı ve mavi olanı alıp elinde döndürdükten sonra bıraktı.

Gözümü kırptım ve kristal parçası yanımdaki duvara gömüldü. Than'ın hayalet klonu gitmişti. Puf.

"Kahretsin," dedi Kalama. "Bu gerçek değildi."

Kahretsin! Nasıl-?

Önemli değil. Gitmem gerekiyordu!

Zia ve ben odadan çıkıp merdivenlerden aşığı indik ve çalışma odasına doğru koşmaya başladık. Buradan hemen gitmemiz gerekiyordu.

Arkamızda, ayak seslerini duyabiliyordum.

"Bunlardan biri Nai! Onun büyüünün kokusunu alıyorum," diye bağırdı Kalama. "Onu canlı istiyoruz. Ruhunu buraya demirlemek için celestiti kullanın!"

Hay aksi! Kulağa iyi gelmiyor.

Zia kolumu tuttu. "Bedenine geri dön. Sen gittikten sonra ruhlar âlemine geri döneceğiz."

Başımı salladım ama o anda bedenimin nerede olduğunu bile hatırlayamıyordum. Korku beni esir almıştı ve o zaman bu formdayken kendimi korumak için ne kadar az şey yapabileceğimi fark ettim.

Ruhlara karşı silahlar olduğunu kim bilebilirdi?

Zia'ya, tıpkı teyzeminki gibi uzun gümüşi saçlarına göz kırparken birden hatırladım.

Sariah'ın adırı.

Bir şeyin tenimi okşadığını hissettim ve sonra çığlık atarak doğrudum.

"Nai!" Sariah beni sarstı, gözleri kocaman ve panik doluydu. "Sen iyisin-oh. Benim. Büyücüm." Yutkundu. "Kanaman var."

Ön kolumdan aşığıya doğru uzun bir kesik sızdı ama kalkanlarımdan biri yarayı emdiği için yara birbirine yapıştı. Üzgünüm, Honor.

Ayağa kalkarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Gitsem iyi olacak. Rage bunu öğrenecek ve onun paniklemesini istemiyorum."

Neredeyse tam zamanında, sesi zihnimi işgal etti, 'Nai? İyi misin?

'Evet,' diye cevap verdim. 'şimdi sana doğru geliyorum. İşler nasıl gidiyor?

Kısa bir duraklama oldu.

'Justice'in nasıl boktan bir gösteri olacağını söylediğini hatırlıyor musun? O kadar iyi bile değil. İç çekti. "Umarım iyi haberlerin vardır.

Yapmadım. Gerçekten yapmadım.

CHAPTERFOURTEEN

King Ozark'ın yemek salonuna girdiğimde beni öfkeli bir bağırs çağırış kakofonisi karşıladı.

"Adaya saldırıp bizim olanı alacağız," diye bağırdı kızıl saçlı bir erkek şekil değiştiren. "Onu en başta terk ettiğimize inanamıyorum!"

Yanından geçerken içime çektim. Aslan.

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Onları görmedin!" Carson yumruğunu masaya vurdu. "Neler yapabileceklerini görmedin!"

Julian odanın köşesindeki bir sandalyeye oturmuş, göğsünü tutuyordu, gözleri donuklaşmıştı.

Oh, evet.

Babasının öldüğünü hissetmişti. Artık suyun efendisiydi. Hayranlık uyandırıcı.

"Sessizlik!" Adalet bu emri haykırdı ve ardından gelen sessizlikte Rage hırlayarak ayağa kalktı.

Alfa kralının konuşmasını beklerken herkes sessiz kaldı.

"Nai burada ve bizim için bilgisi var." Kalabalığı taradı ve kızıl saçlı aslanın üzerinde durdu. "Sözü ona bırakın."

Rage bana döndü ve orada bulunanların yüzlerine bakarken yutkundum: Rage, kardeşleri, yeni Yüksek Büyücü Konseyi, babam da dahil olmak üzere her kurt sürüsünün alfası ve

Rage'in Şekil Değiştiren Adası'na dönme davetini kabul eden tüm şekil değiştirenlerin liderleri. Hatta Jakko'nun da aralarında bulunduğu birkaç alt seviye büyücü de temsil ediliyordu. En son buraya geldiğimde kralı nasıl öldürmeye çalıştığını hatırlayarak büyücüye salladım.

Muhtemelen gelmiş geçmiş en önemli oda dolusu insan. Önemli bir şey değil.

Derin bir nefes aldım ve sonra başımı salladım. "Çoğunuz beni Hilal Klanı'nın alfa varisi olarak tanıyorsunuz ama ben aynı zamanda yüksek ruh büyücüsü ve alfa kralının kader eşiyim." Evet, etkilemek için ağız dolusu unvan. "Yüksek Büyücü Adası'na yaptığım ruh yürüyüşünden yeni döndüm ve orada kan büyücülerini gözetledim. Kraliçelerini gördüm..." Safrayı geri yuttum. "...Kian'ı öldür."

Bakışlarım Julian'a kaydı, o da koltuğuna daha da gömüldü. Odadan soluk soluğa sesler geliyordu ama ben devam ederken soru sorulmasını engellemek için ellerimi kaldırdım.

"Muhtemelen toplamda beş yüz kişiler. Planları üç gün içinde buraya, Mageville anakarasına gelmek. Yakalayacaklar-" Boğazıma tırmanan dehşeti geri püskürtmek için bir kez daha yutkunmak zorunda kaldım. "-mümkün olduğunca çok kan kölesi. Kaçamayalım diye Montana'daki insan dünyasına açılan geçidi kapatacaklar. Hepimize hükmetmek istiyorlar."

Oda öfkeli bağırışlara boğuldu. Rage yumruğuyla masaya vurdu ve bu güç koyu renkli ahşapta boylu boyunca uzanan bir çatlağa neden oldu. Gözleri özür dilemek için Kral Ozark'a kaydı ama kral sanki günlük bir olaymış gibi elinin tersiyle itti.

Rage, "Boş durmayacağız ve kan emicilerin topraklarımızı ya da insanlarımızı almasına izin vermeyeceğiz, ancak bağırarak yapılan maçlar bu savaş sona erdirmek için hiçbir şey yapmayacak," dedi. "Sakin kafalar galip gelmeli."

Birkaç mırıldanma oldu ama sonra oda bir kez daha sessizleşti.

"Şimdi," dedi Rage, elinde bir kâğıt ve kalem tutan Noble'a bir bakış atarak. "Odanın etrafında dolaşalım ve fikirlerimizi sakince söyleyelim. Evlerimizi ve topraklarımızı nasıl geri alacağımıza odaklanalım ki bu kötülerin halkımızı yok etmesini engelleyebilelim."

Grup toplu bir nefes aldı.

Vay be. Rage iyi bir liderdi, benden çok daha iyi.

Sonraki iki saat boyunca odanın içinde dolaşp her birimiz farklı fikirler ortaya atarken Noble da bunları not etti. Selkie liderliğindeki su saldırılarını, şahin liderliğindeki hava saldırılarını ve hatta bir büyücünün portaldan Montana'ya geçerek kan büyücülerine karşı kullanmak üzere karaborsa insan silahlarını ele geçirmesini tartıştık.

Sonunda sıra bana geldi.

Masanın etrafına baktım, hepimiz yüzyıllardır ilk kez bir arada oturuyor ve ortak bir sorun üzerinde birlikte çalışıyorduk.

"Bu masada çok fazla güçlü yön görüyorum." Denizkızı kralına başımı salladım. "Halkınız eşsiz su gezginleri ve güçlü savaşçılar." Sonra şahin liderine başımı salladım: "Ve sizinkiler de havadan daha az zorlu değil." Sonra aslan liderine baktım. "Halkınız korkusuz avcılardır." Bakışlarımın yüksek büyücü dostlarımla üzerine düşmesine izin verdim. "Ve siz de tüm dünyayı alt üst edebilecek elemental büyüye sahipsiniz."

Hepsi başını salladı, övgülerim karşısında göğüslerini gururla kabarttılar.

Bakışlarım daha sonra Kral Ozark'ın arkasında duran Jakko'yu buldu. "Mageville'li büyücüler çalışkan ve zekidir.

-Ve çoğu zaman göz ardı edilir."

Jakko'nun gözleri yaşlarla doldu ve bana başıyla onay verdi.

"Demek istediğim," diye devam ettim, mırıltıları durdurmak için elimi uzatarak, "çok fazla kan büyücüsü olduğu doğru, ama birlikte çalışırsak, Mageville'deki tüm büyücülerini çeker ve onları da eğitirsek, topraklarımızı geri alabiliriz.

Sadece kazanmakla kalmayacağız; bu canavarları sonsuza dek yok edeceğiz."

Masa bir tezahürat korosuna dönüştü ve Rage'in bana sırtıttığını görmek için baktım. "Çok iyi bir kraliçe oldun.

Gözlerimi devirdim. "Senin eşin olmam beni kraliçe yapmaz.

'Ben zaten bir taç yaptırdım. Yeni kararname, alfa kralın emriyle ve sürü alfaları tarafından onaylandı, herhangi bir kral alfanın karısı bir kraliçedir,' dedi Rage göz kırparak.

Gözlerim büyüdü ve içime güneş ışığı doldu. Hayatımın en boktan anlarından birinde, o benim en parlak umut ve sevgi ışığımdı.

'Elmaslarla dolu olsa iyi olur,' dedim şakayla karışık.

"Oh, sadece bekle. Sırttı.

Sonra ayağa kalktı ve masanın geri kalanına hitap etti. "Yarın, adamlarımızı eğitmeye başlayacağız. Bu çok yönlü bir saldırı olacak ve her birimiz kendi gücümüze göre hareket edeceğiz. Birlikte zafere ulaşacağız. Ama şimdilik hepimiz biraz dinlenelim."

"Steele," diye seslendi Ozark ve asker kıyafetleri giymiş tanıdık bir denizkızı kralının yanına geldi. "Bu gece gözetlemeye sen liderlik edeceksin. Kimsenin anakaradan ayrılmasını ya da herhangi bir kan büyücüsünün anakaraya gelmesini istemiyorum. Anlaşıldı mı? Herkesi korumamız gerekiyor, bu da Şekil Değiştiren Adası'nda hain saldırıları riske atamayacağımız anlamına geliyor. Mageville'dekilerin tehlikeyi bildiğinden emin olun."

Steele çenesini göğsüne bastırdı. "Evet, efendim."

Gece yarısı gerçekleşen kan büyücüsü saldırısı yüzünden uzun bir gün olmuştu.

"Teşekkür ," dedi Rage Kral Ozark'a.

Denizkızı kralı elini bir kez daha umursamazca salladı. "Halkımın çoğu için günümüz daha yeni başlıyor. Sizinkiler çok yorgun. Eğer dinlenmezlerse, gücünüz bir varlık yerine bir yük haline gelecektir."

Kral Ozark yerindeydi.

Herkes dağıldı ve kısa bir süre sonra Rage arkamdan gelip kollarını belime doladı.

"Harikasın," dedi boynuma sokularak. "İnanılmaz ve güzelsin."

Gülümsedim ama kan büyücülerinin konuşmalarına kulak misafiri olduğumu hatırlayınca gülümsemem kayboldu. Kian'ın öldüğünü görmek, bizim hakkımızda sanki yiyecekmişiz gibi konuştuklarını duymak. Bu beni çıldırttı.

Bu nasıl bu kadar hızlı olmuştu? Bir dakika önce her şey yolundaydı ve sonra...

Büyükbaba.

Keder kalbimi bir mengene gibi sıkarken kalbim küt küt atıyordu. Beni kurtarmak için kendini nasıl feda ettiğini düşündüm. Veda bile edememiştim... gerçekten. Daha fazla zaman istedim. Ona onu sevdiğimi bile söylediğimi sanmıyorum.

Bir noktada ağlamaya başladım ve Rage tek kelime etmeden beni kollarına aldı ve çadırımıza geri götürdü. İçeri girdiğimde Rage bana sarıldı ve bugün yaşanan tüm ölümlerin yasını tutmama izin verdi. Buna ihtiyacım olduğunu biliyor olmalıydı. Çünkü yarın geldiğinde, kederin üzüntü aşamasını gerekiyordu. Yarın öfke ve intikam zamanıydı. Bunlar son aşamalardı, değil mi? Kitabımda öyle yazıyordu.

tüm Hasat alfası varisleri çadırımın dışında durmuş, birbirlerini susturuyorlardı. Kaja ve kız kardeşleri buradaydı - muhtemelen kahve ve kahvaltı getirmişlerdi. Çadırın kapağını açar açmaz herkes sessizliğe büründü.

"Kahvaltı istersin diye düşündüm," dedi Kaja, taze meyveler, kekler ve haşlanmış yumurtalarla dolu çelik bir tabak ve üstünden buhar çıkan bir fincan kahve uzatarak. "Teyzen ve Annette kahvaltı için Kral Ozark'ın şatosundaki mutfağı devraldılar."

"Neyse ki," diye mırıldandı Fiona.

Yaban mersinli kekin kokusu tabaktan yükseldi ve midem guruldadı.

Reyna kız kardeşleriyle birlikteydi ama onlar etrafımı sararken geri çekildi. Ona baktım ve gözlerinin ağlamış gibi kırmızı çerçeveli olduğunu fark ettim.

Rage bir saat önce, tüm liderlerin planımız üzerinde uyuduğunu ve birlikte ilerlemeye karar verdiklerini söyledikten sonra çadırdan ayrılmıştı. Yani bugün strateji geliştirecektik. Ve bu gece, saldıracaktık.

Planın aceleye getirilmesinden endişe ediyordum ama onları uzun süre yalnız bırakırsak bize saldırma riskiyle karşı karşıya kalabilirdik. Çünkü ruh yürüyüşümden sonra üç günlük planlarını öne çekmiş olabilirler. Bu yüzden en büyük avantajımız olan sürpriz unsurunu kullanmamız gerekiyordu. Bunun yanı sıra, kafamda dönen bir sürü küçük planım vardı. En önemlisi, izini bulmam gereken tanıdık bir büyücüyle ilgiliydi.

"Sürünüzün planı nedir?" Kahvaltımı yerken Kaja ve kız kardeşlerine sordum. "Babanız sizi A Takımına mı yoksa B Takımına mı gönderiyor?" Rage ve ben dün gece geç saatlerde her sürünün liderinin kendi halkını iki gruba ayırması konusunda anlaşmıştık. Takım A ve Takım B. Biri Alfa Adası'na gidip oradaki kan büyücülerini temizleyecek, diğeri de Yüksek Büyücü Adası'na gidecekti. Çevrilmedik taş bırakmayacaktık.

Reyna Kaja'ya kısık gözlerle baktı ve Kaja başını sallayarak Fiona ve Nell'e baktı. Mele kitabından başını kaldırmadı ama boğazını temizledi.

Aniden, bir pusunun geldiğini hissettim.

"Madem bahsettin, Nai, seninle bir şey konuşmak istiyorduk." Kaja bir bukleyi parmaklarının arasında endişeyle döndürdü.

Ne olabileceği konusunda temkinli davranarak kendimi çelikleştirdim. "Benden seninle alfanın arasına girmemi isteme, tamam mı? Seni hangi takıma koyduysa artık."

Özellikle de onları güvende tutacaksa.

"Hayır," dedi Kaja, bana belli belirsiz bir gülümseme sunarak. "Öyle bir şey değil."

Reyna'ya baktı ama en yakın arkadaşım kız kardeşine gözlerini dikerken başını bana doğru eğdi.

Reyna derin bir nefes aldı ve sonra aceleyle konuştu. "Kalkandan başka bir şey olmayı bilmiyorum ve diğer tüm kalkanlar yok olduğundan beri..."

Tam olarak ne istediğini anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı.

"Yeni yüksek büyücülere kalkan olmayı teklif etmek istiyoruz," diye açıkladı Kaja. "Ailemiz her zaman-"

"mi?" Boğazımdan boğuk bir ses çıktı. Hasat alfa varislerine bakarken kalbim karnıma düştü. Savaşa girmek üzereydik. Kan büyücüleri yüksek büyücülerden birine zarar verirse...

Onlardan herhangi birini kaybetme düşüncesi kalbimi sıkıştırdı.

"Hayır. Gönüllüler isteyelim. Hadi-"

Fiona uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Biz bu okulun gördüğü en uzun kalkan soyundan geliyoruz. Hasat kalkanı olmayan bir yüksek büyücüler konseyi hiç olmadı. Bu, alfa olmanın yanı sıra ailemizin sahip olabileceği en büyük onurdur."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ama başımı salladım. Ben kimdim ki onları böyle bir onurdan alıkoyacaktım? Bu benim seçimim değildi. Eğer istedikleri buysa... bunu desteklemem gerekiyordu.

"Ben... Eminim sizi ağırlamaktan onur duyacaklardır, sadece size bir şey olmasını istemiyorum kızlar." Sesim çatallaştı.

Fiona arkasındaki kınından bir hançer çıkardı ve hırladı. "Bırak da o kan emicilerden biri beni alt etmeye çalışsın." Bıçağına üfledi ve alevler kenarlarını yaladı.

Oh, Fiona. Onu çok severdim.

Nell ayağa kalktı, saçlarını düzeltti. "O dangalak Julian hariç tüm yüksek büyücüler benimdir."

Hepimiz kıs kıs güldük.

"Birinin onun kıcını hayatta tutması gerekiyor," diye homurdandı Fiona. "Dangalağı ben alırım."

Rue sırttı. "Aww, takım için bir tane alıyorum! Teşekkürler, abla."

Mele hâlâ kitabından başını kaldırmadan, "Kızı ben alırım," dedi.

Bana göre Jane bir kalkanı hak etmiyordu, ancak meclis üyesi arkadaşımın yeni bir sayfa açmak için çalışıyordum, bu yüzden bu iyi bir başlangıçtı.

Kaşlarımı çattım. "Kalkana ihtiyacı olan sadece dört yüksek büyücü var." Kızları saydım. Rue, Kaja, Mele, Nell, Fiona ve Reyna altı kişiydi.

Reyna ve Kaja bakiştılar. Sonra Kaja uzandı ve koluma dokundu. "Geceyarısı kardeşleri ne kadar sevdiğini biliyoruz ve Rage'e bir şey olmasını istemeyiz..." Durakladı ve aklım başımdan gitti.

Vay anasını! Ya ölürsem ve kahrolası kralı ve tüm kardeşlerini öldürürsem? Kurtlar tam bir kaos içinde kalırdı.

Kaja, "Reyna ve ben size kalkan olmak isteriz, siz de diğer kardeşleri bırakabilirsiniz," dedi.

Gözlerim yaşardı.

"Ben de seni kaybetmek istemiyorum," diye bağırarak onu kucaklamak için kendime çektim. O da Reyna'ya sarıldı ve sonra bir grup kucaklaşmasının içinde bulduk kendimizi.

"Tabii ki hayır. Ama erkekler bizim kadar belalı değil. Tamamen kadınlardan oluşan bir kalkan ekibi düşünün." Fiona'nın sözleri omzuma saplandı.

"Ah büyücü. Bir daha asla 'kadın kalkan ekibi' deme, yoksa seni evlatlıktan reddederim," diye homurdandı Reyna.

Hepimiz gülerek dağıldık.

Çok nazik ve cömert bir teklifti ama kalkan olayını sevip sevmediğimi bile bilmiyordum. Yine de, aynı zamanda,

Rage ve benim çocuklarımız olana ve onlar ruh büyü konusunda eğitilene kadar... benden başka bu büyüye sahip olacak kimse yoktu.

"Bunu biz istiyoruz," diye bastırdı Kaja. "Ve sen de bana izin vermek zorundasın çünkü biz kankayız."

"Buna ihtiyacım var." Reyna gözlerimin içine baktı, yüz ifadesi ıstırap doluydu. "Ben çok... kayboldum. Lütfen?"

Yalvarması beni kırdı.

Başımı salladım, zorla yutkundum ve sonra "Tamam" dedim.

Kaja yumruğunu havaya kaldırdı. "Kadın kalkan takımı!"

Reyna onu kafasının arkasına vurdu ve hepimiz tekrar güldük.

Gözlerimi sildim ve Reyna ile Kaja'ya onlarla konuşana kadar Rage'e ya da Geceyarısı kardeşlere bir şey söylememelerini söyledim.

Bununla birlikte kahvaltımızı bitirdik ve Hasat kızları kendilerini yeni yüksek büyücülere kalkan olarak sunmak üzere kaçtılar. Gece Yarısı kardeşlerle konuşup onları serbest bıraktıktan sonra Kaja ve Reyna ile buluşacağıma söz verdim.

Jakko'yu aramak için kurtların kampından çıkıp çadırımdan uzaklaşırken, endişemi üzerimden atmaya ve saldırı planlarıma odaklanmaya çalıştım.

"Nai.

Honor'un sesi beni irkiltti. Döndüğümde onu tam arkamda, ciddi bir ifadeyle bana bakarken gördüm.

Yutkundum. "Hey."

Başını yana eğdi. 'Hasat kızlarıyla konuştuğunuz her şeye kulak misafiri oldum. Gizlice dinlemiyordum. Sadece orada olduğumu fark etmedin.

Lanet olsun. Duymuş mu? "Bunun gizlice dinlemenin tanımı olduğuna eminim.

Bana kurt gibi sırtıttı. 'Bence çözümünüz en iyisi. Eğer Rage ya da Justice...'

Nefesim aceleyle kesildi. "Oh iyi.

Kabul etti, bu işi çok daha kolaylaştıracaktı.

Bir adım daha yaklaştı ve bacağıma sokuldu. 'Ama ben seninle kalmak istiyorum. Noble, Justice ve Rage'in gitmesine izin ver ama beni tut. Lütfen?'

Sözleri kalbimi sıkıştırdı. Üç kalkan mı? Yani, şu anda dört kalkanım vardı, yani üç kalkan hâlâ küçümseme sayılırdı ama... Çömelip ellerimin arasına aldım ve ela gözlerine baktım.

"Neden?" diye sordum.

Çenesini indirdi, yere baktı. 'Ben... Ben kardeşlerime uymuyorum, şimdi değil. Hâlâ kalkanınız olabilirsem, bu bana... onur getirecektir. Çenesini kaldırdı ama kelime oyununda mizah yoktu. "Bir amaca ihtiyacım var. Lütfen? Bu beni işe yarar hale getirecek.

Oh, Honor.

Onu kendime çektim, göğsüme bastırdım ve sıkıca kavradım.

"Honor, sen her zaman faydalı olacaksın." Sesim kesildi ve ona sarılırken gözlerimden yaşlar süzüldü.

Bu bir evet mi? Lütfen evet olduğunu söyle ve beni bırak. Nefes alamıyorum. Kafamın içinde mırıldandı.

Kıkırdadım, kahkaha ve hüznün karışımı bir sesle ve gitmesine izin verdim. 'Bu bir evet. Rage ve diğerlerine söylediğimde yanımda olmak ister misin?

Gözlerini kocaman açarak geri çekildi. "İmkânı yok. Öfke ateş püskürtür. En iyisi ben orada olmayayım.

"Pekâlâ. Yine de gidip Jakko'yu bulmam gerekiyor. Gelmek ister misin?"

Başını salladı ve birlikte büyücü avına çıktık.

Genç erkek büyücüyü Selkie Kralı'nın kalesinin içindeki küçük bir atölyede buldum. Şaşırmıştım çünkü Kral Ozark, büyücünün selkie kralını öldürmeye çalıştıktan sonra bir ay boyunca delikte kalacağını söylemişti, ama görünüşe göre kral adama bir iyilik daha göstermişti. Umarım bu onun alçakgönüllü ve yardımsever olacağı anlamına gelir.

Islık çalarak taş bir kâsede keskin kuru otlar öğüttü.

"Hey, Jakko." Kapıyı çaldım ve fark etmesini bekledim.

Daha önce sahip olduğu aynı kırmızı, cam gibi gözlerle bana baktı. Adamın ya sürekli alerjisi vardı ya da sürekli kafası iyiydi.

"Bayan Trouble," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Har har," diye cevap verdim gözlerimi devirerek. "Tüm halkımızın kan kölesi olmaması için yardımınıza ihtiyacım var."

Dondu kaldı, bakışları daraldı. "Dinliyorum."

Güzel.

"Güçlerimizi yok eden o tozdan biraz bomba istiyorum."

Vites değiştirmeyi yeni öğrenmiş genç bir kurt gibi sırttı. "Biliyor musun, bunu ben keşfettim."

Tamam, o da egosunu tatmin etmek istiyordu. "Evet, duydum. Çok havalı." Alıcı tarafta değilseniz, zaman berbattır. "Bu sefer, ben dağıtmak istiyorum."

Ben konuşurken gözleri parladı. "Teşekkürler. Kaç tane lazım?"

"Duruma göre değişir. Bir kan büyücüsü üzerinde işe yarar mı?"

Omuz silkti. "Kanınızı emmelerini engellemeyecek çünkü bu gerçek bir güç değil ama büyülerini bastıracak. Güç, hız ve o ürkütücü piçlerin sahip olduğu diğer her şey."

"Emin misin?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Sihir sihirdir."

Bu benim için yeterliydi. Eğer kraliçeyi ve Kalama'yı ortadan kaldıracaksak, oyun alanını eşitlememiz gerekiyordu. "Önümüzdeki on saat içinde yapabildiğin kadarını alacağım."

Gözleri büyüdü. "Bu sana pahalıya patlayacak."

Kollarımı kavuşturdum. "Gerçekten mi, Jakko? Birazdan ölümüne dövüşüp seni gelecekteki kan köleliğinden kurtaracağım ve sen beni suçlamak istiyorsun!"

İç çekti. "İyi! Bana sonra ödeme yaparsın... eğer hayatta kalırsan."

Oh, bu çok hoştu. "İyi." Homurdandım. "Bir şeye daha ihtiyacım var."

"Burada gerçekten iyilik yapıyorsun, Nai." Bana ayıltıcı bir bakış attı.

Belki de otunun etkisi geçmiştir.

"Savaşçılara ihtiyacımız olduğunu tüm Mageville'e yaymanı istiyorum. Büyücülere ne yapacağımızı anlat ve bize katılmalarını iste. Bulabildiğimiz kadar çok büyücü istiyoruz... Dark Row'dan, köylerden, hatta taşradan. Belki annen ve kardeşlerin yardımcı olabilir diye düşündüm."

Beni inceledi, görünüşe göre beni ya da ricamı düşünüyordu. "Bu kötü, tamam mı? Onlar bizden çok daha güçlüler.

hiç fark edemezdim."

"Dün Ozzie'nin taht odasıındaydım. Duydum." Derin bir nefes aldım ve gözlerinin içine baktım.

"O halde onları yenmek için herkese ihtiyacımız olduğunu biliyorsun."

Gözbebekleri büyüdü ve yutkundu. "Hemen haber vereceğim." Ayağa kalktı.

"Teşekkürler," diyerek uzaklaşmak için döndüm ve sonra topuğumun üzerinde dönerek bir kez daha onunla yüzleştım. "O toz bombalarını bu gece daha sonra alacağım. Ve onları atan bizler için panzehir çiçeklerine ihtiyacım olacakböylece tozdan etkilenmeyiz."

"Başka bir şey var mı prenses?" Beni öldürmek istiyormuş gibi sert bir bakış attı.

Gitme zamanı.

"Hayır." Neşeli bir gülümsemeye zorladım ve el salladım. "Sonra görüşürüz!"

İçeri girdiğimden daha iyi hissederek odasından çıktım. Şimdi tek yapmam gereken Midnight kardeşleri serbest bırakmaktı. Muhtemelen en iyisi o yara bandını çekip çıkarmaktı.

CHAPTERFIFTEEN

"KESINLİKLE OLMAZ!" Rage hırladı, yüz ifadesi gergindi. Yumruğunu Kral Ozark'ın yepyeni masasına indirdi ve ardından yeni bir çatlak belirdiğinde yüzünü buruşturdu.

"Gerçekten sormuyorum Rage," dedim sesimi sakın tutarak. İhtiyacım olan son şey Rage'in kendini kaybetmesiydi, özellikle de şu anda. "Seni hiçbir şekilde reddetmiyorum-"

"Aynen öyle." Masanın arkasından çıktı ve bana doğru yürüdü. "Biz kader arkadaşınız, Nai"-sanki bilmiyormuşum gibi. "Neden kalkan bağını koparmayı öneriyorsun ki?"

Justice ve Noble neredeyse aynı kısık ifadelerle beni izliyordu, gözleri kısılmıştı ama şu ana kadar ikisi de bir şey söylememişti.

Derin bir nefes aldım ve Rage'le yüzleştim. "Seni seviyorum. Ve... yarın savaşa gidiyoruz."

Rage Adalet'e baktı. "Peki... konuşmayacak mısın? Ona bunun delilik olduğunu söyle."

Justice ağzını açtı ama önce ben konuştum.

"Eğer tekrar tekrar saldırıya uğrar ve ölümcül bir şekilde yaralanırsam, Geceyarısı Sürüsü birbiri ardına varislerini kaybedecek - ta ki sana, alfa kralına kadar. Eğer sen ölürsen Rage, süründe seni yönetecek kimse kalmayacak. Tüm soyun tükenecek." Bu çocuklardan herhangi birini kaybetme düşüncesi omuzlarımı çökertti... ama- "Ölümüne ben sebep olamam.

Ama bundan da öte, Geceyarısı Sürüsü'nün tüm alfa varislerini kaybetmesinin sebebi ben olamam. Lütfen bana bu yükleri taşıtma, Rage."

Justice boğazını temizledi ve bakışları ağabeyine dönmeden önce bana kaydı. "Her ne kadar kabul etmek istemesem de, haklı olduğu bir nokta var."

Rage boğazından kısık bir sesle hırladı ve Adalet'e ölümcül bir bakış fırlattı.

"Kurtları kendinden önce düşünüyor," diye ekledi Noble. "Gerçek bir kurt kraliçesinin yapacağı bir hareket."

Kardeşinin etrafında dönen Rage, üçüncü Geceyarısı varisine dik dik baktı. "Bu beni aşağılamak için bir girişim mi?"

Noble bembeyaz kesildi ve sonra başını eğdi. "Hayır."

"Öfke! Aramızdaki bağı kopardım. "Büyücü ne düşünüyorsun?"

Aramızdaki bağ sayesinde hissedebildiğim tek şey onun öfkesiydi ama bana bakmadı bile.

Belli ki düşünmüyordu ve ben de bunu anlayabiliyordum. Bu değişikliği bir süredir düşünüyordum ama onu gafil avlamıştım.

Rage, başını sallayan Noble'a, "Özür dilerim," diye kestirip attı.

Gelecek gibi görünmeyen bir cevap için daha fazla beklemeden, Rage ile daha sonra ilgilenmeye karar vererek dikkatimi diğer iki Midnight kardeşe çevirdim. "Teşekkür ederim, Adalet ve Asil... gerçekten... tüm yaptıklarınız için-" Minnettarlık içimde kabarıp boğazımı tıkarken ve görüşümü bulanıklaştırırken sesim çatallaştı. "Her şey için... gerçekten minnettarım." Gözlerimi kırptım ve iki damla yaş yanaklarımdan aşağı süzüldü. Odayı onlara doğru geçtikten sonra zorla yutkundum. "İhtiyacım var... Seni şimdi serbest bırakmam ve kan almam gerekiyor." Sanırım. Aklım büyükbabamın Reyna'nın hayatını kurtarmak için onu kalkan yemininden kurtardığı ana gitti.

Hem Noble hem de Justice ellerini uzattı. Elime konsantre olarak, kurdumu biraz ikna ederek yüzeye çıkardım, sanki mezarını anlamış gibi

Yaptığımız şeyin önemi. Elim bir kurt pençesine dönüştükten sonra tırnağımla Adalet'in ön kolunu çizdim ve kan akıttım.

"Seni kalkan yemininden azat ediyorum, Yargıç Midnight," diye fısıldadım, gözyaşlarım yüzümden akıyordu.

Justice'in nefesi kesildi ve aynı zamanda içimde bir şeylerin yırtıldığını hissettim. Duygularımı dizginlemeye çalışarak kayınbiraderimi kucaklamak için kendime çektim ve bir kez daha şükranlarımı fısıldadım.

Boğuk bir çığlıkla geri çekildi ve sonra gözle görülür bir şekilde üzgün bir halde odadan çıktı.

Noble'a döndüm ve elini sıktım.

Elini çevirirken, "Senin kalkanın olmak benim için bir onurdu, Nai," dedi.

Gözyaşlarımın arasından onu görmek imkânsızdı ve hırıltılı bir nefes çektim. Tırnağımın derisine hızlı bir darbesinden sonra kıpkırmızı kan boncuk boncuk oldu.

"Bu vesileyle seni kalkan yemininden azat ediyorum, Asil Geceyarısı," dedim.

Bir başka kesici acı kalbimi parçaladı ve Noble inledi.

Onu kucaklamak için kendime çekmeye çalıştım ama göğsünü tutarak geri çekildi.

"Nai..." diye soludu, yüz ifadesi acıyla çarpılmıştı. "Bu... acıttı."

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı.

Bu acı daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki bir parçam kaybolmuştu.

"I..." Noble bir sandalyeye çöktü, nefesleri kısa ve sığdı.

"Çok özür dilerim," dedim ona sulu bir gülümseme sunarak.

Sadece başını salladı, duyduğunu belirtmek için başını salladı.

Rage'e baktım ve midemde bir korku çukuru açıldı.

Sonra Noble'a baktım. "Şu anda başka bir şey istediğim için özür dilerim ama... Rage ile biraz yalnız kalabilir miyim?"

Noble başını salladı, bana hızlıca sarıldı ve sessizce kapıya doğru ilerledi.

Ancak mandal kapandığında dostumla yüzleşmeye cesaret edebildim.

"Bunun onlara ne yaptığını görüyor musun?" diye sordu dostum, sesi gerilmişti. Aramızdaki mesafeyi aştı ve bana baktı, yüz ifadesi seslendirilmemiş bir yalvarış gibiydi. "Sorunu çözdün, Nai. Geceyarısı Sürüsü'ne bağlanmamış iki alfa varis sağladın." Yüzümü kavradı ve başparmaklarının uçları yanaklarımı okşadı. "Seninle olan kalkan bağımı gerçekten koparman gerekiyor mu? Gerçekten bu acıyı hissetmemi istiyor musun?"

Buna ne diyebilirim ki?

O haklıydı. Rage'i çok seviyordum ama beni kurtarmak için ölmesini de istemiyordum. "En iyisi bu-"

Rage başını salladı ve sonra gözlerimin içine için çömeldi. "Kimin için en iyisi? Benim için değil, aşkım."

Gözlerimden taze yaşlar süzüldü. "Benim için en iyisi. Beni korumak için ölmene izin veremem. Senin var olmadığın bir dünyada yaşamak istemiyorum."

Beni kucaklamak için kendine çekti ve saçlarıma fısıldadı: "Nai... Senden daha fazla koruyarak ölmek isteyeceğim başka kimse yok."

Kalbim buna daha fazla dayanamadı; gözyaşlarım yanaklarıma döküldü. Çenemi kaldırdım ve ona ters ters baktım. "Böyle söyleme. Bunu aklından bile geçirme. Eğer ölürsen... Ölüler Diyarı'na gelir, o zavallı kıcını buraya sürükler ve ruhunu bir hamsterın bedenine koyarım."

Rage başını yana eğdi ve sonra alaycı bir dehşetle tısladı. "O zaman bir hamsterla kader arkadaşı olursun. Bunu bir düşün."

Hayal kırıklığı içinde homurdandım. "Demek istediğim-"

"Biliyorum Nai," dedi kıkırdayarak. "Ölmene izin vermeyeceğim. Ve ben de ölmeyeceğim. Söz veriyorum. Ama sana ettiğim kalkan yeminini bozmana izin vermeyeceğim."

İç çektim. Bu adamla savaşmanın bir anlamı var mıydı? Bunu zorla ya da sinsice yapabilirdim ama ilişkimize bunu yapmak istemiyordum. "Peki. Şimdilik," diye homurdandım.

Gülümsedi, sonra başını eğdi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Ellerini sırtımdan aşağı kaydırды ve popomu kavradı, alt dudağıımı ısıırken beni kendine doğru çekti.

Dünya yok oldu ve ben ona açıldım.

Dillerimiz birbirine karıştı-

Ve kapı taş duvara çarparak açıldı.

Rage'den uzaklaştım ama o beni bırakmaya zahmet etmedi. "Oh. Benim. Mage," dedi Kaja ve yüzüm kıpkırmızı oldu.

Gözlerini devirdi ve sonra ekledi, "Bu kadar öpücük surat yeter. Yapacak planlarımız ve öldürecek vampirlerimiz var."

Onun arkasında Reyna'yı gördüm.

Reyna'ya bize katılması için el sallarken ikisine de "Planlar değişti," dedim. "Görünüşe göre, ne kadar fazla olduğum için bir ya da iki kalkandan fazlasına ihtiyacım var."

Kaja homurdandı.

"Bu da ne demek oluyor?" Reyna bana ters ters bakarken öne doğru bir adım atarak sordu. "Bize ihtiyacın yok mu?"

"Sana hâlâ ihtiyacım var. Sadece Rage ve Honor'a da ihtiyacım var." Adalet ve Asil'i nasıl serbest bıraktığımı ama Öfke ve Onur'u kalkan olarak tutacağımı açıkladım - onların isteğı üzerine. Sonra Kaja öne çıktı ve kalkan yemini ederek kendini bana bağladı. 'Ben senin kalkanınım. Sana gelecek herhangi bir zarar önce benden geçecek,' dedi Kaja bileğimi ısıırken.

Onun benimle birleştğini hissettim ve aniden Adalet'in bıraktığı delik hala oradaydı ama acı gitmişti.

Sırada Reyna vardı. 'Ben senin kalkanınım. Sana gelecek herhangi bir zarar önce benden geçecek. O benim kanımı çekti

ve Noble'ın bağıını koparmanın verdiği rahatsızlık da artık yoktu.

Bir kez daha dört kalkanım vardı.

İşimiz bittiğinde Kaja omzuma vurdu. "Ee, sırada ne var?"

Rage'e baktım ve o da başını salladı.

"Şimdi savaşa hazırlanıyoruz," dedi kasvetli bir şekilde, sesindeki ton duruma uygundu. Aklı başında hiçbir insan savaştan hoşlanmazdı ama özgürlüğümüzü, topraklarımızı ve sevdiklerimizi savunmak bunu gerekli kılıyordu.

Şansımıza Jakko bunu başardı. Hem büyüü iptal eden el bombalarında hem de Mageville'den alt düzey büyücüleri çekmede. Çoğu göğüs göğüse dövüş eğitimi almamış olsa da, %62,3 gibi büyük bir yüzdesi yardımcı olabilecek becerilere sahipti: illüzyonlar ve patlayıcılar listenin başındaydı.

Günün en büyük sürprizi Julian'ın Fiona'yı kalkan olarak almayı reddettiğini öğrendiğimde oldu.

"Birini hak etmediğini söyledi," dedi başını sallayarak. "En azından henüz değil."

Bize o bombayı attığında selkie zırhı giyiyorduk.

"Hiçbirimizin bir taneyi 'hak etmediğinden' eminim," dedim. Bırakın dördü. "Henüz kısmının nesi var?"

Fiona bıçakları kalçalarına bağladı. "Tam bir pislik olmasına rağmen, kesinlikle yalvarabilir. Bu geceki savaştan sağ çıkarsa -kendini affettirirse- bir kalkan alacağını söyledi. Adamın hakkını vermek lazım. Biraz saygı kazanmak istiyor."

Julian'ın hayatını riske atmaya istekli olması cesurcaydı. Ama iki küçük kardeşi su büyücülüğünü devralmak üzere eğitildiği için türünün son örneği değildi, bu yüzden onu kendi haline bıraktım.

Hepimiz takımlarımızda toplandığımızda kendimi oldukça iyi hissediyordum. Tekneler ve yüzücülerden oluşan bir filo halinde Shifter Adası kıyısına doğru yola çıktık.

savaşa. Yaklaştıkça iim burkuldu ve safra boğazımın arkasını yaktı.

Orada, Shifter Adası'nın sahilinde mızraklara geçirilmiş, kan büyücülerinin eline düşenlerin kelleleri vardı.

O ana-efendiler bunu ödeyeceklerdi.

CHAPTER SIXTEEN

Ölen insanlarımızın kafaları bana iki şey söylüyordu. Birincisi, kan büyücüleri sanki gözümüzü korkutmaya yetecekmiş gibi bize vahşetlerine dair bir uyarı mesajı gönderiyorlardı. Benim için bu sadece hemen harekete geçme ihtiyacını güçlendirdi. İkincisi ise kan emicilerin Yüksek Büyücü Adası'nın yanı sıra Şekil Değiştiren Adası'nı da ele geçirmiş olmalarıydı. Bu da A planı anlamına geliyordu.

Kararmaya başlayan gökyüzüne baktım ve şahin liderine el salladım. O ve başka bir şahinin elinde Jakko'nun yaptığı barut bombaları vardı. Umarım onları bırakmadan önce kan büyücülerinin büyük bir kısmını temizlerlerdi.

Yırtıcı kuşlar adanın üzerindeki karanlığın içinde eriyip gittiler.

Hava saldırısı geliyor.

Şahinler kan büyücülerine saldırdığında şüphesiz gelecek olan çığlıkları bekledik ve her saniye bize sonsuzluk gibi geldi.

"Ekibimi içeri alacağım," dedi Rage bana. 'İlk kaos ortamından faydalanmak istiyoruz.

Başımı salladım ama plana sadık kaldığını bilsem de içimdeki çalkantıya engel olamadım.

Rage ve kurtlar teknelerinden kayarak kıyıya çıktılar. Sürüler hayvan formuna dönüştüler ama alfa varisleri insan olarak kaldılar, böylece elemental güçlerini kullanabileceklerdi.

Büyü. Kıyıya çıkar çıkmaz, sürüler kale ve akademi arazisini çevreleyen ormanlık alanlarda gözden kayboldu.

Sonra diğer şekil değiştirenler geldi: ayılar, selkiler, aslanlar, tilkiler

-Bu kötülüğü adamızdan temizlemek için şekil değiştiren her bir hayvan çağrılmıştı ve neredeyse hepsi cevap vermişti. Şekil Değiştiren Adası'nın sahillerini hayvan formlarıyla doldurmuşlardı ve ben de bu manzarayı seyretmek için bir an durdum. Afrika safarisi ya da büyük bir hayvanat bahçesinden kaçış gibi görünüyordu. Ayı, sırtına bir yırtıcı kuş tünemiş olan aslanın yanında duruyordu. Sonra onlar da işareti beklemek için ağaçların arasına süzüldüler.

Sonunda, diğer yüksek büyücüler ve ben karaya çıktık, yanımızda Mageville'den eğitim almış ve hatta almamış olan daha düşük seviyeli büyücüleri de getirdik. Bu benim için en büyük sürpriz olmuştu, ancak geriye dönüp baktığımda muhtemelen olmamalıydı. Düşük seviye büyücüler nesiller boyunca yüksek büyücüler tarafından ezilmişti. Bu onların güç paradigmasını değiştirme şansıydı.

Birkaç dakika içinde, gücümüz sayısız tekneden, kanodan, yüzen paletlerden ve binden fazla insanımızı sudan geçirmek için topladığımız diğer her şeyden sıyrıldı. Hatta selkiler sırtlarında şekil değiştirenler ya da büyücülerle yüzüyorlardı. Bu ana ulaşmak gerçekten de ortak bir çabaydı. Büyücüler ve ben şekil değiştirenlerin arkasından ormana doğru süzüldük. Sayımız o kadar fazlaydı ki gözlerimi kapattığımda ağaçlar nefes alıyormuş gibi geliyordu.

Artık düşman değildik, şekil değiştirenler ve büyücüler birleşip büyük bir güç oluşturdıklarında, birlikte topraklarımızı geri alacaktık. Zaferimizin halkımıza birlik ve nesiller boyu hatırlanacak bir barış getirmesini umuyordum.

Şahin kraldan gelen ilk tiz çığlık gecenin içinde yankılandı ve ardından bir tane daha.

İşte buydu.

"Seni seviyorum," diye konuştu Rage zihnime.

'Ben de seni seviyorum. Sakın öldürölme,' diye hatırlattım ona. "Hamster kralı.

'Sen öyle,' dedi.

Hareket ettik. Hepimiz bir olarak, dudaklarımızda savaş çığlıkları, ulumalar ve kükremelerle ağaçların arasından ilerledik. Ölümcül bir intikam dalgası gibi ilerledik.

Montana'daki hayatımı bırakıp Alfa Adası'na gelmem için ilk çağrıldığımda bu fikirden nefret etmişim. Burada, sürümün ve ailemin sürgününü simgeleyen bir yerde olmak istememişim. Burası düşmanlarımı korumuştı ve okuldaki her gün gücün hiyerarşisini ve küçük kıskançlıkların acımasızlığını hatırlatıyordu. Ama şimdi...

Burası Şekil Değıştiren Adası'ydı, Ada'nın büyüsüne katılmak isteyen tüm şekil değıştirenler için bir sığınaktı. Yüksek Büyücü Adası da öyle olacaktı. Başka bir yeri evim olarak görmeyi hayal bile edemezdım.

Bu gece sadece kendi geleceğimiz için değil, ailelerimizin geleceğı için de savaşacağız.

Kimse bu adayı bizden alamazdı. Ben hala nefes alırken olmaz.

Alfa Kalesi ile Alfa Akademisi arasındaki açık avluya girdiğimizde büyü derimin altında alevlendi. Elliden fazla kan büyücüsü daireler çizerek koşuyor, şahinler saldırırken yüzlerini kollarıyla kapatıyorlardı. Jakko'nun yaptığı keskin tozun hafif kokusu hâlâ havada asılı duruyordu. Büyü yapan herkese tozu zararsız hale getirecek bir çiçek vermişti.

İyi yaşlı Jakko.

Şahin kralı güzel pas rengi ve siyah renginden tanıdım. Gagasından bir kan büyücüsünün göz küresi sarkıyordu.

Hadi takım.

Endişem buharlaştı ve içimdeki sihir alevlenirken sııttım.

"Ateş!" Komutu bağırarak verdim ve bir milisaniye sonra Rage, Justice, Mallory ve Xavier, kahverengi saçlı yüksek

Ateş büyücüsü, ellerini kan büyücülerinden oluşan kaotik kalabalığa doğru uzattı ve avuçlarından yirmi metrelik pürmüzler fışkırdı. Kan büyücülerinin çığlıkları, dört ateş kullanıcısı büyücülerin etrafında bir kare oluşturup onları öldürecek olan alevlerle onları engelledikçe yoğunlaştı.

Parmaklarımı dudaklarımın arasına koyarak yüksek sesle ıslık çaldım; ekibime bir çağrı. Hazırlanmak için çok fazla zamanları olmadan Yüksek Büyücü Adası'na gitme zamanı.

Her sürünün yarısı ve büyücülerin yarısı gruptan ayrıldı ve biz kendi takımlarımıza geçerken kütüphaneye doğru koşmaya başladı. Rage ve ben her ne kadar ayrılmak istemesek de, her takımın güçlü bir lidere ihtiyacı vardı ve farklı ırklardan olup da birbirleriyle telepatik olarak iletişim kurabilen tek iki lider bizdik. Bu yüzden A takımı Rage ile kalıp Şekil Değiştiren Adası'nda savaşacak, B takımı ise -kötü adam- Yüksek Büyücü Adası'nda savaşmak için beni takip edecekti. Portal kapısını açık bırakmaya karar vermiştik, böylece Rage ve ekibi buradaki tehdidi ortadan kaldırdığında bizimle yüksek büyücü tarafında buluşabilecekti.

Koridordan kütüphaneye daldığımda, Edi Hanım'ın oturduğu masanın arkasından bir kan büyücüsü fırladı. Kan emici siyah saçlarını geriye doğru taramıştı ve dövmeleri yüzünde dans ediyordu. Arkamdaki odaya daha fazla insan doluşunca gözleri büyüdü. Öne doğru hamle yaptı, kollarını boynumu yakalayacakmış gibi uzattı.

Bugün olmaz, Vampir.

Sağına doğru kaydım ve siyah bornozunun omzundan tutarak dizimi yukarı kaldırdım ve kasıklarına soktum. Homurdanarak iki büklüm oldu. Sonra bıçağı kalçamdaki kılıftan çıkardım ve boynunda gezdirdim.

Havaya kan püskürdü ve dizlerinin üzerine düştü.

Selkie kralından düşmanımızla ilgili kritik bir şey öğrenmiştik. Bir kan büyücüsü ancak kanı akıtılarak, yaşam gücü tükenene kadar aç bırakılarak öldürülebilirdi - bu yıl, on yıl, ya da olabilirdi.

Ya da kafalarını kesmek. Elimde boş bir yüz yıl olmadığı için, diğer iki seçenekten birini seçiyordum.

"Onu yakaladım!" Reyna arkamdan seslendi.

İçinden kıpkırmızı hayat fışkırırken panikle açılmış gözlerle boğazını tutarak, Reyna'nın samuray kılıcını bir yay çizerek savuruşunu, bıçağın şakıyışını ve ıslak bir gümbürtüyle başını boynundan ayırışını izledi. Yerden sekti, vücudu öne doğru yığıldı ve kanı altındaki parlak kırmızı bir su birikintisine döküldü.

İğrenç.

"Geçidi aç," diye ısrar etti Reyna. "Siz yüksek büyücülerden birini bekliyoruz."

Ölü büyücünün etrafından dolaştıktan sonra kütüphanenin bir koridorunda hızla ilerledim. Kaja ve Reyna yanımda durdu ve odayı düşmanlara karşı taradık. Noble ve Honor, B Takımı'nın arkasını topladı ve grubun geniş alana aktığını hissedebiliyordum.

Şekil değiştirenler ve büyücüler olarak sessizce odanın arka tarafına, çatlak oniks kapıya doğru ilerledik. O bariyerin arkası, her şeyin daha önce cehenneme döndüğü yerd. Yüksek Büyücü Adası muhtemelen onların kalesiydi, Belalı Takım'ın bu kadar büyük olmasının nedeni de buydu.

Bunu yapabiliriz. Yapmak zorundayız. Derin bir nefes aldım ve sonra kapıyı açmak için uzandım.

Büyücü Ana, bize onların kıcını tekmelemek için güç ver.

Kapı kolunu çektim.

Ve neredeyse kolumu yuvasından çıkaracaktım. Acı, kalkanlarım tarafından emilmeden önce kürek kemiğimi kesti.

"Kahretsin," diye mırıldandı Reyna, omzunu ovuştururken kaşlarını çattı. "Beni parçalamaya mı çalışıyorsun?"

Tekrar çektim ama olmadı. Kapı sıkışmıştı. Tekrar tekrar çektim ama kapı kapalı kaldı, sanki süper yapıştırılmış gibi. Sariah kapıyı mühürlemeye çalışmıştı ama işe yaramamıştı; kan büyücüleri biz kapıyı açarken içeri girmişlerdi.

gidiyorlardı. Bu da demek oluyordu ki... yakın zamanda mühürlemişlerdi, hatta belki de şimdi diğer taraftan. Zihnim endişeyle döndü.

Reyna kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu?"

Yutkundum ve sonra mide bulandırıcı bir kesinlikle başımı salladım. "Geçidi kapattılar ya da kilitlediler." Ya da öyle bir şey.

Kan büyücüleri: 1.

Nai: 0.

Bir portalı nasıl kapatacağımı bile bilmiyordum, derslerim çok sınırlıydı.

"Bir de ben deneyeyim." Carson kalabalığın arasından ilerledi ve kolu çekmek için uzandı.

Hiçbir şey.

Sariah yanıma geldi. Donovan'ı Annette'in yanında bırakmıştık ama Sariah savaşmaya gelmek için ısrar etmişti. Dudakları düzleşirken bakışlarında şefkatle bana baktı. "Nai, ne yapılması gerektiğini biliyorsun."

Yutkundum. Küçük portallar yapmıştım ama sadece kısa mesafeler için ve sadece ben ve Honor için. Bu... bu çok büyük olmalıydı. Ama eğer bir portal yapamazsam, evimizi geri alamayacaktık. Her şey buna bağlıydı.

Baskı yok.

Başımı salladım. "Herkes geri çekilsin. Yeni bir geçit yapacağım." Umarım.

Arkamdaki kalabalıktan gelen toplu soluk sesleri sinirlerime iyi gelmedi. Reyna, Kaja ve Noble herkesin birkaç dev adım geri atmasını sağlarken onları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Bu, annem ve büyükbabamla saatler süren sıkı bir çalışmanın sonucuydu ve onları gururlandırmak istiyordum. Geçmişte dedemle birlikte bedenimi bir geçitten geçirerek uzayda sıçrama yapmıştım. Ama annemin dersleri bana tamamen farklı bir şey düşündürdü.

Gözlerimi kapatarak derin nefes alıp verdim. Sonra ruhum bedenimden kolaylıkla ayrıldı. Başka hiç kimse

Elbette ayrılığı görebiliyordum ve ruh-ben dönüp arkamdaki insanların meraklı yüzlerine baktı: Reyna'nın kaşları çatılmıştı, aralarında bir kırıksıklık vardı; Noble öne doğru eğilmişti, yüzünde ışık ve umut dolu bir ifade vardı; Kaja'nın dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme vardı ve gözleri merakla parlıyordu.

Onlardan uzaklaşarak kapıya doğru adım attım ve kara taşın içinden kolaylıkla geçtim. Koridordan aşağı baktım, kütüphanenin derinliklerinden geçen birkaç karaltı gördüm ama burada kapıyı koruyan ya da bu tarafa bakan kimse yoktu.

Güvende olduklarını
düşündüler. Ama çok
yanıldılar.

Farkındalığımı fiziksel bedenime geri getirerek ellerimi birbirine bastırdım ve büyülü hislerimi gönderdim. Diğer dünyadan, varoluş düzleminden ya da Yüksek Büyücü Adası'nın ikamet ettiği her neyse ondan gelen direnci hissedebiliyordum. Ama şimdi, bunun işe yaraması için ruhumun neden ayrı olması gerektiğini daha iyi anlıyordum. Bedenim beni bu âleme bağlarken, o parçam, ruhum, beni o âleme bağlıyordu. Ruhumun, fırtınadaki dev bir deniz feneri gibi, enerjilerime rehberlik ettiğini ve geri kalanımın da ona katılması için beni çektiğini hissedebiliyordum.

Ama bu bir portal için değildi.

Ellerimi yavaşça açtım, gözlerim hala kapalıydı ve kalabalıktaki birkaç kişi nefes nefese kaldı.

Lütfen bu işe yaradığı anlamına gelsin, diye dua ettim.

Derin bir nefes daha aldım ve ellerimi daha geniş açarak iki parçamı ayıran gücü yırttım.

"İşte bu, Nai. Biraz daha," dedi Sariah, şarkı söyleyen sesi sanki milyonlarca kilometre öteden geliyor gibiydi.

Annemi ve mağarayı düşündüm ve son bir nefesle ellerimi birbirinden ayırdım.

Parçalanan kayaların sesini yüksek bir patlama ve ardından taşın taşa çarpmasıyla oluşan bir gürültü izledi. Hava çamurla doldu ve zemin ayaklarımın altında yuvarlandı.

Göz kapaklarım açıldı ve yere saçılmış devasa kırık oniks levhalara baktım.

Ha!

Şekil Değiştiren Adası ile Yüksek Büyücü Adası arasında artık bir mağara girişi gibi kalıcı bir açıklık vardı, ancak kenarları büyümle mavi renkte parlıyordu.

Her zaman böyle olması gerekirdi. Artık iki tarafı da dışlamak yok. Artık dışlama yok.

Gürültü, yüksek büyücü kütüphanesindeki kan büyücülerini saldırımızdan haberdar etmişti, bu yüzden ileri atıldım, kırık taşın üzerinden geçtim ve diğer taraftaki ruhuma çarptım. İki parçam bir kez daha birleşirken garip bir bütünlük hissi içime çarptı.

Grubumuz uzun koridora doğru koştu, umarım zaferimize doğru ilerliyoruzdur.

Reyna ve Kaja bana yetiştiler, kılıçlarını çekmişlerdi. Omuz omuza koştuk, hücum ederken koridorun tüm genişliğini kapladık.

"Davetsiz misafirler!" diye bağırdı tiz bir kadın, tam da geniş alana adım attığımız sırada. Odayı taradım, büyükbabamın ve diğerlerinin öldüğü yerlerdeki kan lekelerini ve yanık izlerini gözden geçirdim. Öfke damarlarımda dolaştı ve büyümle öndeki iki kan büyücüsüne doğru mavi ışıktan bir kırbaç gönderdim. Büyüm onlara ulaşmadan hemen önce, bir güç bana çarparak beni geriye savurdu. Çarpmanın etkisiyle ciğerlerimdeki hava boşalırken kırbacım da söndü.

Tamam.

Sert oynamak istiyorlardı. Bir kükreyle ayağa fırladım.

Büyümü serbest bıraktım ve büyü uçtu, vahşi, özgür ve sınırsız. Mavi dallar düşmanlarıma doğru tırmanırken havada çatırdadı ve sonra onları çevreledi. Mikrodalgaın içindeki birini izlemek gibiydi. Bir saniye oradaydılar ve sonra... tıpkı Surlama gibi patladılar. Parçaları havaya yağdı.

Hardball'du.

"Vay anasını," diye nefes aldı Kaja yanımda. "Hatırlat da seni asla kızdırmayayım."

Evet... Artık yetmişti. Acımasızlık ve sadistlik konusunda maksimum toleransına ulaşmıştım ve bu kan büyücülerinin her biri yerde yatan eski benliklerinin parçalanmış bir birikintisi olana kadar durmayacaktım.

"Gidip Kalama'yı ve kraliçeyi bulalım," diye .
Söylemesi yapmaktan daha kolaymış meğer.

CHAPTERSEVENTEN

KAN yüksek büyücü kütüphanesini sarmış, tüm kapılardan içeri giriyordu: ateş, su, toprak, hava, ruh, hatta kelebek atriymuna giden patikaya bakan ön girişten bile.

Grubumuz koridordan ilerlerken, neredeyse bizim kadar büyük bir güç tarafından karşılandık.

Oyun alanını eşitleme zamanı.

"Noble! Ozark!" Diye bağırdım ve birlikte büyü yok edici barut bombalarını düşmanlarımıza doğru fırlattık.

İnce parçacıklardan oluşan büyük bulutlar havada uçtu, ardından birkaç çığlık ve öksürük sesi duyuldu.

"Dünya!" Carson bağırdı ve önümüzdeki zemin dalgalar gibi yuvarlandı. Zemin kayarak geniş bir yarık açarken düzinelerce kan büyücüsü dik durmak için çabaladı.

Alfa varisleri ve hava büyüüne sahip büyücüler kasırgalar yarattı ve su elementalleri güçlerini ekleyerek kan büyücülerini bir tayfunla karşı karşıya bıraktı.

Kitap rafları yuvarlandı ve birbirlerine çarptı; ağır kitaplar artık büyüü olmayan kan büyücülerinin üzerine yağdı.

Rüzgar ve yağmur bir anda durdu ve ardından gelen sessizlikte Kral Ozark, "Saldırın!" diye bağırdı.

Şekil değiştirenler hızla ileri atıldılar ve hırpalanmış ve kanlar içindeki düşene saldırdılar.

Reyna ve Kaja cesetleri parçalara ayırırken ben de düzinelercesini patlattım. Biz sürünün içinden geçerken nemli hava ölümün bakırımsı kokusuyla doldu.

Düşmanlarımız büyüden yoksun olsalar da kana susamışlardı ve ölümcül pençeleri vardı.

Savaşın kakofonisi tüm bireysel sesleri bastırdı. Metaller çarpıştı. Çığlıklar havayı kirletti. Taş zeminde biriken kan ve su, zemini kaygan ve kanlı bir hale getirdi. Cesetler düştükçe kenara itiliyor ve çok geçmeden koridorlar ölü ya da ölmek üzere olan insan yığınlarıyla tıkanıyordu.

Kaja, Reyna ve ben kitlenin arasından geçerek üzerinde ruh sembolü olan kapıya doğru ilerlerken ekibimiz de arkadan nöbet tutuyordu.

"Kalama'yı ya da kraliçeyi gördün mü? Rage sordu.

Pençelerini savuran bir kan büyücüsünün kolunun altından eğildim ve sonra dönüp bıçağımı boynuna sapladım.

Lanet olsun. Bıçak saplandı ve çekip çıkardığımda yüzüme kan sıçradı.

Blech.

"Henüz değil," diye karşılık verdim Rage'e. "Sen mi?

Kaja vampirin kafasını kesti ve bir geçtik.

Birbiri ardına.

"Hayır," dedi Rage. "Bundan hoşlanmadım.

Kabul etmek istedim ama vampirler gelmeye devam etti.

Bir sonraki dalga geldiğinde, şahinler son iki büyü yok edici bombalarını bıraktılar. Elimde kalan tek bombayı kemerime soktum. Onu kraliçe için saklıyordum.

Hamle

yap.

Parry.

Bıçakl

a.

Diliml

eyin.

Örde

k.

Feint.

Sür.

Saldırı devam etti ve devam etti.

İki kan büyücüsü Kaja'yı yakaladı ve ben de yardımına koşarak hançerimi ona doğru hamle yapanın göğsüne savurdum. Reyna "Sola!" diye bağırdı ve kılıcını savurdu. Reyna'nın katanası diğer vampirin içini boşaltırken Kaja sola doğru atladı.

Vay be.

"Bunu daha önce de yapmıştın," diye bağırdım. Reyna sıırttı. "Bütün hayatım boyunca."

İlerlemeye devam ettik, ancak başladığımız adrenalin azaldı ve bizi ayakta tutan Alfa Akademisi'ndeki eğitimimiz oldu.

Ateş elementalleri bir sonraki saldırıya öncülük etti ve küller havada süzülürken yanmış et kokusu burun deliklerimizi yaktı. İki kan büyücüsünü daha havaya uçurdum ve sonra başımı kaldırdım.

Birkaç küçük çatışma devam etti ama kan büyücülerinin çoğu gitmişti. Kalan gücümüzü taradım ve kalbim hızla çarpmaya başladı. B Takımı'nın yarısından azı hâlâ ayaktaıydı.

Noble'a "Yaralılarla ilgilen," diye bağırdım.

Tabii ki, yola çıkmadan önce iyileştirici bir iksir yapmam konusunda ısrar eden zeki kişi oydu. Tek umudum ölenlerin çoğunun hâlâ kurtarılabilecek kadar hayatta olmasııydı.

Bir sonraki stratejik hamlemizden önce yeniden toparlandık.

Diğer tarafta bizi neyin beklediğini bilmeden gücümüzü bölmek ve buradan kalelere ayrı gruplar göndermek aptallık olurdu. Bunun yerine, kalelerden kütüphaneye açılan kapıları ölüleri üst üste yığarak . Böylece, buradaki geçide gizlice geri dönmelerinden korkmadan kaleden kaleye gidebilecektik.

'İşimiz bitti. Buradaki tüm kan büyücöleri öldü,' dedi Rage. 'Şimdi size doğru bir güç gönderiyorum. Adalet önde gidiyor.'

Bekle. "Gelmiyor musun? Ona sordum.

'Küçük bir grubu Daybreak'in topraklarındaki diğer geçide götürüyorum. Eğer kan büyücülerinden herhangi biri o taraftan gelirse, orada bir grubumuz olmalı, yoksa kaçabilirler.

"İyi düşünmüşsün. Şimdi kraliçeyi aramaya çıkıyoruz.'

"Dikkatli ol," dedi Rage.

Sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Kütüphaneden çıktık ve avlunun hemen kuzeyindeki patikada durduk. Basamaklardan beş kaleden dördünü görebiliyordum, her birinin arazisindeki peyzaj aydınlatması binaları parlatıyordu. Ağır nefes alış verişlerimiz dışında gece ürkütücü bir sessizlikle doluydu - doğal olmayan bir şekilde.

"Kraliçe daha önce Ruh Kalesi'ndeydi," dedim.

"O zaman başlamak için iyi bir yer," dedi Kaja omzuma vurarak.

Diğerleri de aynı fikirdeydi, biz de bulundukları yeri keşfetmek için topluca harekete geçtik. Ama büyükbabamın evine vardığımızda kraliçe ve Kalama gitmişti. Tezgâhın üzerinde duran yarısı yenmiş çiğ hamburger paketine ve buzdolabının kapısının açık olmasına bakılırsa yakın zamanda gitmişlerdi. Tüm kalede hayat yoktu.

"Şimdi ne olacak?" Reyna sordu.

Ozark aydınlık odayı taradı, yüz ifadesi buruşmuştu. "Kan büyücülerinin de biz denizkızları gibi bir kovan zihne sahip olup olmadığını hep merak etmişimdir."

Sanki bugün uğraşacak daha korkunç bir şeye ihtiyacımız yokmuş gibi.

Aslanların lideri küçük liderler grubuna katılmak için sürüsünün önüne doğru ilerlerken Kaja beni itti. Aslan kraliçesi Adrianna, yırtıcı kuşların Phoenix'i, ayıların Cole'u ve bir yerlerde Carson ile Jane etrafta dolanıyordu. Honor bir dayanışma ifadesi olarak yanıma yaslandı.

"Sence nereye gittiler?" Adrianna sordu. "Yoksa kraliçe ve betasının kütüphanede öldürülen yüzlerce kişi arasında olmadığından emin misin?"

Mesele şu ki... emin değildim. Herkes gibi ben de savaşıyordum ama iki taraftan kimin öldüğünü görmek için durmamıştım. İçim belirsizlikle çalkalanıyordu ve önce Kaja'ya sonra da başını sallayan Ozark'a baktım.

"Halkımın endişesini hissedebiliyorum," dedi denizkızı kralı, sesi alçaktı. "Ruhlarının derinliklerinde, bunun henüz bittiğine inanmıyorlar. Kan büyücüleri zorlu bir düşman- bu çok kolay oldu."

"Çok mu kolay?" Cole hırladı. "Neredeyse bir düzine kaybettim-" "Hepimiz !" Ozark yumruğunu tezgâha vurdu. "Bu kayıplarımızla ilgili değil, henüz değil."

Her iki taraftaki çok sayıda ölüme rağmen, benzer bir endişe hissettim. Sanki her an biri halıyı altımdan çekip alabilirmiş gibi.

O sırada diğer gözcülerim de içeri girdi ve her biri diğer tüm kalelerin temiz olduğunu bildirdi. Artık kan büyücüsü yok.

Bitti mi? Kazandık mı? "I-"

"Nai! Rage kafamın içinde çılgılık , sesi panik doluydu.

"Saldırı altındayız!

Saçmalık.

Diğer geçit. Kraliçeyi orada bulacaktık. Bundan emindim!

"CARSON! JANE! XAVIER!" Büyükbabamın mutfağında dönüp diğer yüksek büyücüleri aradım ama beni omuzlarımdan yakalayan teyzemdi.

"Nai?" Sariah gözlerimin içine baktı, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Bu taraftaki diğer portal nerede? Şekil Değiştiren Adası'ndaki Daybreak topraklarına açılan?" Korku göğsümü sıkarken sesim kesildi, mengene o kadar sıkıydı ki kalbim boğazıma fırladı. "Rage diğer tarafta. Vampirler-"

"Kelebek avlusu," dedi teyzem. "Bu taraftan!"

Sanki hayatımız buna bağlıymış gibi kaleden çıktık, çünkü öyle olma ihtimali çok yüksekti. Eğer kraliçe ve yakın çevresi kaçarsa, bu sadece bir başlangıç olacaktı.

"Geliyoruz! Rage'e bağırdım ve sonra yanımdan ayrılmayan Honor'a baktım. "Justice'e bizimle avluda buluşmasını söyle.

O artık benim kalkanım değildi, bu yüzden artık onunla zihinsel olarak konuşamazdım.

. Noble biz öğrenene kadar onu kütüphanede tuttu...'

Noble organizasyonun kralıydı.

"Nai, acele et! Rage bağırdı. 'Yok ediliyoruz!'

Biz cam binaya doğru koşarken yırtıcı şekil değiştirenler canavarlaştı. Kütüphaneyi geçtiğimizde, Justice ve A Takımından birkaç yüz savaşçı bize katılmak için harekete geçti.

Oh Mage!

Eğer Adalet'in elinde o kadar çok varsa... Rage'in elinde ne kalmıştı?

Cam yapıya vardık. Kapıları ardına kadar açılmıştı, camlar yerde parçalanmıştı. Binanın ön yarısı da aynı şekilde yok olmuştu; sadece bir zamanlar cam bölmeleri tutan metal çerçeveler kalmıştı, birkaç sivri parça kırık dişler gibi dışarı fırlamıştı. Grup dağılıp yıkık odayı doldururken, Carson ve Jane kalkanları Rue ve Mele'yle birlikte yanıma geldiler. Julian ve Xavier arkalarındaydı, yeni konseyimiz için bir birlik gösterisi.

"Arkada ağlayan bir söğüt var," dedi Jane ve koyu renk saçlarının bir tarafının yanık olduğunu, geri kalanının ise

kullandığı rüzgâr yüzünden düğüm düğüm olmuştu. Bizi kan büyücülerinin Yüksek Büyücü Adası'nı ilk işgal ettiklerinde geçtikleri çiğnenmiş bitki örtüsünün içinden geçirdi. Görkemli bir ağacı işaret etti. "Sadece dalların arasından yürümemiz gerekiyor, sonra Şekil Değiştiren Adası'na geri döneceğiz."

Eşimi kurtarmaya yardım edebilmek için savaşçı kalabalığının arasına daldım ki Adalet beni yakalayıp geri çekti.

Kayınbiraderime ters ters bakarak arkamı döndüm. Gözlerimin içine bakarken elini omzuma koydu. "Kraliçe güçlü kan istiyor ve bu da yüksek büyücüler. Onu öldürmen için sana bir savaş şansı vermeliyiz."

Ama... Rage. Ona tekrar uzanmak istedim ama bir savaşın ortasında dikkatini dağıtmak istemedim. Honor'a baktım, o da başıyla onayladı.

"Peki," diye homurdandım, panik içinde Rage'e gitme ihtiyacımı dizginlemeye çalışarak. "Plan yapmak mı istiyorsun? O zaman şu söğüdün diğer tarafında ne var? Nereye gidiyoruz?"

Justice, "Adanın kuzeybatı ucunda, okyanusa bakan büyük dağ blöfö," dedi.

"O yeri iyi biliyorum," dedi Ozark, grubumuza katılmak için adım atarak. "Önce Selkie'ler gidecek." Konuşurken adamlarını öne doğru salladı. "Diğer şekil değiştirenleri sonra gönderin." Adamları ve kadınları küçük gruplar halinde ortadan kayboldu. "Grubumuz düşmanı alt edecek kadar güçlendiğinde-" Ozark bakışlarımı yakaladı. "-büyünüzle içeri girmeniz gerekecek."

"Ama-"

Ozark kayboldu, ve Adrianna . ve ASLAN Gurur, arkasında kaybolmadan önce bana başıyla selam verdi.

"Git." Adalet dedi olarak o katıldı ve beklenmedik durum ve diğerlerine havladı.

Bir yandan Adalet konuştu, ve Aslanlar, Hawks, ve ayılar bu alemden kayboldu.

Justice grubun etrafına bakarak, "Aşağı büyücüler ve ateş kullanıcıları, alevler içinde giriyoruz," dedi. "Jane..." Yüksek hava büyücüsüne baktı ve devam etti. "Alevleri yönlendirmemize yardım etmeni istiyorum."

Başını salladı ve onun grubuna katıldı.

Sonra Justice dikkatini bana ve hala etrafımda olanlara çevirdi. "Nai'nin kraliçeyi ortadan kaldırması gerekiyor, bu da geri kalanınızın bunu desteklemek ve onu korumak için elinizden geleni yapmanız gerektiği anlamına geliyor." Sonra gözlerimin içine baktı. "Sana gelecek, senin kanını istiyor. Çok kötü."

"Dikkatli ol," dedim ona.

Sıranın en önüne doğru yürüdü. "Hayır. Adaleti her zaman dikkatli olmaya tercih edeceğim."

Onlar gözden kaybolurken kalbim kaburgalarımda gümbürdedi ve havada bir kül kokusu yakaladım.

"Planın nedir?" Reyna sokularak sordu.

Tüm planlarımızda... bu tür bir senaryo düşünmemiştim. Belki de düşünmeliydim, ama savaş... bunun gibi...

Düşün, Nai! Düşün!

"Carson," dedim yeryüzünün yüce efendisine bakarak, "umarım içinde bir deprem daha vardır."

Genç adam sırttı. "."

"Öfke! Zihnine doğru bağırdım, bilincinin yerine geldiğini hissettiğimde içimde azımsanmayacak bir rahatlama oldu. 'Kan büyücülerini suyun kenarına doğru sürmeni istiyorum-'

"Zaten üzerindiyim," diye homurdandı. 'Onları uçurumda ve ormandan uzak tutmaya çalışıyoruz.

"Güzel. Aklımda bir plan şekilleniyordu ve onun yardımına ihtiyacım vardı yoksa asla işe yaramayacaktı. Kalçamdaki tek barutlu bombaya dokundum ve sırttım. 'Ben dışarı çıktıktan sonra, ekiplerimizi uçurumdan çıkarıp güvenli bir yere götürmen gerekecek.

Şaşkınlığını hissettim ve homurdandı, 'Aptalca bir şey planlamıyor olsan iyi edersin.

Aptalca değil. Riskli. Cesurca. En azından... umuyordum. 'Elimde bir Jakko bombası daha var,' dedim ona. 'Ve gerçekten çılgın bir

planı.'

"Hadi yapalım şunu," dedim. Sonra söğüt ağacının dallarına geçtik.

Ve Shifter Adası'nda ortaya çıktı.

CHAPTERTHTEEN

PANDEMONIUM ETRAFIMIZI SARDI. ılıklar karanlığı yarıyor ve alevler karanlığı yararak yıkımı aydınlatıyordu. Kan büyücülerinin sayısı... inanılmaz derecede azdı. Belki birkaç düzine ama yıldırım hızıyla hareket ediyorlardı. Düşmanın küçük birliğini taradım ama Kraliçe'yi ya da Kalama'yı göremedim.

Uçuruma yaklaştığımda, kan büyücülerini neden henüz yenemediğimizi tam olarak gördüm. Dört kan büyücüsü, şekil değiştiren gözlerimle bile takip edemediğim bir hareket bulanıklığı içinde ileri atıldı. Çok hızlı ve çok güçlüydüler. Aslanların kraliçesi Adrianna, kan büyücülerini ona saldırırken kükredi. Savruldu ama dört kan büyücüsü hızla saldırdı, çok güçlüydüler.

Kraliçe aslanı vurmaktan korktuğum için onları büyümle patlatmakta tereddüt ettim. Hayvanın kükremesi bir acı ılığına dönüştü ve sonra aslan sustu. Canavarlardan biri zafer çığlıkları attı ve Adriana'nın pörsümüş cesedini pençeli ellerinde tuttu.

Rage kan büyücülerinin onu ele geçirmesini nasıl engellemiştir?

Dört kan büyücüsüne doğru bir ateş patlaması sorumu yanıtladı. Hayatta kalmak için elemental gücünü kullanıyordu. Adalet ilerlerken dört kan büyücüsü ölü aslan kraliçeden kaçışmaya başladı.

Ama kan büyücüleri gölgelerden daha hızlıydı ve gecenin içinde kayboldular...

Bu savaş sonsuza dek sürebilir... tabii onları tek bir noktada toplayıp güç iptal edici bir bomba kullanamazsak.

"Carson!" Bağırdım.

Yer yuvarlandı ve ben de bu karışıklığı fırsat bilerek yere düştüm. Reyna asker gibi sürünerek yanıma gelirken fısıldadı: "Eğer bir şeyler ters gider ve kraliçeyi yenmek için kalkanlarından birini ya da hepimizi feda etmek zorunda kalırsan, tereddüt etmemelisin. O hayatta olduğu sürece kan büyücüleri peşimizi bırakmayacaktır."

Ne diyordu? İfadesinin anlamını kavrayınca gözlerimi kııptım. Kraliçeyi öldürme planım, kalkanlarımdan birini ortadan kaldıracak ölümcül bir darbe alacağım anlamına gelse bile, yine de devam etmeliydim. Ama... Reyna yemini en son eden kişiydi, bu yüzden herhangi bir ölümcül yaralanma ilk ona gelecekti.

Dehşet içinde ona baktım. "Reyna, yapamam-"

Yüzümün iki yanını tuttu ve bana ters ters baktı. "Duygusallığın zamanı geçti. Kan büyücülerinin hepsi ölene kadar bu diyar bir daha asla güvenli olmayacak. Bunun olmasını sağla. Ne olursa olsun."

Kocaman gözlerle başımı salladım ama arkadaşlarımdan herhangi birinin ölümüne sebep olma fikri kanımı dondurdu. Bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırarak şu anda yapmam gereken şeye odaklandım. Honor, Reyna ve Kaja etrafımı sararken nefes verdim ve ruhumun bedenimden kaymasına izin verdim. Kraliçeyi tekrar bulmak için düşünebildiğim tek yol buydu. Uçurum ay ışığıyla yıkanıyordu ama yine de nerede olduğunu görmek için kan büyücülerine yaklaşmam gerekiyordu.

Ruh formum arbedeye doğru hızla ilerledi ve hemen sarp uçurumun kenarındaki ağaçların arasında Kalama'yı gördü. Ay yüzüne ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Yaklaştım ve sesleri ayırt edilebilir hale geldi.

"Eğer atlarsak, bazılarımız kaçabilir," dedi dişi bir kan büyücüsü. Sesi tanıdıktı ve döndüğünde

Onu Cara olarak tanıdım, kraliçe Kian'ı emerken onu zapt eden büyücüydü. "O zaman gücümüzü yeniden inşa edebiliriz."

Bunun olmasına %1000.9 izin veremezdim!

Kalama'nın cevabını anlamaya çalıştım ama dönüp sırtını bana döndü ve tüm dikkatim kraliçeye yöneldi. Kraliçe Banpiroa kızının yanında duruyordu, artık muumu giymiyordu ve uykuya ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Vahşi ve korkunç ötesi görünüyordu. Tuhaf dövmeler, özgür bırakılmak için yalvaran ruhlar gibi yüzünün yan taraflarında geziniyordu. Daha iyi duyabilmek için ilerlerken, kraliçenin kızına başıyla selam vermesini ve Kalama'nın yakındaki kan büyücülerinden birini seçip uçurumdan aşağı atmasını dehşet içinde izledim. Dondum kaldım ve iki kişi daha uçurumun kenarından aşağı yuvarlanırken çenem açıldı.

"Birkaç dakika içinde cevabımızı alacağız," diye güldü Kalama. "Sesime yanıt verebilirlerse, hayatta kaldıklarını anlayacağız ve atlayışı yapacağız."

"Bazen bir şeyin uygulanabilir olup olmadığını anlamanın en iyi yolu onu denemektir," dedi Reece, Kalama'nın yanındaki ağaçların arasından çıkarak. Sonra bakışları bana kaydı. "Sence de öyle değil mi Ruh Gezdiren?"

Lanet olsun. Yarı saydam formumu görebilmek için yine o ruh kristallerinden birini tuttu.

Ayağa kalkmaya başladım ve aynı anda bir mermi gücünde bir şey fırlattı. Silahı ay ışığında parlıyordu; kaçmak için zamanım yoktu. Bıçağı karnıma saplandığında yakıcı bir acı karnımı yardı ve sanki bir et parçasıymış gibi hayalet bedenimin ortasına saplandı. Geriye doğru yuvarlanıp yere düştüğümde acı içimi parçaladı. Acının kalkanlarımdan biri tarafından emilmesini bekledim ama acı hiç dinmedi. Sürekli, keskin bir acıydı. Ölecekmişim gibi hissediyordum.

Bekle. Ruh formundayken bunu nasıl hissedebilirim?

Silaha baktığımda, daha önce ruh-kolumu sıyırıp beni yaralayanın aynısı olan celestite olduğunu gördüm.

Onu yakalamaya çalışırken, ruhumun onu tutamadığını ama bir şekilde içimde sıkışıp kaldığını fark ettim. Bedenimi buraya getirme dürtüsü beni çarptı, ama bunu yapmak kesinlikle ölümüm anlamına gelirdi, değil mi? Bedenim bir yerlerde kanlar içinde miydi? Dikkatimi fiziksel benliğime geri döndürecek kadar odaklanamıyordum. Her şey acıyordu... ve beynim bulanıktı.

Kan büyücüleri etrafımda dolandı ve Kalama dilini damağına tıklayarak tısladı.

"Anne! Akşam yemeği geldi," diye şarkı söyler gibi bir sesle mırıldandı.

Hayır! Hayır!

Çılgınca kristal bıçağı çıkarmaya çalıştım ama .

Kalama daha sözünü bitirmeden kraliçe gelmişti.

Hayalet gibi beyaz saçları rüzgârda dalgalanıyordu ve simsiyah gözleri ruhunun karanlığını yansıtan havuzlar gibiydi. Bir kraliçeye yakışacak simsiyah bir savaş zırhı giymişti. Çırpınan ruhumun etrafında dönerken dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. Dişlerinden kan damlıyordu ve konuştuğunda dişleri kırmızıya boyanıyordu.

"Kırıkları bana ver," diye tısladı.

Kırıklar mı? Sanki bu ruh katili taşlardan birden fazla mı vardı? Korkum paniğe dönüştü.

"Rage? Seslendim ama sesim hiçlikte yankılandı ve bu halimle beni duyamayacağını anladım.

"Sadece bir tane kaldı Kraliçem," dedi Kalama. "Ama biz gitmesine izin verene kadar ruhu burada bağlı kalacak."

"Bu asla ," diye kıs kıs güldü Cara.

Düşün, Nai.

"Zia!" Atalarımın birini çağırdım. Ruh hâlâ ruhla konuşabilirdi, değil mi? Celestite hançerinin tüm güçlerimi iptal etmemesini ummalıydım.

Zia yanımda belirdi ama içinde bulunduğum durumu kavrayınca yüzündeki şaşkınlık ifadesi dehşete dönüştü.

'O taşı çıkarmak için vücuduna ihtiyacın var,' dedi başını sallayarak.

"Onu çıkarmanın tek yolu bu mu?" diye sordum. Lütfen hayır de.

Sadece dehşetle baktı - ki bu en kötü cevaptı.

Ne yapabilirim ki?

Ve sonra Reyna'nın kelimeler geldi geri için Ben. Tereddüt etme.

Ama bedenimi buraya getirip ruhumla birleştirirsem, kalkanlarımdan geçerken bu acıyı emecek olan Reyna olur. Hatta bu ölebilirdi. Farkındalığım bir şekilde bedenimi buldu ve bedenimle ruhum arasında gidip geldi ve bedenimi Reyna'ya bakmaya zorladım. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sanki ona seslenmişim gibi bana döndü. Karnımı tutuyordum, yüzümde acı vardı ve sonra kurt formuna geçti ve uludu. Honor uludu, sonra Kaja da uludu. O çoktan kurda dönüşmüştü ve şimdi üçü birden savaşın içine daldılar. İçgüdüsel olarak, ruhum için geldiklerini biliyordum.

Eğer , hepsi kan büyücüleri tarafından öldürülecekti!

Planımın böyle gitmemesi gerekiyordu!

Bu hançeri çıkarmak için bedenimi ve ruhumu bir araya getirmem gerekiyordu ya da... ama bunu düşünemezdim bile.

Mage Ana.

Ruhumun işaretinin fiziksel bedenimi boşluk boyunca çekmesine izin vererek, insan formunda, tökezleyerek ve karnımı tutarak kayaları geçtim ve iki yarımımın birleşmesine izin verdim.

Acı dolu bir nefesle doğruldum, ellerim bıçağın kabzasını kavramış, çekip çıkarmaya hazırdı.

"Ah... işte buradasın," dedi kraliçe. Alanıma yakınlaştırırken ve pençelerini yüzümde gezdirirken bir hareket bulanıklığıydı.

Acı yanaklarımı kesti ve ılık attım ama kalkanlarım yarayı emdiği gibi acı da buharlaştı.

"Nai! Rage'in sesi aramızdaki bağdan geldi. "Neredesin?

"Ekipleri uçurumdan indirin! Ona bağırdım.

O da bir şeyler haykırdı ama fark edilmedi çünkü aynı anda celestite parçasını karnımdan söktüm ve zihnimde bembeyaz bir acı patladı. Acı bir kez daha kayboldu ve sonra kraliçeye doğru hamle yaptım. Kraliçe hızla uzaklaştı, sadece bir hareket bulanıklığıydı ve bir kez daha önümde belirdi.

Farkına vardım; büyüsünü iptal etmeden ondan daha hızlı koşamazdım. Jakko'nun yaptığı son bombaya uzandım... ama artık belimdeki bantta değildi. Özenle sarılmış toz bomba şimdi o lanet celestite parçasının delip geçtiği çamurun içinde harap bir halde yatıyordu!

Yeni bir plan zamanı.

Zihnim hızla çalışıyordu ve tek düşüncem çaresizlikti.

"Öfke! Zihnine doğru bağırdım. 'Carson'a uçurumu dağdan koparmasını ve suya bırakmasını söyle. Şimdi! Güven bana!'

Rage cevap verdiyse de, hırçın bir hırıltı dikkatimi çektiği için kaçırdım. Reyna'nın kraliçe ve Kalama'ya doğru yaklaştığını gördüm. Kan büyücüsü yöneticilere doğru hamle yaparak dikkatimi dağıttı ve B planımı uygulamak için ihtiyacım olan dikkat dağınlıklığını sağladı.

Bir kez daha, bir portal için bir yer hayal ettim. Buna daha önce sadece birkaç kez gitmiştim ve sadece sahibinin aldırmayacağını umabilirdim. Hem de çok. Seçeneklerim tükenmişti ve kraliçe ile kızı neredeyse

Öldürmesi imkansız ve kontrol altına alması da bir o kadar zor. Eğer onları çıkıntıdan atlamadan önce yakalayamazsak.

Ruhum bedenimden ayrıldı ve gözlerimi açtığımda hayalet formumu Ölülerin Bekçisi'nin Adonis'e benzeyen figürünün yanında buldum.

"Nai?" Gözlerini kısmıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Fiziksel formumda ellerimi birleştirdim ve sonra arkamdan bir şey bana vurunca öne doğru eğildim. Fiziksel bedenim uçuşumun arkasında saldırıya uğruyordu ve bunu ruhumda hissedebiliyordum.

"Ben... bir... portal açmaya... gidiyorum," dedim Bekçi'ye.

Dudaklarını büzdü ve sonra başını salladı. "Acele etsen iyi olur, yoksa fiziksel bedenin ölmüş olacak."

Ellerime, ruh ellerime baktım ve kanla kaplı olduklarını gördüm. Bu da ne...? Nasıl? Daha aşağıya, göğsüme ve karnıma baktım ve ikisi de batıyordu - bu da vücudum anlamına geliyordu...

Lütfen, Büyücü Ana, Rage ve Carson planımın gerçekleşmesine yardımcı olsunlar.

Gök gürledi ve ben Bekçi'ye baktım. "Ne oldu? ... bu ... gürültü müydü?"

"Hiçbir şey duymuyorum," dedi bana. "Duyduğun her ses bedeninin bulunduğu yerdir. Ve eğer onu orada duyabiliyorsan, ruhun ve bedenin birleşiyor demektir."

Ölüler Diyarı'na açılan kapı açılana kadar bunun olmasına izin veremezdim.

İçimde hâlâ akan son enerji kırıntısıyla ellerimi birbirinden ayırdım.

Patlama sanki bir bombanın patlaması gibiydi.

CHAPTER NINETEN

"HAYIR!" Ruhum ve bedenim tekrar birleşirken kraliçenin tiz çığlığı havayı yırttı. Ruhum bedenime çarptığı anda düşüyordum. Her şey planımın işe yarayıp yaramadığını anlayamayacak kadar hızlı hareket ediyordu; etrafımdaki dünya sadece bir bulanıklıktı. Yere çakıldım. Bir toz bulutu yükseldi ve Ölüler Diyarı'nın soluk lavanta rengi gökyüzüne göz kırptım. İnleyerek yanıma yuvarlandım; karnımdaki yaradan akan kan gömleğimi ve ellerimi kapladı. Öksürerek doğruldum, ancak karnımdaki yaranın iyileştiğini fark ettim. Başım sağa döndü ve yutkundum.

Evet. Planım işe yaramıştı.

Çoğunlukla. %89.5 gibi.

Kalama ve kraliçe şimdi Ölülerin Bekçisi'nin ön bahçesinde yatıyordu, vücutları garip açılarla bükülmüştü. Uçurumdan kopan kaya parçaları, Bekçi'nin kalesine açılan kapının girişinde dev kayalar haline gelmişti.

"Gerçekten mi, Nai!" Bekçi, altın rengi mayosundan başka bir şey giymeden yanıma gelerek tersledi. Az önce yarattığım karmaşaya el salladı ve "Güzel bahçemi mahvettin" dedi.

İrkildim ve ayağa kalktım. Uçurumun yüzü sayısız ağaç ve çalıyı ezmiş, geri kalan bitkilerin üzerini de ince bir toz tabakası kaplamıştı. Yüzümü buruşturarak ona doğru döndüm. Eyvah.

Öfkeliydi, yüzü kızarmıştı ve burun delikleri öfkeyle açılmıştı.

Sadece bu da değil... Burada insan formundaydım. Tekrar.

"Ama size bir hediye getirdim," dedim kan büyücülerine el sallayarak. "Birkaç hediye."

Gözleri benim yanımdan geçerek, yine fiziksel formlarındaki iki kadına kayd ve Bekçi'nin öfkesi buharlaştı.

"Kalama, seni küçük yılan," diye tısladı. Yüz ifadesi muzaffer bir neşeye dönüştü. "Kız kardeşine katılmaya geldin, öyle mi?"

Ayakta duran kan büyücülerine baktım, vücutları kanıyor ve yara bere içindeydi ama yine de hayattaydılar. Kalama gergin bir şekilde pantolonundaki tozu sildi, Ölüler Diyarı'na bakarken gözleri çılgına dönmüştü. Bakışları, yarattığım geçidin artık kapalı olduğu gökyüzüne kayd. Kapana kısılmıştı.

Hepimiz öyleydik.

"Bekçi, seni gördüğüme sevindim..." dedi sesi çatlayarak.

"Geri dönelim Bekçi. Eminim senin de Sana verebileceğimiz bir şey ister misin? Sizin için alabileceğimiz bir şey?" Kraliçe Banpiroa ona yalvarmaya çalıştığını düşündüğüm bir ifadeyle baktı ama sadece kabız gibi görünüyordu. Bakışları bana kayd ve dudağı kıvrıldı. "Sizin için öldürebileceğimiz biri mi?"

Yasal mı? Beni tehdit ederek Ölülerin Koruyucusu ile pazarlık yapmaya mı çalışıyordu?

Bekçi onun bakışlarını bana doğru takip etti ve Nai'yi öldürelim kervanına katılmak yerine sırttı. "Aferin, Nai. Artık koleksiyonum için tüm yönetici kan büyücülerini setine sahibim."

Dudaklarımdan rahatlama ve coşku karışımı bir kıkırdama döküldü. "Bir şey değil."

"Hayır!" Kalama sesi titreyerek haykırdı. Bakışları Bekçi'den bana ve sonra tekrar ona döndü. "Lütfen, bırak bizi gidelim!"

"Ruh taşınız var mı?" Elini uzattı, dudakları büzülmüştü ama köşeleri gülmemeye çalışıyormuş gibi seğiriyordu.

Cebimdeki ruh taşları neredeyse içimde bir delik açacakmış gibi hissediyordum ama sessiz kaldım ve doğal davrandım.

Her iki kadın da ona kaşlarını çatı ve gözleri karardı.

"Yapmadığımızı biliyorsun," diye hırladı kraliçe. "Ama eğer geri dönmemize izin verirsen-"

"Hayır," dedi p'yi patlatarak. "Bu işler böyle yürümüyor, benim kana susamış şeytanlarım." Dudaklarını sahte bir dudak bükme şeklinde uzattı. "Çok üzücü... senin için. Sanırım sonsuzluğu dış toprakların karanlığında geçireceksin. Ama merak etme," diye ekledi aceleyle, yüzlerindeki ifade paniğe dönüşürken. "Surlama'yla birlikte olacaksın."

"Ama-" Adam bileğini salladığında kraliçe ve protestosu ortadan kayboldu. Bir rüzgâr iki kadını dönen bir kasırganın içine aldı. Çığlıkları havayı yırttı ve sonra gölün üzerinden suyun diğer tarafındaki karanlığa doğru uçarken kayboldu.

Phew.

Gözlerimi kırıştırdım, çılgın B planım işe yaradığı için afallamıştım. "Gerçekten gittiler mi... sonsuza dek?"

Ölülerin Bekçisi başını salladı.

. Onları yok ettik. Sonsuza kadar.

"Ah... bunun için teşekkürler." İçim endişeyle dolup taşarken Bekçi'ye belli belirsiz bir gülümseme sundum. "Başka ne yapacağımı bilemedim."

Bekçi, diyarına geçit açtığım kayalık uçurumu ve bahçesindeki hasarı inceledi. "Bir dahaki sefere biraz daha uyarı iyi olurdu."

Başımı salladım. Umarım bir dahaki sefer olmaz. "Şey, geri dönmek istiyorum..." Ruh taşımı sakladığım keseyi karıştırdım. "Şimdi bir ödeme yapmam gerektiğini anlıyorum, bu yüzden ruh taşımı sunmaya tamamen hazırım."

Bana el salladı. "Bana kan büyücüsü kraliyeti de dahil olmak üzere birkaç ruh getirdin. Dürüst olmak gerekirse, bu bir pazarlık."

İçimi bir rahatlama kapladı ve başımı salladım. "Bir daha insan formumda geri gelmeyeceğim. Söz veriyorum."

Bana öylece baktı ve tekrar düşünüp düşünmediğini merak ettim.

"Artık gitmeye hazırım." Aslında beş dakika önce hazırdım ama nankör görünmek istemedim.

Bekçi elini kaldırdı ve sonra dudağını ısırarak elini bir kez daha yanına indirmeden önce durakladı. Kaşlarını çatarak, "Ah... Kendimi cömert hissediyorum. Önce sana beş dakika vermeme ne dersin? Arkadaşlarınla vedalaşman için?"

Neyime? Bakışları arkamdaki bir şeye kaydı. Arkamı döndüğümde Reyna ve Julian'la yüz yüze geldim.

İnsan formlarında
değillerdi... Ölmüşlerdi.

"Hayır!" Olanların dehşeti içimi parçaladı. Bütün o kan, büzüşmüş göğsüm ve karnım, ah Mage. Reyna'yı öldürmüştüm. Dizlerim büküldü ve yere düştüm, gözlerimi nasıl başarısız olduğum gerçeğine kapattım. Çaresiz bir nefesle hıçkırıklara boğuldum.

"Ah, Nai," Reyna'nın sesi tam yanımdan geldi. "Bu kadar dramatik olmayı bırak."

Ona bakmak için ellerimi geri çektim. Mutluluktan parlıyordu. Yüzümü buruşturdum, kafam tamamen karışmıştı. Neden mutluydu ki? O ölmüştü.

"Çok özür dilerim," diye boğuk bir ses çıkardım. Zihnim bunu düzeltmek için bir plan yapmaya çalışıyordu. "Ben-"

"Dur." Hâlâ gülümseyerek başını salladı. "Başardın, Nai. Onları yendin. Senin kalkanın olarak hizmet etmek bir onurdu. Seni korumak bir onurdu. Tam olmak istediğim yerdeyim."

Başımı salladım, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Arkadaşıma bakarken başarının verdiği tüm zafer duygusu göğsümden boşaldı ve yerini boşluğa bıraktı. Söylediklerinde ciddi olamazdı, sadece metanetli ve güçlü davranıyordu. Reyna gibi davranıyordu. "Hayır. Anlamıyorsun. İnsanları geri getirebilirim"

ölülerden. Sadece Bekçi'ye ruh taşıma vermem gerekiyor ama senin için sorun değil."

Reyna uzandı ve elimi tuttu. "Hayır, Nai. Anlamıyorsun. Ben sevdiğim şeyi yaparak, koruyarak, onurlu bir şekilde öldüm. Bunu benden alma. Ben bununla mutluyum. Söz veriyorum."

Ne diyebilirdim ki? Reyna bana hiç yalan söylememişti ve şimdi de söyleyeceğini sanmıyordum. Ona direnmek, onu bedenine geri dönmeye zorlamak istedim ama bunun yerine kendimi onun kollarına attım ve birbirimize sıkıca sarıldık.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Reyna. "Kalkanın olmama izin verdiğin için. Kendi yolumu seçmeme izin verdiğin için."

"Seni özleyeceğim," dedim, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken kendimi geri çektim.

Kadın homurdandı. "O zaman ziyarete gel. Sen lanet olası yüksek ruh büyücüsün!"

Kıkırdadım ve sonra başımı salladım. "Doğru."

"Kardeşim Blake'e göz kulak olur musun?" Julian aniden bize katılarak sordu. "O... o benden daha iyi. Kian onu pek görmezden geldi, bu yüzden annemiz... onunla iyi bir iş çıkardı."

"Evet, elbette," dedim başımı sallayarak, boğazım duygularla daralırken. "Teşekkürler... bugün orada yaptığınız her şey için teşekkürler."

Omuz silkti. "Çok geç kalmıştım. Kian'ın ne olduğunu daha önce görmeliydim."

O an uzadı ve sonra arkamda bir hareket oldu ve dikkatimi çekti.

Büyükbabam, annem ve bonus babam buradaydı.

"Oh Mage! Annemi görüyorum," diye bağırdı Julian heyecanla ve sonra koşmaya başladı. "Tekrar teşekkürler!"

"Özür dilerim!" Arkasından seslendim ve yüzümü buruşturdum. O da ölü olmayı umursuyor gibi görünmüyordu ama yine de kendimi biraz kötü hissettim.

Reyna büyükbabamı kucakladı, her ikisi de kocaman gülümsüyordu ve içimde suçluluk duygusu yeniden kabardı, beni çok fazla doldurana kadar doldurdu. Bu ilk kez oluyordu.

Öldüğünden beri onu görüyordum ve başımı öne eğdim. Çok fazla fedakarlık... benim için. Kabullenmesi gereken çok şey vardı.

"Merhaba torunum," dedi büyükbabam, daha önce hiç olmadığı kadar sağlıklı görünerek önümde dururken.

Bunu söylemek zorundaydım. Fazla zamanım yoktu ve Bekçi beni geri göndermeden önce bunu bildiğinden emin olmalıydım. Çenemi kaldırdım ve bakışlarıyla buluştum. "Sana... seni ne kadar... sevdiğimi hiç söyleyemedim." Hıçkırıklara boğuldum ve gözlerim yeni yaşlarla doldu. "Her şey için teşekkür ederim. Bildiğim her şey ve muhtemelen bilmediğim bir milyon şey daha. O mektubu erkenden gönderdiğin için çok ama çok mutluyum. Hayatıma girecek kadar önemsedığın için."

Gülümsedi ve göz kırparak kollarını açtı. Onlara doğru koştum, onun ruh formuna çarptım ve uzun bir an boyunca kendime burada, bu güzel yerde sevdiğim insanlarla birlikte olma izni verdim. Ölüm bir son değildi ve bu harikaydı ama onu ve Reyna'yı her gün görmeyi özleyecektim.

Bekçi'nin sesi aniden omzumun üzerinden seslendi: "Seni hemen geri göndermeliyim, yoksa çok geç olacak."

Çok mu geç? Evet, burada kapana kısılmak istemediğim için başımı salladım ve yüzümü sildim. Büyükbabam bana bir kez daha sarıldı ve sonra daha da yaklaşarak kulağıma fısıldadı.

"Julian'ın bedeni taze," dedi. "Eğer hızlı olursan onu iyileştirebilir ve Honor'ın ruhunu ve kurdunu ona aktarabilirsin."

Sonra geri çekildi ve göz kırptı.

Çenem düştü. Az önce ne dedi?

Ama ben daha soru soramadan Bekçi parmaklarını şıklattı ve ben havaya uçtum, ölümlüler alemine açtığı bir portaldan geçtim, başım dönüyordu.

Ayaklarım sert zemine çarptı ve çevreme bakarak etrafımı değerlendirdim. Kaja ve kız kardeşleri Reyna'nın parçalanmış bedeninin başında sessizce ağladılar. Reyna'nın gözlerini kapatmışlar ve kollarını vücudunun üzerinde kavuşturmuşlardı.

göğüs. Onu benimle birlikte uçurumdan aşağı çekerek ölümüne neden olmadığım için küçük bir rahatlama hissettim. Bu küçük mucize için Rage ve Carson'a teşekkür etmem gerekiyordu... ama önce...

İşte!

Julian'ın cesedi bir ağacın dibinde yana doğru yığılmıştı, ayak bileği garip bir açıyla bükülmüştü ama karnındaki bıçak dışında sağlamdı.

Büyükbaba gerçek miydi? Honor'un ruhunu ve kurdunu Julian'a mı koymalıydım? Ve ruhu koymadan önce onu öldüren yarayı nasıl iyileştirecektim - bu mümkün müydü?

Zihnim ilk olarak ne yapacağımı düşünmekle meşguldü ve Rage bana çarpmadan bir kalp atışı önce bir hareket bulanıklığı dikkatimi çektiğinde düşünceler içinde donup kalmıştım.

"Nai!" Rage beni kendine çekti ve dudaklarını şakağıma bastırarak yüzünü saçlarıma gömdü. "Kadın, Ölüler Diyarı'na açılan bir kapıdan geçerek kayboldun! Bunu bir daha asla yapma."

"Evet." Boynuna sokuldum, kokusunu ve boynundaki nabzın dudaklarıma çarpışını içime çektim. "Söz veriyorum."

Omzunun üzerinden cesetlere baktım. Kafası kesilmiş kan büyücülerinden oluşan birkaç sıra yerde yatıyordu ve gözlerimi kapatıp "Hepsi öldü mü?" diye sordum.

"Evet, hepsini yakaladık ve ya kafalarını kestik ya da sen onları o geçide çektirdin. Başardık, Nai." Rage çenemi kavradı ama gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Biz kazandık."

Rahatlamıştım ve ona doğru sarktım. Sonra kurt formundaki Honor, Justice ve Noble bize doğru koştu. Kaja sessiz ağlayışından başını kaldırdı, gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu ve ben de eşime baktım. "Hemen döneceğim. Honor'u alıp benimle Julian'ın cesedinin yanında buluşur musun?"

Tek kaşını kaldırdı.

"Güven bana," dedim ve Kaja'nın yanına koştum. En iyi arkadaşım ve kız kardeşleri Fiona, Rue ve Nell bir arada durmuş, Reyna'nın ölümüne ağlarken birbirlerine sarılmışlardı.

Vücudunu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı Reyna'nın buruşmuş üzerine eğdim. Her nasılsa, kan büyücüsü kraliçenin tüm gazabını üzerine çekmişti. Yıl ortası oyunlarında Honor'a olduğu gibi, en son o söz vermişti ve nihai sonucu o almıştı.

"Kaja, Nell, Rue, Fiona... Çok üzgünüm," diye . "Az önce Reyna'yı gördüm, Ölüler Diyarı'nda... Yemin ederim, onu orada bırakmamı söyledi... Yemin ederim... Onu geri dönmesi için ikna etmeye çalıştım, ama-" Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve bunu düzeltmenin bir yolu olmasını diledim.

Fiona elini benimkinin içine soktu ve sıkarak beni kucaklamak için kendine çekti. "Çok sıkı bir koruyucuydu. Beş yaşından beri bir kalkan olmak istiyordu. Bu onun için her şey demekti. Korurken ölmek..."

Kaja başını salladı ve kucaklaşmamızda bize katıldı. "Büyükbabanı kurtaramadığı için çok üzgündü. Bunun her şeyi düzeltereğini düşünmüş olmalı."

Bu doğru gelmedi. Kimse bir başkası yaşasın diye ölmek zorunda kalmamalıydı ama onun seçimine saygı duyacaktım. Onun onurunu almak istemedim. "O en iyisiydi," dedim ciddiyetle.

Bir süre daha sarıldık ve sonra kızlara baktım. "İzninizle... Sanırım bu gece bir şeyi düzeltmenin bir yolu var."

Julian'ın cesedinin başında, etrafında Onur, Adalet ve Asil ile duran Rage'e baktım.

"Haydi," dedim Hasat kızlarına.

Onur tekrar bir araya geliyordu. Bu tüm ölümleri yok etmeyecekti ama aylar önce yaptığı fedakârlığı daha kolay hale getirecekti... eğer bir kez daha dolu dolu bir hayat yaşama şansına sahip olabilirse.

CHAPTERTWENTY

"Bekle, yani Honor'un kurdu ve ruhu"-Fiona Honor'u işaret etti ve sonra elini Julian'ın cesedini göstermek için salladı-"onun içine mi giriyor?"

Yutkundum ve eski su ustasına bakakaldım. "Büyükbabam da öyle dedi."

Kaja kaşlarını çattı ve başını salladı. "Ama Julian tam bir hödüktü... ve Honor çok... harika." Kızardı ve kekeledi, "Hıyar Julian'ın vücuduna bakıp sonra da onun Honor olduğunu hatırlamak zorunda mı kalacağız?"

Fiona kız kardeşinin koluna vurdu. "Ölüler hakkında kötü konuşma," diye mırıldandı.

Honor protesto edercesine bağırdı. "O bir pislik mi? Julian'ın yakışıklı yüzünü inceledi ve sonra kurt gibi sırtarak dilini dışarı çıkardı. "Ama yakışıklı biri, değil mi?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Kesinlikle.

Julian daha tiki bir kanka tipiydi ama genel olarak kötü bir seçim değildi. Özellikle de bu noktada gerçekten seçici olamadığımız için. Ekibime her şeyi açıklamıştım ama yapabilecekleri tek şey beni desteklemektir; bu tek kişilik bir gösteriydi. Rage arkamdan geldi ve omuzlarıma masaj yaptı. "Bu iş sende bebeğim."

Evet, ölü bir yüksek büyücünün içine rehberlik etmeden bir kurt koy. Önemli bir şey değil.

Sonra bir aydınlanma yaşadım ve sııttım. Büyükbabam yardıma gelemezdi çünkü o Ölüler Diyarı'na bağılıydı. Ama hâlâ diğerk atalarımı çağırabilirdim. Onların ruh taşlarının hepsi hâlâ bendeydi.

"Zia, Than, Lucia, Raiden, Aine," diye bağırdım ve çağırımı eterlere gönderirken gözlerimi kapattım.

Teker teker, şaşkın bakışlı arkadaşlarımlın etrafına doluştular. Ruh akrabalarım etrafımda kümelendi, gülümsüyor ve sırtımı sıvazlıyorlardı.

Lucia, "Aferin Nai, o portal harika bir fikirdi," dedi.

Zia, Rage'in etrafında tam bir tur atıp bana başparmağını kaldırarak, "Ve arkadaşın görüldüğünden çok daha tatlı," diye ekledi.

Gözlerimi devirdim ama gülümsemekten de kendimi alamadım. "Odaklan! O kurdu" - Honor'ı gösterdim - "o bedene sokmak için yardıma ihtiyacım var!" Julian'ı işaret ettim. "Büyükbabam bunun mümkün olduğunu söyledi."

"Kiminle konuşuyor?" Fiona gözlerini kocaman açarak sordu. Nell ve Rue onaylar gibi bir şeyler mırıldandılar ama diğerkleri onları susturmakla yetindi. Benim deliliğimi biliyorlardı.

Zia eğilip yüzünü Julian'ınkine yaklaştırdı ve derin bir nefes çekti. "Yeni ölmüş.

Than, Honor'a doğru bir adım attı ve elini kurdunun üzerinde salladı. 'Ruh güvende ama beden olmadan bağılı değil. Eğer biraz kediotu kökün ve selenitin varsa, transferi kolayca yapabilirsin.

Göğsümde bir umut belirdi ve dikkatim Rage'e yöneldi. "Kediotu kökü ve selenit, çabuk! İyileştirici iksir ya da büyücü şarabına ihtiyacımız var, böylece biraz yapabilirim!"

Rage Noble'a baktı, o da başını salladı ve koşmaya başladı.

Julian'ın yanına oturdum ve Honor'a baktım. 'Bir ceset istiyorsun, değil mi? Bu senin şansın.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı. 'Evet, yeniden bir vücut istiyorum. Sadece baş düşmanımızın oğlu gibi görüneceğimi düşünmemiştim.

Kıs kıs güldüm. "Yaşlı Honor'a benzemiyor ama iki kol ve iki bacak istiyorsan bunu aşmamız gerekiyor.

Honor başını salladı, dili ağzından dışarı sarkıyordu. 'Çoktan . Hadi yapalım şunu.'

Noble birkaç dakika sonra kediotu kökü ve dev bir opak selenit asasıyla geri döndü. Kediotu kökünü ve seleniti kabul ettim ve sonra büyüklerime baktım. "Şimdi ne olacak?"

Zia Honor'ı işaret etti. 'Rahatlamasına yardımcı olması için kökü çiğnemesini sağla. Sakin ve trans halinde olmasını istiyoruz. Dikkati Julian'ın vücuduna kaydı. "Hançeri çıkar ve yaranın üzerine iyileştirici iksir dök, ama şişenin yarısını sakla. Bedeni ve ruhu birleşir birleşmez buna ihtiyacı olacak.

Honor'a kökü verdim ve ben Julian'ın cesediyle ilgilenirken o da yuttu. İksir açık yaraya değdiğinde, et sanki bıçak yokmuş gibi kapandı.

Sonra yanıma çömeldi. 'İyi iş çıkardın. Şimdi selenit asasını ölü çocuğun göğsünün üzerine koy.

Yüzümü buruşturdum. "Adı Julian. Öyleydi."

Zia elini salladı. 'Şimdi politik doğruculuğun zamanı değil canım. Zaman geçiyor.

Asayı Julian'ın göğsüne koydum ve Zia'ya baktım.

'Şimdi ruhunu serbest bırak ve Honor'ı onun ruhu için tara. Gördüğün zaman bana söyle,' diye talimat verdi.

Yutkundum. Yorgundum, ağlamak, düş almak, yemek yemek ve uyumak istiyordum ama şimdi sinir krizi geçirmenin sırası değildi.

Derin bir nefes alarak ruhumu serbest bıraktım ve Honor'a doğru süzıldüm. Ona bakarken, diğer görüş alanıma odaklandım. Orada, kurdun bedeninin içinde, onun ruhu vardı. Nefesim kesildi. Bir topun içine katlanmış bir insana benziyordu.

Than, Görüyor," diye teklif etti.

"Şimdi ne olacak? Ruh-ben sordu.

Atalarımın hepsi sanki Onur'un üzerine çullanacakmış gibi yavaşça ilerlediler ve onu bir aslanın takip ettiği gibi takip ettiler.

Av. "Şimdi ruhun onunkini kavrasın ve insan benliğin kurdu sererken onu kurttan çekip alsın.

Gözlerim büyüdü. "Bunu yapamam, ona söylemeden olmaz.

"Ona söylemek mi? Lucia kıkırdadı. 'Bu çaylakça bir hata olur, Nai! Sıkışır ve onları ayırman en az bir saatini alır. Hayır, hızlı bir saldırı en iyisi.

Oh mage!

Honor beni öldürecekti.

İnsan bedenli ben Honor'a bakıp gülümsedi ve sonra ruh-ben saldırdı. Bir deli gibi kurdunun sırtına atladım ve ruh-ben onun içine uzanıp ruhunu yakaladı. "Kıpırdama!

Honor dondu kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hava soğuk. Kendimi garip hissediyorum.

Sinirli bir şekilde güldüm.

" oluyor?" Rage sordu.

"Hiçbir şey," dedim çok hızlı bir şekilde ve sonra insan bedenimle Onur'un üzerine atladım. Bacaklarımı etrafına dolayarak kurdunu göğsüme sabitledim ve ruh-ben ruh-Honor'u kurdunun bedeninden söküp attım.

Honor kulakları yırtan bir ulumayla kendini bıraktı ve ardından kurt bedeni kollarımda gevşedi.

Kahretsin!

Zia'ya kocaman gözlerle baktım.

"Normal. Elinin tersiyle itti. 'Şimdi, ruh büyüünü kullanarak onun ruhunu ölü çocuğun bedenine yerleştir; sonra kurdu selenit asanın üzerine koy, onun ruhu doğal olarak kurdun formunu çağırarak ve hepsi birleşecek.

"Bu da ne, Nai!" Justice bir adım öne çıktı ama Rage onu geri çekti.

"Sadece. Güven. Bana güven," diye homurdandım ve gevşek kurdu Julian'ın bedenine yaklaştırdım. Ruhum, Honor'ın ruhunu boşlukta sürükleyip bedenine götürürken de aynı mücadeleyi veriyordu.

"Beni uyarabilirdin, Nai!" Honor'ın ruhu bana kaşlarını çattı.

Onun konuşmasını iyiye işaret olarak algıladım. "Özür dilerim! Omuz silktim ve yetersiz özrümü sundum. "Sadece bana söyleneni yapıyorum.

Ruh-ben homurdandı ve kasıldı ve sonra Honor'ın ruhunu Julian'ın bedenine ruh büyüyle yerleştirmeye başladım. Ruhuma katılmak için bir çekim hissettim ve beni benim dışımda görmek çok garipti. Güç insan formumdan ruhuma aktı, böylece onu Honor'ın üzerine yerleştirip yeni bedenine dokuyabildim. Sonunda, ruh-ben işimi bitirdiğinde, nefes nefese arkama yaslandım ve beklentiyle insan-ben'e baktım.

Son bir iniltiyle Honor'ın gevşek kurdunu Julian'ın cesedinin üzerindeki selenit asanın üzerine bıraktım.

"Şimdi ne olacak?" Zia'ya bakarak yüksek sesle sordum. Omuz silkti. "Şimdi bekleyeceğiz.

Julian'ın, yani Honor'ın yanına oturup elimde yarısı dolu şifa iksiri şişesiyle beklerken ruh-ben bedenimle birleşti.

"Hadi," dedim.

"İkisi de ölü gibi görünüyor," dedi Justice kesin bir ifadeyle.

"Değiller," diye karşılık verdim. Sonra iyi bir önlem için atalarım baktım. "Doğru mu?

Lucia omuz silkti. "Teknik olarak biraz, ama-"

Julian'ın göğsü keskin, güzel bir nefes alışla yükseldi ve ben donakaldım.

Herkes dondu kaldı.

Tüm dünya nefesini tutmuş gibiydi... ağaçlar bile hareket etmiyordu. Hepimiz öylece durmuş, daha önce ölmüş olan Julian'ın göğsünün, üstündeki kurtla birlikte yükselip alçalmasını izliyorduk.

"Peki ya kurdu?" Justice sordu. "Ya Julian'ı geri getirseydin? Ya da-"

"Şşşt." Adalet'in rahatsız edici yorumlarına kulaklarımı kapattım, daha fazlasıyla başa çıkamayacak kadar stresliydim.

"Lanet olsun!" Kaja geriye doğru sıçradı ve Julian-Honor'dan uzaklaşırken kurdu...

Oh Mage.

Kurdu kaybolmaya başlamıştı. Bir saniye önce oradaydı, sonra erimeye mi başladı? Vücuduna. A

Mavi puslu ışık kurdun formunun etrafında parladı ve hepimiz şaşkınlıkla izledik.

"Kutsal büyücü," diye soludu Justice kurt tamamen bedenin içine çekilirken.

Julian-Honor dimdik oturdu, kocaman açılmış ela gözleriyle göğsünü kavradı. Honor'ın gözleri!

Başını bana doğru çevirdi ve ben de sııttım.

"Onur mu?" Son bir teyit almak için sordum. "Kesinlikle Honor," dedi yüzünü buruşturarak.

Etrafını saran kalabalık tezahüratlara boğulurken, şifa iksiri şişesini uzattım. İçtikçe içimi bir rahatlama kapladı.

Hepsini.

Ve sonra hıçkırdı.

"Sanırım iyiyim," dedi, kelimeleri geveleyerek.

Noble ve Justice onun yanına düştüler ve Rage bana arsızca sııttı. "Onu bir ayyaş olarak mı geri getirdin?"

Omuz silktim. "Ona ne kadar vereceğimi bilemedim."

Kardeşler kucaklaştıktan sonra Hasat kızları Honor'un yeni bedeninin yanında diz çökerek onunla ilgilendiler. Rage sııtarak ve başını sallayarak bana doğru yürüdü.

"Ne?" Beni kollarının arasına çekerken sordum.

"Harikasınız kraliçem." Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi.

"Oh, bu ses hoşuma gitti," diye mırıldandım, boynuna sokuldum.

Rage ağızma bir öpücük kondurdu ve aramızdaki bağ aracılığıyla konuştu. "Artık sonsuza dek mutlu olabiliriz."

CHAPTER TWENTY-ONE

BİR YIL SONRA

O kadar yorgundum ki uzuvlarımın iyileşme koğuşundaki yatağın içinde eridiğini hissettim. Yirmi dört saatlik doğum şakaya gelmezdi ama sonuç buna tamamen değdi. Rage'e gülümsedim ve tüm dikkatimi eşimin üzerinde toplamadan önce dört yeni doğan bebeğimize baktım.

"Bebek sahibi olmayı denemek istediğini söylediğinde, bunun bir seçenek olduğunu bile düşünmemiştim." Dörtlüyü, yani dörtlümüzü işaret ettim.

Kan büyücüsü saldırısından birkaç ay sonra, Rage "Hey, Nai, hadi bir bebek yapalım" dediğinde, "Tabii, kulağa eğlenceli geliyor!" diye düşündüm. Eğlenceli... ta ki doktor dört tane taşıdığımı söyleyene kadar.

Sanırım kadersel eş çoğaltma geni baskındı - tam olarak bir kurt değiştiren olmasam bile. Ama Alfa Adası'na ve Yüksek Büyücü Adası'na gidip geldiğim onca ay, sırt ağrıları, mide bulantısı ve yorgunluk... şu anda, hepsine değmişti. Hissettiğim tek şey sevgiydi; eşim, çocuklarım ve arkadaşlarım için, herkes için çok fazla sevgiydi.

Rage sırtarak, küçük pembe burritolar gibi kundaklanmış dört kıza baktı. "Benim için sorun değil

ama bunu gerçekten beklemiyordum."

Ben ona sokulup parmaklarımı saçlarında gezdirirken o yatağa oturdu. Açıklamasına sııttım. "Bununla kız babası olmayı mı kastediyorsun?"

Rage dudaklarından hava üfledi ve başını salladı. "Kaç çocuğu öldürmekle tehdit etmek zorunda kalacağımı biliyor musun?" Güldüm, güneş ışığı gibi hissettiren yorgun ama neşeli bir kıs kıs güldüm. Rage arkasından bir kutu çıkardı ve bana uzattı. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Şato kuyumcusu

mücevherleri tedarik etmek zorunda kaldı ve-"

"Öfke." Kutuya bakarken nefesim kesildi. Benim için bir taç yaptıracağından bahsetmişti ama ben bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm. Herkes bana sevgiyle Kraliçe Nai derdi ama ben hiç düşünmemiştim...

Tokayı çevirdim ve kapağı açtım.

Mother Mage.

Hayatımda gördüğüm en güzel taç, görkemli siyah kadifenin içine yerleştirilmişti. Platin halka, yaprak şeklindeki yeşil zümrütlerle bezeli, dokunmuş bir asma şeklindeydi. Asmaya dolanmış dört dev pembe safir kalp bulunuyordu, ikisi tacın tam ortasında parıldayan bir dolunay elmasının iki yanında yer alıyordu. Parmaklarımı kalp şeklindeki dört mücevherin üzerinde gezdirirken boğazım düğümlendi.

"Gece Yarısı kızlarımız için mi?" .

Rage başıyla onayladı ve tacı çıkarıp başıma taktı. "Öğrendiğimiz anda kuyumcuyu aradım."

"Oh, Rage-"

Ona ne kadar harika bir kız babası olacağını ve bu hediyenin ne kadar düşünceli olduğunu söyleyemeden kapı açıldı ve Honor, Noble ve Justice içeri girdiler, her biri kızlar için yumuşak peluş pembe oyuncaklar taşıyordu. Noble'ın elinde de benim için çiçekler vardı.

"Tebrikler, Gece Yarısı Anne. Tatlı taç." Noble yanağıma bir öpücük kondurdu ve yeni doğan yeğenlerine bakmak için dönmeden önce çiçekleri yere bıraktı.

"Dört prenses." Justice ıslık çaldı ve sonra Rage'e sahte bir dehşet bakışı attı. "Kaledeki tüm pencerelere parmaklık takmamız gerekecek."

Rage sırtı ve yataktan kayarak kardeşine sarıldı. Sonra da kardeşlerini yeğenleriyle tanıştırmak için yanlarına gitti.

Julian'ın kafamda Honor'a dönüşmesi biraz zaman aldı. Honor gibi davranıyordu. Onun gibi konuşuyordu ama yüzü Julian'dı... Ta ki birkaç ay geçene kadar. Artık sadece Honor'dı.

Tabii ki odanın diğer tarafındaki gruba en son o katıldı. Honor eğilerek yanağıma bir öpücük kondurdu. "Annem ziyaret için sabırsızlanıyor. Çok heyecanlı ve deli bir kadın gibi örgü örüyor. Sana daha sonra babanla birlikte geleceğini söylememi istedi."

Başımı sallayıp ona teşekkür ettim ve sonra tekrar yastıklara gömüldüm, hastane yatağından dört beşiğe bakarken her bir Midnight kardeş kızlarımdan birini kucağına alıp onları sevmeye başladı.

İşte bu an her şeydi. Kalbim sevinçle kabardı-

Odadan ıslak bir ses yükseldi ve Noble'ın nefesi kesildi. "Benimki az önce kaka yaptı!"

Gözleri büyüdü ve Charity'yi patlamak üzere olan bir bombaymış gibi tuttu.

Güldüm.

"Sanırım benimki hıçkırıyor." Dürüstlük'ün küçük bedeni her hıçkırıktaki sarsılırken Justice biraz daha az korkmuş görünüyordu.

Honor yumuşak bir parmakla Harmony'nin alnına dokunarak, "Sus, benimki uyuyor," dedi.

Rage kıkırdadı ve Charity'yi Noble'dan alıp bezini değiştirmesi için küçük Reyna'yı bana uzattı. Dört kızımız olacağını öğrendiğimizde, erdemli isimler geleneğini sürdürmek istedim ama aynı zamanda en iyi arkadaşımın klanını ve kalkanımı da onurlandırmak zorundaydım. Yani, Charity, Dürüstlük,

Harmony ve Reyna'nın yaşamaları gereken oldukça harika isimler ve harika bir aile desteği olacaktı.

Sııttım.

Öğrendiğim tek şey, hayatın karmaşık, dağınık, zorlu ve harika olacağıydı, ancak tüm bu çılgınlıkları Midnight oğullarım, arkadaşlarım ve ailem olmadan yapmak istemezdim.

SON

AKNOWLEDGMENTS

Bu seriyi sevdiğinizi umuyoruz! Nai ve Gece Yarısı Kardeşleri hakkında yazmak çok eğlenceliydi.

En son kitap haberleri hakkında bilgi sahibi olmak için lütfen Facebook gruplarımıza katılın.

[Raye'in Hainleri](#)

[Leia Stone'un Kurt Sürüsü](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.